

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

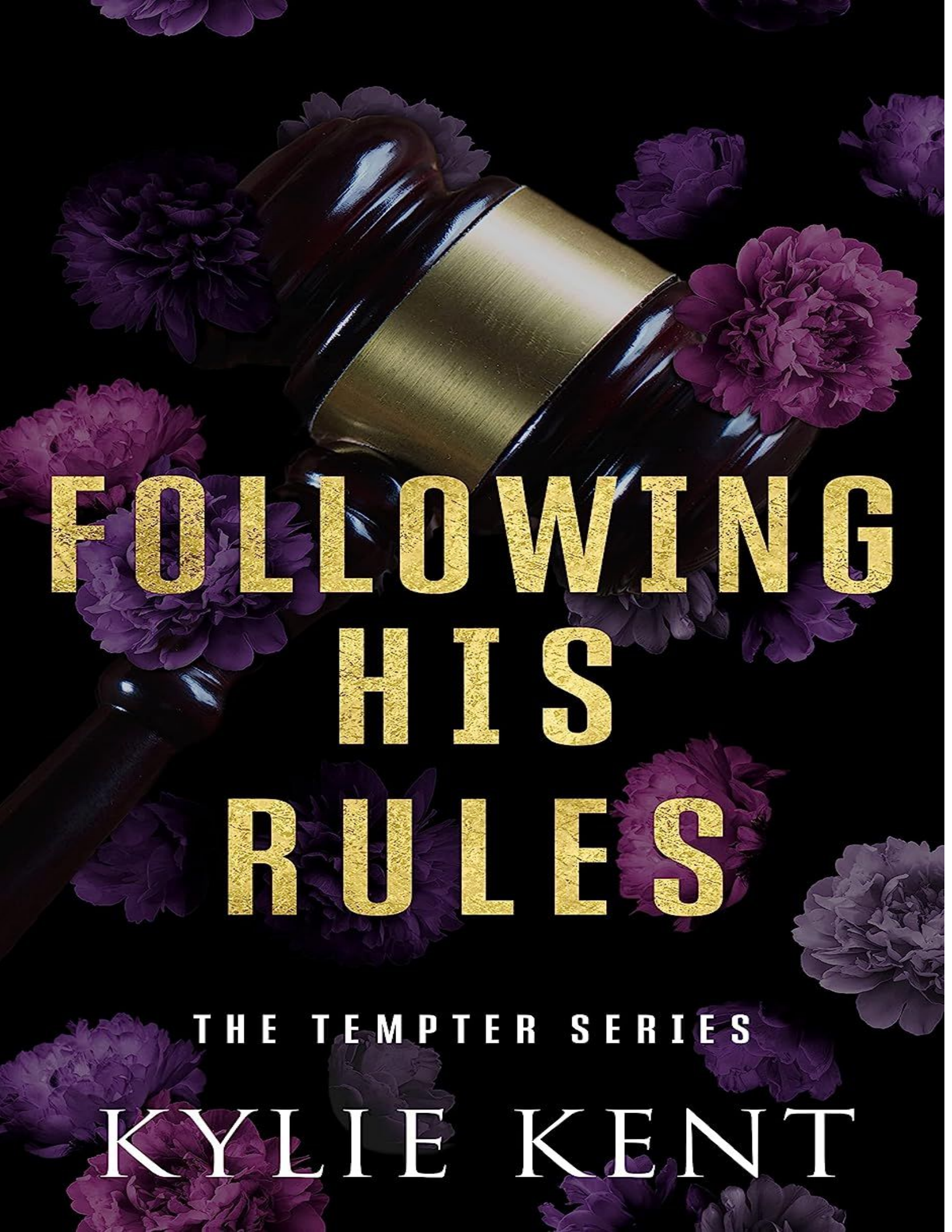
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FOLLOWING HIS RULES

THE TEMPTER SERIES

KYLIE KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUN KURALLARINA UYARAK

BAŞTAN ÇIKARICI SERİSİ

KYLIE KENT

Shar için
Asla kendi Xavier'inizden daha azına razı olmayın.

İÇİNDEKİLER

[Onun Kurallarına](#)
[Uymak İsimsiz](#)
[Lütfen Beni Takip Et](#)
[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30 Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)
[Kylie Kent tarafından da](#)
[yazılmıştır Teşekkür](#)

[Kylie Kent Hakkında](#)

ONUN KURALLARINA UYARAK

BİRİNCİ KİTAP

Baştan Çıkarıcı Serisi

Kylie Kent

Telif Hakkı ©2023 Kylie Kent

tarafından Ebook ISBN: 978-1-

922816-14-6

Ciltsiz ISBN: 978-1-922816-56-6

Sammi Bee Designs
tarafından kapak
illüstrasyonu

Kapak Modeli - Will Parfitt
Fotoğrafçı - Japs Rodriguez

Tarafından sağlanan düzenleme hizmetleri
Kat Pagan - <https://www.facebook.com/PaganProofreading>

Bu kitap cinsel eylemler ve küfür sahneleri içermektedir Bunlardan herhangi biri sizin için tetikleyiciyse, bu okumayı atlamayı dnmelisiniz.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır. Yaşayan veya lm gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

LÜTFEN BENİ TAKIP ET

Gelin ve web siteme göz atın ve güncel kalmak ve bonus materyallere erişmek için posta listeme katılın.

Web Sitesi ve Bülten: <https://www.kyliekent.com/>

Her şeye, evet her şeye erken erişim istiyorsanız gelin ve Patreon Grubuma katılın

[Kylie Kent Patreon](#)

Tartışmalara dahil olmak ve tonlarca hediyeye erişmek ister misiniz?

Facebook'taki okuyucu grubuma katılın [Kylie'nin Buhar Odası](#)

Facebook [@kyliekent2020](#) Instagram

Takip: [@yazar kylie kent](#)

ÖNSÖZ

Onun Kurallarını Takip Etmek, Baştan Çıkarıcı Serisi'nin 1. kitabıdır; tek başına, ofis, en iyi arkadaşın kardeşi romanları serisi.

△△△ Bu kitap yetişkin dili, cinsel içerik, yaş farkı ilişkileri ve okurken terlemenize neden olacak kadar çok baharat içermektedir.

△△△

Shardonnay

Bu işe ihtiyacım var.

En iyi arkadaşıma, kardeşinin hukuk bürosunda bana bir iş ayarladığı için zihinsel olarak küfrederken kendime sürekli bunu söylüyorum.

Onun büyük, günahkâr seksi kardeşi.

Yemin ederim ki şeytanın dölü.

Hiçbir yakışıklılık onun zorba ve talepkar kişiliğini telafi edemez.

Ama bu işe ihtiyacım var, bu yüzden nefret ettiğim bir patronla burada sıkışıp kaldım. Ya da en azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Xavier

İşlerin belli bir şekilde yapılmasını seviyorum.

Bazıları mükemmeliyetçi olduğumu söyleyebilir. Bazıları haklı olabilir.

Uyguladığım kurallar listesi olmasaydı bugün bulunduğum yere gelemezdim.

Melbourne'daki en genç ortak benim.

Hayatta istediğim her Şeye sahibim.
Küçük bir sekreterin gelip her Şeyi mahvetmesine izin verirsem
lanetleneceğim. Beni ne kadar zorlarsa zorlasın.
Benim kurallarım ikimizi de hizada tutuyor. Sadece onun bunlara uymasını
sağlamanın bir yolunu bulmalıyım.
Her biri. Tek. Bir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Shardonnay

"H Nasıldı?" Lucy, en iyi arkadaşım, tek arkadaşım, ben daha boktan dairemin kapısını bile kapatamadan bana soruyor.

"Ah, sorma," diye inleyerek çantamı yere attım.

Kendimi ikinci el, bronz kanepeme atmadan önce.

"Hadi ama Shar, o kadar da kötü olamaz," diyor Lucy, bana getirdiği bir bardak buz gibi prosecco'yu uzatırken. Çünkü buzdolabımda böyle lüks şeyler olmadığını biliyorum. Hayır, temel ihtiyaçlarım var, daha fazlası değil. Süt, ekmek ve bir sürü iki dakikalık erişte boş kileri dolduruyor.

Sadece asgari ücret kazanırken çok seçici olmamayı öğreniyorsunuz. Bu beş yıllık planımın bir parçası değildi. Üniversitede olmalıydım. Beni yoksulluk sınırının üzerine çıkaracak bir diplomayı yarılarmış olmalıydım - ya da en azından yoksulluk sınırında.

"Dans etmeyi öğrenmeliyim. Bir centilmenler kulübünde bir gecede, markette bir haftada kazandığımdan daha fazla para kazanırım," diye öneride bulundum. "İyi maaşlı bir iş bulamayacağım çok açık, hatta düzgün bir iş bile bulamayacağım." Gözlerimi kapatıp başımı kanepenin arkasına yaslıyorum. "Staj bile yapamıyorum."

"Tamam, eğer iki sol ayağın olmasaydı ve hiç ritmin olmasaydı bu harika bir plan olurdu." Gülüyor. "Biliyorsun, tanıdığım insanlar var. Bir telefon görüşmesi yapabilirim ve..." Lucy, kendisine doğru fırlatılan ölümcül bakışlarını karşısında cümlesini yarıda kesiyor.

Nasıl en iyi arkadaş olduğumuz hâlâ kafamı karıştırıyor; tam bir *zıt kutuplar birbirini çeker* teorisi. O bir şampuan reklamını hak eden sarı saçları, parlak mavi gözleri ve doğal çift D'leriyle Victoria's Secret süpermodeli boyundayken, ben daha kısa boylu, donuk fare kahvesi saçları ve en iyi ihtimalle C cup göğüsleri olan biriyim. Vücudumla ilgili en çok sevdiğim ve nefret ettiğim şey gözlerim; koyu yeşil, neredeyse zümrüt rengindeler.

Annem bana göz rengimizin eşsiz olduğunu, insan nüfusu arasında nadir rastlanan bir özellik olduğunu söylerdi. Bakışlarımın geri kalanı babamın genetiğinden geldiği için onunla bu ortak yönümün olması hoşuma giderdi. Ya da o bana öyle söyledi. Ben bilemezdim. Onunla hiç tanışmadım. Ben doğmadan önce bizi terk etmiş ve annem onu bir daha asla bulamamış.

Tatlı baloncuklarla dolu bardağı ağzıma götürerek içindekileri tek seferde yutuyorum; kalbimdeki acıyı uyuşturmaya çalışıyorum. Annemin anıları beni tekrar tekrar bıçaklayan bir bıçak gibi. Tek yaptıkları bana onun öldüğünü hatırlatmak.

"Tamam, beni dinle," diye yalvarıyor Lucy bardağını doldururken. "Her şeyi *kendi başına* yapmak ve bağımsız bir kadın olmak istediğini biliyorum. Vesaire, vesaire, vesaire, ama..." Duraklıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Bu yüzden devam etmesini engellemek için elimi kaldırıyorum. "Senin sadakan olmak istemiyorum, Lucy. Senin sadakan *olmayacağım*."

"Bu sadaka değil. Dürüst olmak gerekirse, bana büyük bir iyilik yapmış olursun." Gülümsüyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Nasıl? Lütfen bana ailenin bağlantılarını kullanarak *bana* bir yerde acınacak bir pozisyon bulmanın *sana* nasıl yardımcı olacağını söyle?" Gülüyorum. Bunu duymak için gerçekten sabırsızlanıyorum.

Lucy'yle ilgili bir şey daha var ki, o kadın bir balinaya bile su satabilir. Konuşma yeteneğine sahip ve arkadaş olduğumuz beş yıl boyunca başıma gelen belalardan payıma düşeni almasına kesinlikle izin verdim.

"Üniversiteye ara verdiğimde bir işe girmeye zorlandım ama gerçekten boktan bir iş. Bu işi yapmak istemiyorum. Aslında yaz boyunca bir ofiste çalışmaktan, telefonlara cevap vermekten ve toplantıları planlamaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Ama... benim için işi alabilirsin. Kimse ben olmadığımı anlamaz bile. Maaş sende kalır; ben de öğlene kadar uyuyup bütün gece parti yapacağım tatil planıma devam ederim." Sanki dünyadaki açlığa bir çözüm bulmuş gibi gülümsüyor.

"Tamam, öncelikle, kimse benim sen olduğuma inanmayacak. Bütün magazin gazetelerinde sen varsın. Ve ikincisi..." Cümlem yarım kaldı. Bir *saniyem* bile yok.

"Peki, benmişim gibi davranma. Şirketi arayıp gelemeyeceğimi ve benim yerimi senin dolduracağını söyleyeceğim. Bu sadece on iki hafta sürecek Shar, ayrıca bu sana en azından özgeçmişini dolduracak bir şey verecek."

"Hangi şirket?" Temkinli bir şekilde sordum. Lucy'nin ailesi Melbourne'un en zengin ailelerinden biri. Neredeyse Avustralya kraliyet ailesindendirler. Onun bağlantılarıyla, herhangi bir yer olabilir.

Aniden ayağa kalkar. "Kahretsin, bir şeyim olduğunu unutmuşum. Sana adresi gönderirim. Pazartesi sabahı sekizde orada ol. Sakın geç kalma. Patronun geç kalmaktan nefret eden huysuz bir pislik olduğunu duydum. Şahsen, kışında bir sopa olduğunu düşünüyorum, ama maaşı harika."

Onu daha fazla sorgulayamadan çantasını aldı ve kapıdan çıktı. Beni pişman olacağım bir şeye ikna ettiği hissine kapılıyorum. Ama başka ne seçeneğim var ki?

Son altı ayda iki yüz otuz üç iş görüşmesi yaptım. Bu noktada, neden hala denediğimden ve vazgeçmediğimden bile emin değilim. *Ona* söz verdim, işte *bu* yüzden. Annemin ölmeden önceki günlerde bana söz verdirdiği son şey, kendi hayatımın olduğundan daha fazla raydan çıkmasına izin vermeyeceğimdi. Bana üniversiteye kaydolacağıma, diplomamı alacağıma ve hayallerimi gerçekleştireceğime dair söz verdirdi.

Ona deneyeceğime söz verdim. Ve denedim de. Sorun şu ki, iki yıl izin almış yirmi yaşındaki gençlere burs vermiyorlar.

Pişman değilim. Gerekirse her şeyi yeniden yaparım. Gerçi başka seçeneğim de yoktu. Annem ve ben birbirimizden başka kimsemiz yoktu. O hastalandığında üniversiteyi on iki ay ertelemekte tereddüt etmedim. O on iki ay geçti ve annem hiç iyileşmedi.

Bir buçuk yıl. Onun yavaş yavaş ölmesini, dünyada beni koşulsuz seven, bana hak ettiğimden daha fazla inanan tek insanın yok olmasını bu kadar uzun süre izlemek zorunda kaldım. Yüzümden akan gözyaşlarını siliyorum.

"Özür dilerim anne. Çabalıyorum. Gerçekten deniyorum," diye fısıldıyorum sessizliğin içine. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Düzgün maaşlı bir işim olmadan okul harcımı karşılama şansım yok. Gelecek yıl başlamak üzere kaydoldum. Yine de başaracağımdan emin değilim.

Belki de gururumu bir kenara bırakıp Lucy'nin yardımını kabul etmeliyim. Bu çok zor. Onun arkadaşı olmak istemiyorum. Onu sadece sosyal tırmanış için bir fırsat olarak görenlerden biri. Daha fazla statü için. İnsanların onu sadece ailesinin parası için sevmesi konusunda güvensiz olduğunu biliyorum.

Ama o ben değilim. Onuncu sınıfın ilk gününde tanıştık. O kibirli, elit özel okula burslu olarak girmiştin tabii ki. Kapıdan girer girmez oraya ait olmadığımı anladım. Babamın parasıyla alınmış tasarımcı markalarıyla koridorları dolduran zengin, aşırı ayrıcalıklı, şımarık veletlerin arasına uymuyordum. Yine de bu fırsatın elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim. Daha iyi bir eğitim alma şansını kazanmak için çok çalıştım, kıcıımı yırttım. Orada olmayı en az diğer çocuklar kadar hak ediyordum.

Hunternview Hills Akademisi'nin acımasız kızları daha ilk günden peşime düştüğünde, kendime olan aşırı güvenim ve yeni deneyimlerle başa çıkma isteğim bana hiç yardımcı olmadı diyelim. Onlar zavallı burslu çocukla dalga geçerken ben dolabımın karşısında köşeye sıkışmıştım. Lucy ile o zaman tanıştım - teknik olarak ilk kez Lucy tarafından kurtarıldım. Ellerini sıkıca kalçalarına koymuş bir şekilde kız grubunun önüne geçti. Tek kelime etmedi, etmek zorunda da değildi; sadece onlara baktı. Ve hepsi bir hışımla uzaklaştı. Arkasını dönüp kendini nasıl tanıttığını hatırlıyorum:

"Merhaba, ben Lucy, muhtemelen bu boktan kahverengi üniformayı giyen tek düzgün insanım. Ta ki sen buraya gelene kadar. Şimdi ben

Bu boktan kahverengi üniformanın içinde iki kişi olduğumuzu varsayarsak..."

"Adım Shardonay ama bana Shar diyebilirsiniz. İyi biri olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Böyle şeyler hakkında altıncı hissim vardır." Kocaman, parlak bir gülümseme takındı.

O günden beri birbirimizden ayrılmıyoruz. Ona çok şey borçluyum ve bu işi almak zorunda olduğu konusunda uydurduğu saçmalıklara tam olarak inanmasam da, doğruyu söylüyor olma ihtimaline karşı, bunu yapmak zorunda kalmaması için doldurmaya çalışacağım.

Sadece ne giyeceğime karar vermeliyim. Ofis işi olduğunu söyledi. Kahretsin, gardırobunda yığılı kot pantolonlar ve gömlekler beni kesmeyecek. Telefonumu elime alıp Lucy'ye bir mesaj yazıyorum.

BEN:

Pazartesi günü ne giyeceğim? Ofis kıyafetlerim yok. Belki de sadece işi yapmalısın.

Cevabı bir dakika sonra geliyor.

LULU:

Pazar günü geleceğim. Dışarı çıkıp yemek yeriz ve gardırobunu düzenleriz.

Telefonumu yanıma atıyorum. Bugün cuma. Yarın markette on iki saatlik bir vardiyada çalışacağım. Pazar günü yapmak istediğim son şey, parasını ödeyemeyeceğim kıyafetler için alışverişe çıkmak. Bu da ya ölümcül, bulaşıcı bir hastalığa yakalanmak ya da Lucy'ye bunun kesinlikle mümkün olmadığını söylemenin bir yolunu bulmak için yirmi dört saatim olduğu anlamına geliyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Xavier

"**H**" "Bu ay şimdiye kadar kaç tane içtin Alistair?" Nathan zengin kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir bardağın etrafında sırtarak soruyor. "On, öde." Alistair elini uzatıyor ve ben de

Nathan ona net bir yüz dolarlık banknot uzatırken alaycı bir dehşete kapıldı.

"Siz ikiniz sekreterlerim üzerine ciddi ciddi bahse girmiyorsunuz değil mi?" Ayağa kalkarak soruyorum. Ofisimin köşesindeki ıslak bara doğru yürüyorum ve bardağımı yeniden dolduruyorum.

Boş ver onları. Kendileri alabilirler.

Bugün Cuma gecesi ve çalışma haftası ritüelini sonlandırmak için küçük bir içkimiz var. Bugünkü boktan olaydan sonra

bu gece gevşemek için birden fazla. Çok daha fazla.

"Tabii ki hayır. Bir aylık bir süre içinde kaç tanesini *bitireceğinize* dair bahse giriyoruz" diyor Alistair.

"On sekreter değiştirmedim," diye alay ediyorum. Geçmedim, en azından geçtiğimi sanmıyorum.

"Öyle." Nathan başını sallar.

"Kahretsin. Bugünlerde iyi bir yardım almanın bu kadar zor olması benim suçum değil." İçimi çektim ve sandalyeme yaslandım.

Nathan ve Alistair, sözde en iyi dostlarım ve iş ortaklarım, karşımdaki iki siyah deri koltukta oturuyorlar, masif beyaz mermer bir sehpa ile ayrılmışlar.

"Terri üç yıldır bende, tek bir sorun bile çıkmadı." Nathan gülüyor.

Alistair, "Tracey beş yıldır güçlü bir şekilde devam ediyor," diye ekliyor.

"Ayrıca ikisi de yaşlı ve buldukları her fırsatta seninle yatmaya çalışmıyorlar," diye yakınıyorum. "Yeni elemanlarımdan biri kirpiklerini her kırtığında ya da bluzunun düğmelerini her açtığında bir dolarım olsaydı, zengin bir adam olurum."

"Sen zaten zengin bir adamsın," diyor Alistair. "Sadece seni becermek istemeyen bir sekreter tutman gerekiyor. Eminim bu ülkedeki milyonlarca kadın arasında Xavier Christianson'ın cazibesine karşı koyabilecek en az bir kadın vardır."

"Aslında var. Pazartesi başlıyor." Gülümsüyorum. Mükemmel bir sekreterim var; bana gözünü bile kırpmayacak biri.

"Kim?" Nathan kaşlarını kaldırarak soruyor. "Kız kardeşim." Sırıtişımı genişletiyorum.

İki adam da kahkahayı patlatmadan önce birbirlerine bakarlar. "Lucy'yi sen mi tuttun?" Nathan açıklığa kavuşturmaya çalışır.

"Burada çalışmak için mi?" Alistair yeri işaret eder.

"Evet, bunun nesi yanlış?" Kaşlarımı çatıyorum, şimdi biraz sinirleniyorum.

"Ah, hiçbir şey. Sana iyi şanslar." Nathan başını sallar.

Elbette, küçük kız kardeşimin titrek, her zaman geç kalan ve biraz şımarık olduğu biliniyor. Çünkü öyle. Ama bu işin onun için bunu değiştireceğinden eminim. Ona bir yön, disiplin ve günlerini parti yaparak ve uyuyarak geçirmekten başka bir şey verecek.

Ayrıca, başıma bela olsa bile kız kardeşimi seviyorum. Bugün arayıp açık pozisyon olup olmadığını sorduğunda

mükemmel zamanlama. Tanya'yı kovmuştum, yoksa Tiffany miydi? Fark etmez. Salak herif üzerime kahve döktü ve sonra gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı, sonra da ellerini gömleğimin içine sokup bir şeyler hissetmeye çalıştı.

Ve gerçek Christianson formunda, Lucy maaş için pazarlık yaptı. Ona ödül oranından daha fazlasını ödüyorum, daha önce bir sekretere ödediğimden daha fazlasını. Buna ihtiyacı olduğundan değil. Bunu neden yaptığından emin değilim ama çok fazla sorgulayacak havada değildim. Bu çabaya değmezdi.

Ailemiz eski paralıdır. Kız kardeşimin de benim de hayatımız boyunca bir gün bile çalışmamamızı sağlayacak vakıf fonlarımız var. Eninde sonunda bize miras kalacak şirketlerden bahsetmiyorum bile. Yine de hiçbir zaman gümüş kaşık yaşam tarzını hafife alan biri olmadım. Her zaman hedef odaklı oldum; genç yaşlardan itibaren kendi başıma başarıma konusunda inatçıydım. Ve başardım da. Christianson, Miller ve Warner'ın ortağıyım. Nathan ve Alistair duvarımızdaki diğer iki isim.

Köşedeki ofisime baktığımda, gerçekten başardığımı doğrulayabilirim. Melbourne'un en iyi savunma avukatlarından biri olarak oyunumun zirvesindeyim. Nathan şirketler hukukunda uzmanlaşırken Alistair'in uzmanlık alanı aile; ona *boşanma kralı* diyorlar çünkü müvekkilleri her zaman eski eşlerinden daha iyi durumda oluyorlar.

Üniversiteyi akademik burslarla kazandım. Bugün bulunduğum yere gelmek için ailemin parasından tek kuruş bile kullanmadım. Ve bu kimsenin benden alamayacağı bir şey. Christianson olmak, aksi takdirde yüzüme kapanacak kapıları açıyor mu? Yemin ederim, açıyor. Ama kimse içine doğduğu aileyi seçemez. Ben sadece bana verilen aileye sahip olduğum için çok şanslıyım.

"Bu gece kulüp için kimler hevesli?" İkinci kadeh viskimi bitirirken soruyorum.

"Gelemem. Üzgünüm, bir randevum var." Nathan ayağa kalkar ve bardağını sehpanın üzerine koyar.

"Kiminle?" Merakımı bastırıyorum.

"Senin tanıyacağın biriyle değil."

Sırıttırıyor. "Beni dene. Bir sürü kadın tanıyorum."

"Hayır, bir sürü serseri tanıyorsun. Bu iyi bir kız, yani onu tanımıyorsun. Pazartesi görüşürüz."

"Görüşürüz." Giderken ona başımı sallıyorum ve Alistair de bu hareketi taklit ediyor.

"Güzel kızla olan randevusundan nefret edecek." Alistair gülüyor.

"Evet," diye katılıyorum. Nathan geleceğin Bayan Miller'ını arıyor ve onu bitmek bilmeyen randevularına çıktığı kibar, sıkıcı kızlardan birinde bulacağını düşünüyor gibi görünüyor.

Mesele şu ki... her zaman daha sonra kulübe gider. Çünkü yine, bizim gibi erkeklerin ilgimizi çekecek bir kadına ihtiyacı vardır. Ve bu kesinlikle "iyi" bir kızla olmaz.

Bu pisliklerin beni Pazar gecesi buraya gelmeye ikna etmelerine izin verdiğime inanamıyorum. Cuma gecesi mi? Cumartesi gecesi? Sorun değil. Ama pazar? Kahretsin, sabah altıda ofiste olmalıyım, yani tam beş saat sonra.

"Bir tane daha," diye bağıyor Alistair, boş bardağını kaldırarak. "Bir tane daha," diye onaylıyor Nathan.

Saat sabahın biri. Hepimiz... Aslında sayıyı bilmiyorum. Hepimiz çok içtik. Genelde bir tane daha içerdim ama bu gece değil. "Ben çıkıyorum. Ofise gitmeden önce yapmam gereken işler var," diyorum onlara.

Son otuz dakikadır gözüm kızıl saçlı bir sirenin üzerindeydi. Dans pistinin kenarına doğru yürüyüp gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum. Çok uzun sürmedi. Parmağımı ona doğru uzatarak onu yanıma çağırıyorum. Bana gelmeleri her zaman daha iyidir.

"Sen çağırdın." Kulağıma doğru gülüyor.

Onun abartılı Chanell No 5 parfümünden bir koku alıyorum. Nefret ettiğim tek koku. Kahretsin, belki de onu becermeden önce duş almasını sağlayabilirim? Başımı sallayarak, bu düşünceyi bir kenara bıraktım.

"Evet, ama şimdi bir yere gitmem gerektiğini fark ettim," diye yalan söylüyorum. Arkamı dönerek, cebimden telefonumu çıkarmadan önce kulüpten hızla çıkıyorum. Şoförüm David'i arıyorum. "Hey, dostum, uğrayıp beni alabilir misin?"

"Yolun hemen aşağısındayım. Sola bak," diyor.

Boynumu büküp rahatlayarak iç çektim. Beklemek zorunda değilim. David Mercedes'imın kapısını açıyor ve ben de arka koltuğa tırmanıyorum. "Teşekkürler Davo, sana minnettarım dostum," diye mırıldanıyorum.

"Ne zaman isterseniz efendim," diye yanıtlıyor beni içeri kapatmadan önce.

Ne *düşünüyordum ki?* İşte bu yüzden Alistair ve Nathan'ın beni lanet olası bir Pazar gecesi dışarı çıkmaya ikna etmelerine izin vermiyorum. Saat sabahın altısı ve az önce ofisime oturdum. Güneş ufukta yükseliyor ve tavandan tabana pencerelerden ıslıl ıslıl parlıyor.

Bir düğmeye basıyorum ve perdeler aşağı çekilip göz kamaştırıcı ışığı karartıyor. Lanet olsun, sanırım hâlâ sarhoşum. Tanrıya şükür Lucy iki saat içinde burada olacak. Ona sabahki tüm randevularımı iptal ettireceğim, böylece bunu uyuyarak atlatabileceğim - üç saat yeterli değil. Ne tür bir canavar üç saatlik uykuyla idare edebilir ki zaten?

Nathan ve Alistair, görünüşe göre. Her zaman dumanla çalışabilmişlerdir. O şerefsizler her an buraya gelebilir, papatya gibi taze görünüyorlar, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi.

Masamın çekmecesini karıştırırken bir paket parasetamol buluyorum. İki tane çıkarıyorum, buzdolabından bir şişe su alıyorum ve hapları yutuyorum. Kahretsin, sadece birkaç dakika uzanmam gerekiyor. Hepsi bu kadar. Sadece on dakika, sonra iyi olacağım.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Onu öldüreceğim." Sesi duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Çok iyi tanıdığım bir ses; lanet ofisimde yeri olmayan bir ses. Asla. Kafamı kaldırıyorum ve gözlerim varlığıma musallat olmuş gibi görünen bir çift zümrüt yeşili küreyle birleşiyor. "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyorum.

"Lucy burada olmamı söyledi. Bugün işe başlamam gerekiyordu. İşin senin için çalışmakla ilgili kısmından bahsetmeyi unuttu." Dudakları tiksintiyle kalktı. Çok sikilebilir dudakları.

Lanet olası Lucy. "Lucy'nin burada çalışıyor olması gerekiyordu. Sen değil." Bariz olanı belirttim. "Peki ne? Binaya girmene yardım ederken duvardaki tabelayı görmedin mi? Açıkça *Christianson* yazan tabelayı?" diye sordum.

"Ben..." diye kekeliyor omuzlarını düzeltmeden önce. "Belli ki ailenin pek çok şirketi var Xavier. Bunun sana ait olduğunu bilmiyordum." Adımı, düşüncesi bile onu tiksindiriyormuş gibi söylüyor.

Shardonnay, küçük kız kardeşimin taş gibi en iyi arkadaşı, son beş yıldır sikimi sertleştiren kişi. Lanet bir genç kız için sertleşmeye hakından daha uzun süre. Ofisimde duruyor, bana dik dik bakıyor.

"Tamam, öncelikle sesini alçalt. İkincisi, Lucy saat sekizde burada olacak, o yüzden gidebilirsin," diyorum ona.

Beni çileden çıkardığı için bu kızdan uzak durarak yeterince aile tatili geçirdim. Ayrıca beni hiç kimsenin tahrik etmediği kadar tahrik ediyor. Bunu yasak meyve olayına bağlıyorum, kız kardeşin en iyi arkadaşı, dokunulmaz. Çok daha küçük bir kız kardeşten bahsetmiş miydim?

Yani yirmi yaşından büyük olmayan bu kız - ofisimde kaşlarını çatmış bir şekilde duruyor, suratını sikip atmayı çok isterdim - benden on iki yaş küçük. Ve benim yirmi yaşında bir kıza şehvet duyacak halim yok.

"Şu an saat 08:01. Referans olsun diye söylüyorum, buraya erken geldim. Şimdi de gidiyorum. Yine de, kız kardeşinle konuşmak istiyorsan, onu bulup öldürmeye fırsat bulamadan bir an önce ara derim," diye öfkeleniyor Shardonnay.

"Bekle... yapacaksın," diyorum, sözlerime anında pişman oluyorum. "Ne demek *yapacaksın*?"

"Yani iş görürsün. İki dakikada bir sikimin üstüne atlamak istemeyen bir sekretere ihtiyacım var. Kız kardeşim ve annem dışında, dünyada beni becermek istemeyecek kadar benden nefret eden tek kadın sensin," diyorum. "Tabii beni becermek istemiyorsan? Sikişmekten nefret etmek gibi ateşli olabilir mi?" Sırıttıyorum, bilerek gözlerimin vücudunda aşağı yukarı dolaşmasına izin veriyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shardonnay

"U Tabii beni becermek istemiyorsan? Sikişmekten nefret etmek gibi ateşli olabilir mi?" Sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor. Tüm yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. Buradan çıkmam gerekiyor.

Bu adamın cüreti! Kim olduğunu sanıyor ki? Xavier Christianson, Melbourne'un en gözde bekarı, gazetelere göre. Gerçekten en iyi arkadaşımı öldürmek zorunda kalacağım. Beni bu duruma soktuğu için Lucy'ye lanet olsun.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Dünyadaki son insan olsan bile olmaz," diyorum. Belki de günün sonunda Christianson'ların iki çocuğunu da öldüreceğim. Ailelerini gerçekten sevdiğim için bu çok yazık olur.

"Asla asla deme, bebeğim." Koltuktan kalkıp bana bir adım daha yaklaşıyor.

"Sarhoşsun," diyorum. Bu bir soru değil; lanet olası bir bira fabrikası gibi kokuyor.

"Ayılıyorum."

"Duş alman lazım. Leş gibi kokuyorsun. Bu sık karşılaşılan bir durum mu olacak? Bilmem gereken bir içki sorunun var mı?" Ona sordum.

Ne diyorum ki ben? Burada kalmayacağım. O zaman neden hemen kapıdan çıkıp gitmiyorum?

Nedenini biliyorum. Ondan ne kadar nefret etsem de, üzerimde garip bir etkisi var. Bu yüzden ne zaman aynı odada olsak ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Onun üzerine atlayacak, tüm gece boyunca ona binmeye hazır ve istekli o kadınlardan birine dönüşmemek için kendime güvenemiyorum. Olacağımdan değil. Kendime h a k i m i m . Ve kendime saygım var. Xavier Christianson kalp kırıklığından ve muhtemelen cinsel yolla bulaşan hastalıklar listesinden başka bir şey değil. Aynı zamanda en iyi arkadaşımın kardeşi. En iyi arkadaşım çok seksi,

Ağabeyim.

"Hayır, bu normal bir olay değil," diye terslenerek yanımdan geçip masasına doğru yürüdü. "Otur, Shardonmay. Bunun üzerinden sadece bir kez geçeceğim."

"Ben Shar ve maaşıma zam istiyorum," diyorum ve kendimi önündeki sandalyelerden birine bırakıyorum.

"Maaşıma zam mı istiyorsun?" Gülüyor. "Bu işin ne kadar kazandırdığını biliyor musun?" diye soruyor.

"Evet, saati yirmi beş dolar, fazla mesai de bir buçuk saat. Ben yirmi sekiz ve iki katı fazla mesai istiyorum. Buna pislik ödeneği de diyebilirsin, çünkü sana katlanmak kesinlikle ek bir m a a ş l a birlikte gelmeli," dedim.

Kaşları şok içinde havaya kalktı.

"Oh, bunu sevdim. Onu tutabilir miyiz?" Arkamdan gelen bir ses önce başımı döndürüyor, sonra da ağzımı açık bırakıyor.

"Merhaba, ben Nathan, sen kimsin?" diye soruyor ve bana açık avucunu uzatıyor.

Ayağa kalkıp elimi uzatıyorum, Nathan'ın eli benimkini sarıyor, sıkıca tutuyor. Güçlü. *Kahretsin, sanırım yumurtalıklarım zıpladı.* Dudak uçuklatacak kadar seksi. GQ modeli kadar seksi. Koyu renk saçları alnından gevşekçe sarkıyor. Koyu kahverengi gözleri ve güneşte çok vakit geçirdiğini gösteren bronz bir teni var.

Ne kadar seksi olursa olsun, *Xavier Christianson*'la kıyaslanamaz. Kimsenin kıyaslayabileceğini sanmıyorum. Melbourne'un kadın nüfusunun onun dikkatini çekmek için yarışmasının bir sebebi var.

"Nathan, ofisimde bulunmanın bir amacı var mı?" Xavier arkamdan homurdanıyor -evet, homurdanıyor-.

Nathan genişçe gülümsüyor, bahse girerim kızların külotlarını ona fırlatacakları bir gülümseme. "Evet, Alistair bana burada ateşli bir kızın olduğunu söyledi. Gelip onu kurtarabileceğimi düşündüm."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor Xavier. "Hayır, sadece hayır. Aklından bile geçirme. Bu Shardonmay, Lucy'nin en iyi arkadaşı," diyor.

"Ha, şey, bu... ilginç." Nathan'ın kaşları aşağı çekildi. "Her neyse, bir şeye ihtiyacın olursa koridorun karşısındayım tatlım."

"Shardonmay," diye düzeltiyor Xavier.

"Öyle demiştin." Nathan arkasını dönüp odadan çıkarken bana doğru bir göz kırpmıyor.

Tekrar koltuğa oturdum. "Kim o?" Adamın adından daha fazlasını soruyorum.

MacBook'unu açarak, "Bu çok ama çok uzak durmanız gereken biri," diyor.

"Neden? Hoş ve seksi birine benziyor." Sırıttıyorum.

Xavier başını yana eğiyor. Onun bakışları altında kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. "O senin için çok yaşlı bebeğim ve teknik olarak senin patronlarından biri. Nathan burada bir ortak."

"Benim için çok yaşlı değil. Senden daha yaşlı olamaz. Ve tamam, anladım. Patronlarla yatmak yok." Yine sırttım. Burada *kimseyle* yatmak gibi bir niyetim yok ama Xavier'in yüzündeki ifade -öfke- içime bir şeyler işliyor. Onunla uğraşmak gerçekten çok kolay; bu gidişle muhtemelen kırklı yaşlarında kalp krizinden ölecek.

"Bu işi sürdürmek istiyorsan bazı kurallar var. Her birine harfiyen uymanı öneririm." Bir kağıt parçası çıkardı ve bana vermeden önce üstüne bir şeyler yazdı.

Daktilo edilmiş bir liste. Kuralların. Okulda mıyız? Kuralların senin için yazılması gereken yerde mi? Çalışan el kitabı bunun için değil mi? Yine de beni gülümseten en üste karalanmış olan. Daha yeni ekledi. Belli ki daha önce böyle bir kural yoktu ve neden şimdi eklediğini merak etmeden duramıyorum...

#/: Uo /ocnica1ing si1L ecçfopees oc associa1es o/ 1Le /icc,

"Zina mı? Gerçekten mi? Elli yaşında mısınız?" Gülüyorum.

Xavier burun kemiğini sıkar ve gözlerini kapatır. "Kuralları sorgulama. Sadece kabul et ve onlara uy."

"Peki, ama maaş zammına geri dönelim mi?" Soruyorum.

"Sana saat başına yirmi yedi ve fazla mesai için bir buçuk saat veririm,"
d i y e karşı çıkıyor.

"Anlaştık."

"Bu kurallar listesini yanınıza alın. Onları ezberle" diyor. "Gel, sana çalışma masanı göstereyim. Bugün senden takvimimi öğrenmeni istiyorum. İK'yı ziyaret et ve gerekli formları doldur. İhtiyacın olan tüm ekipmanı sana verecekler."

"Tamam," diye kabul ediyorum. Bu iş zor olmayacak. Sanırım en zor kısmı Xavier'in yanında donumu kuru tutmak olacak. Adamdan nefret ediyor olabilirim ama kör değilim ve görünüşe göre o etrafımdayken cinsel dürtülerim aşırı *hızlanıyor*.

Muhtemelen sadece sevişmeye ihtiyacım var; uzun zaman oldu. Gerçekten uzun bir süre. Belki bu hafta sonu Lucy ile dışarı çıkarım. İlk tek gecelik ilişkiyi yaşarım. Bunu düşünürken bile, tüm vücudum ürperiyor.

Ew. Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum.

Her zaman vücudumdan utanmışımdır. Ufak tefeğim. Karşı cinsin arzuladığı türden kıvrımlara sahip değilim. Bunu biliyorum ve bununla iyi olmaya başlıyorum. Sadece Xavier gibi erkeklerin yanındayken kendimi olduğum kadından çok bir çocuk gibi hissediyorum.

"Bu senin masan. İhtiyacın olan bir şey varsa başkasına sor. Benden başka herkes," diyor Xavier.

"Koca binada konuşmak isteyeceğim son kişinin sen olduğunu düşünürsek bu zor olmayacak. Hayır, tüm blok, tüm ülke bunu daha iyi karşılıyor gibi görünüyor. Merak etme Xavier, seninle mümkün olduğunca az konuşacağım." Gülümsüyorum.

"Ben Bay Christianson. Bir kahve istiyorum: uzun, sade, tek şekerli." Ofisine geri döndü.

Telefonumu çıkarıp en yakın kahve dükkanını arıyorum. Caddenin 100 metre aşağısında bir Starbucks var. Harika, bana bir bahane veriyor

ofisten ayrılıyorum. Binadan çıkar çıkmaz Lucy'i arıyorum. Hâlâ uyuyor olması umurumda değil. Bunun için uyandırılmayı hak ediyor.

"Shar, her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Hayır, her şey yolunda değil Lucy. Aklından ne geçiyordu? Kardeşin mi? Gerçekten mi?" Feveran ediyorum.

"Sakin ol. O kadar da kötü olamaz ve bu pozisyon için iyi bir maaş pazarlığı yaptım."

"O kadar kötü değil mi? Seni seviyorum Lucy, ama konu kardeşin olunca kör oluyorsun. O gezegendeki en büyük pislik. Benmerkezci, kendini çok fazla seviyor ve o piç benimle nefret seksi yapmayı teklif etti bile," diye alay ediyorum.

"O ne?"

"Boş ver, önemli değil. Bana bir kurallar listesi verdi - daktiloyle yazılmış, düzenli bir kurallar listesi."

Lucy gülüyor. "Bu akşam altıda seninkinde buluşalım. Akşam yemeği ve prosecco getireceğim ve bu listeyi gözden geçirebiliriz... ve her birini kırmanın en yaratıcı yollarını düşünebiliriz."

"Anlaştık, gitmem gerek. Şeytan'ın kahvesini getireceğim. Sade sevdiğini biliyor muydun? Sanırım ruhuna uygun olduğu için mantıklı."

"Biliyorum." Tekrar gülüyor. "İyi günler dilerim. Seni seviyorum."

"Şu anda senden nefret ediyorum. Ama ben de seni seviyorum." Telefonu kapattım ve şeytan içkisi sipariş etmek için sıraya girdim. Ofise geri dönmek için acele etmek istemezdim ama etmiyorum. Xavier'e ne kadar tahammül edemezsem edeyim, yine de onun sahip olduğu en iyi sekreter olmak istiyorum. Güçlü bir iş ahlakım var ve uzun saatler çalışmaktan korkmuyorum. *Bundan zevk alırım.*

Xavier'in ofisine girdiğimde adımlarım duraksıyor. Yalnız değildi. Gerçi kapı ardına kadar açıldı, bu yüzden bunun önemli bir toplantı olmadığını varsayıyorum. Hem Xavier hem de masasının önündeki iki koltuktan birini işgal eden adam konuşmalarına ara verip bana bakıyorlar. Bana dik dik bakan yeni bir çift gözün şokunu atlattıktan sonra masaya doğru yürüyorum ve kahve fincanını adamın önüne koyuyorum.

"Siyah," diyorum, cümlemin *ruhun gibi* kısmını atlayarak. "Al, bunu ye." Onun için aldığım yaban mersinli kekin bulunduğu kâğıt torbayı uzatıyorum.

Xavier, "Ben kek istemedim," diye homurdanıyor.

"Evet, bugün Şeytan için çalışmayı ben de istemedim. Ye şu lanet çöreği. Sistemindeki tüm alkolü emmene yardımcı olacaktır." Ben de

Kapıya doğru yürürken bir el uzanıyor ve kolumu tutuyor. Bileğimi saran avuçtan, aynı elin ait olduğu adamın kristal mavisi gözlerine bakıyorum.

"Alistair," diye homurdanıyor Xavier.

"Özür dilerim, ben Alistair. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Yakışıklı yabancı beni tutmayı bıraktı.

"Shardonnay," onun yerine ben dolduruyorum.

"Şirkete hoş geldiniz. İçimde buraya uyum sağlayacağınıza dair bir his var." "Teşekkür ederim," diyorum odadan çıkmadan önce. Bir yol var O ofiste şu anda baş edemeyeceğim kadar çok testosteron var.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xavier

"T Şapka kesinlikle Lucy değil," diyor Alistair, gözleri Shardonnay'i odadan çıkarken takip ederken.

Bir kalem alıp ona fırlatıyorum. "Benimkini kontrol etmeyi bırak Sekreter," diye homurdandım.

"Lucy'ye ne oldu?"

"Muhtemelen saklanmaya gitmiştir, çünkü bana bunu yaptığı için onu öldüreceğim."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bana tuzak kurdu, onun yerine küçük arkadaşını buraya gönderdi."

"Demek kız kardeşinin arkadaşı." Sonra gözleri yuvalarından fırladı. "Bekle... bu o *arkadaş*. Değil mi?" diyor.

"Şşş, kapa çeneni." Ona parmağımla işaret ediyorum.

"Kahretsin, öyle." Cam duvarların arasından Shardonmay'e bakmak için boynunu büküyor. Masasında oturuyor. Buradan onu net bir şekilde görebiliyorum. Uzaktan kumandadaki bir düğmeye basarak camı buğulandırıyorum. Böylece onu görüş alanımızdan çıkarıyorum. "Kahretsin dostum, o kızın seni neden bu kadar heyecanlandırıldığını anlayabiliyorum. Yıllardır." Alistair sırtıyor.

"Tek kelime bile etme. O Lucy'nin en iyi arkadaşı, başka bir şey değil. Ve onu kesmeyi bırak."

Alistair ellerini kaldırır. "Anladım, yasak bölge. Senin hakkın." Ceketinin düğmelerini iliklemeden önce ayağa kalkar.

"Ben bir şey demedim. O bir çalışan; çalışanlara dokunmayız," diye onu uyarıyorum. Bu hepimizin üzerinde anlaştığı bir numaralı kural ve bildiğim kadarıyla hiçbirimiz bunu ihlal etmedik.

"Doğru, bunu yeniden değerlendirmek isteyebilirsin, çünkü o kız için zaten gidicisin. Her gün, bütün gün onunla çalışmayı, nasıl kaldıracaksın?"

"Sakin ol, ağzından çıkan saçmalıkları dinlemek zorunda kaldıkça ona katlanamayacağımı daha iyi anlıyorum."

Alistair gülerek ofisimden çıktı. Telefonu elime alıp Lucy'i aradım. Sesli mesaja düşüyor, ki bu beni şaşırtmadı.

"Lucy Lu, beni ara. Yapman gereken bazı açıklamalar var, kardeşim." Telefonu kapattım ve masamın üzerine fırlattım.

Kese kağıdını açıp gülümsedim. Yaban mersinli muffin. Şanslı bir tahmin miydi yoksa Shardonmay bunların favorim olduğunu biliyor muydu?

Sesi hoparlörden süzülmeden önce dahili telefon vızıldar. "Bay Christianson, sabah 9 randevunuz geldi efendim."

Lanet olsun, ilk adımı kullanmaya geri dönmesi gerekecek. Bana *efendim* demesi sikimin biraz fazla hoşuna *gidiyor*. Takvimimi açıp bu sabah kiminle randevum olduğuna bakıyorum ve Andrew Mathers olduğunu fark edince inliyorum. Zimmetine para geçirirken yakalanan beyaz yakalı bir salak. On yıla kadar hapsi isteniyor. Gerçi karısını koruduğuna dair şüphelerim var. Onu suçlayamam. Bir karım olsaydı, onun da parmaklıklar ardında bir gün geçirmesine izin vermezdim.

Ama lanet olsun, oyuna getiriliyor ve bunu göremiyor bile. Sahibi olduğu teknoloji firmasından beş milyon dolar şirket fonu kayıp. Bu da

Para çekme işlemlerinin hepsi onun adına ama bana paranın nereye gittiğini söyleyemiyor. Bu tür davalarda alışılmadık bir durum değil. Ancak Mathers'ın durumu sadece parayı nereye sakladığını söylememekle *kalmıyor*, bunu bana *söyleyemiyor* da. Çünkü adam gerçekten bilmiyor. Müşterilerim bana yalan söylediğinde bunu anlayabilirim. Ve bu adamın hiçbir fikri yok.

Shardonnay'e "İçeri gönder," diye cevap veriyorum. Kapı açıldığında ayağa kalkıyorum ve Shardonnay kibarca gülümseyerek Mathers'ın içeri girmesini işaret ediyor. Mathers eşikten adımını atar atmaz kapıyı arkasından kapatıyor. Düğmeye basıyorum ve onu görebilmek için cam duvarları tekrar temizliyorum.

"Xavier, seni görmek güzel." Mathers elini uzattı.

Ve ben alıyorum. "Oturun." Tekrar oturduğumda, masamdaki yığının üstünde onun dosyasını buldum. "Hâlâ paranın izini sürmeye çalışıyoruz Andrew. Yine de kendini hazırlamalısın. Eğer parayı bulamazsak, hapis cezasıyla karşı karşıya kalacaksın. Ne kadar süreceğini söyleyemem."

"Neyse o." Omuz silkiyor. İçimi çekiyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Çok fazla dava kaybetmiyorum ve bu küçük herif konu karısına gelince lanet olası gözlerini açmadığı için elim kolum bağlı.

"Bayan Mathers seyahatinden henüz dönmedi mi? Onunla konuşmak isterim?" Ben soruyorum.

"Neden?"

"Sana daha önce de söyledim. Ortak hesabınıza girdikten sonra paranın nereye gittiğini bulabilirsek, o zaman parayı çalanın siz olmadığınızı kanıtlayabiliriz."

"Başka bir yolu olmalı. Karım bana bunu yapmazdı," diyor büyük bir güvenle.

"Andrew, para yatırma işlemleri senin ve eşinin adlarına açılmış bir hesaba yapıldı. O hesaba sadece iki kişinin erişimi vardı. Eğer sen değilsen, geriye sadece o kalır." Bu konuşmayı onunla milyonlarca kez yaptım. Nefesimi boşa harcadığımı biliyorum ama en azından onu bu beladan kurtulması için ikna etmeye çalışmazsam boktan bir avukat olurum. Sanığın suçlu olduğunu bildiğim davaları kaybetmeyi sorun etmiyorum. Ama masum bir adamın hapse girmesi hiç hoşuma gitmiyor. Bunun hayatının geri kalanı üzerinde yaratacağı etkilerin farkında değil.

"O değildi. Bakın, kim olduğunu bilmiyorum ama o olmadığını biliyorum" diyor.

"Pekala, duruşmanız iki hafta sonraya ayarlandı. Sahte bir duruşma yapacağız. Çapraz sorguya mümkün olduğunca hazır olmanızı istiyorum.

Shardonnay'e sizi aramasını ve bunun için sizi kaydetmesini söyleyeceğim" dedim. "Bu arada, adamım hâlâ bu işlemlerin izini sürmeye çalışıyor."

"Her şey için teşekkürler Xavier." Gitmek için ayağa kalkar.

Telekomun düğmesine basmadan önce onun ofisten çıkmasını bekliyorum.

"Shardonnay, içeri gelebilir misin lütfen?"

"Elbette patron," diye cevap veriyor.

Cıvıl cıvıl ses tonuna gözlerimi deviriyorum. *Neden bu kadar mutlu olmak zorunda ki?*

"Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

"İK'yı görmeye gittin mi?"

"Henüz değil mi? Bir şeye ihtiyacınız olabilir diye toplantınızın bitmesini bekliyordum."

"İhtiyacım olan şey İK'ya gitmen, evrakları doldurman ve işini yapabilmen için gereken ekipmanı alman," diye homurdandım.

"Tamam, şimdi gidip yapacağım."

"Cep telefonu numarana da ihtiyacım olacak," diyorum o gitmeden önce.

Kısa bir süre için bakıştık. Gözlerini kaçırın ilk kişinin ben olacağımı sanıyorsa kendini kandırıyor. "Neden?" diye soruyor, göz temasını kesmeden.

"Sen benim sekreterimsin ve ne yazık ki seni aramam gereken zamanlar olacak. Numaranı telefonuma yaz." Ekran kilidini açarak cihazı ona uzattım.

Numarasını yazarken dudaklarının nasıl yukarı kalktığını kaçırmıyorum.

"Kendime bir mesaj gönderdim, böylece seninkini kaydedebilirim."

"Harika."

"Harika," diyor ve telefonumu masama bırakıp dışarı çıkıyor.

Günün büyük bölümünde Shardonnay'den ne pahasına olursa olsun uzak durmak için elimden geleni yaptım. Kendi sekreterinden kaçmak kolay değil. Bir mahkeme duruşması için ofisten ayrılmak ve geri dönmek çok yardımcı oldu.

Saat beşı beş geçiyor, yani yatmak üzere. İşte o zaman ofise dönmeyi ve huzur içinde biraz iş yapmayı planlıyorum. Otoparkta arabamın içinde beklerken acınacak haldeyim. Burası benim ofisim. *Benim binam.* Neden saklanan ben oluyorum?

Arabamdan inip evrak çantamı alıyorum ve kapıyı çarpıyorum. Asansörü beklerken telefonum gelen bir e-posta ile çınlıyor.

Kimden: Shardonnay Mitchell

Xavier,

Yarınki programınız ekte. Ayrıca Benjamin Kipner ile görüşmeniz için La Port'ta rezervasyon yaptırđım. Öğle yemeği molası vermeden bütün gün arka arkaya çalıştđınızı fark ettim. Şeytanın bile yemek yemesi gerekir. Kim bilir? Belki de böyle lüks bir yerde tüm o masum ruhları yemene izin verirler.

***Rica ederim,
Shar.***

Onun ukala e-postasına gülümsememeliyim. Etkilenmemeliydim. Eki açıyorum ve tüm günümü listelediğini, hatta her toplantının yanına madde madde notlar koyacak kadar ileri gittiğini görüyorum. Her birinin amacını nasıl anlamış, hiçbir fikrim yok. Onu bir daha gördüğümde sormayı unutmayacağım. Neyse ki ofisime döndüğümde gitmişti. Ama masama bir not bırakmıştı.

Gittim. Bu gece bana ihtiyacın var, yapma. Kız kardeşinle senin ölümünü planlıyor olacağım.

İmzalamadı ama imzalamasına da gerek yoktu. Kâğıt parçasını buruşturup çöpe attım. Ona mesaj atmak, onu aramak istiyorum. Bir şeyle gel

Neden ofise dönmesi gerektiğini. Lucy ile olan planlarını mahvetmek.

Lucy, beni hala geri aramadı. Küçük cadı bundan kurtulamayacak. Öcümü alacağım. Telefonumu elime alıp kız kardeşimin numarasını tekrar çevirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, arama birkaç kez çaldıktan sonra bağlanıyor.

"Xav, meşgulüm. Ders bekleyebilir mi?" diye sorar.

"Hayır, kesinlikle olamaz. Aklından ne geçiyordu Lucy?" Ahizeden bağırlıyorum.

"Annesi hastalandığından beri Shar'ın bir türlü rahat edemediğini düşünüyordum. Ben de senin her dakika üzerine gelmeyecek bir sekretere ihtiyacın olduğunu düşünüyordum. *Bir taşla iki kuş vurmak gibi bir senaryoydu,*" diye aceleyle açıklamasını yaptı.

"Annesi hasta da ne demek?" diye sordum.

"Ne?"

"Az önce Shardonnay'in annesi hastalandığından beri hiç rahat edemediğini söylediniz. Annesinin nesi var?" Tekrar soruyorum.

"Xavier, annesi altı ay önce öldü. Sana söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun?" Sesinde gerçek bir üzüntü vardı.

"Öldü mü? Bilmiyordum..."

"Bak, Shar'ın bu işe ihtiyacı var, Xav. Gelecek yıl üniversiteye gidebilmek için para biriktiriyor. Annesine bakmak için ertelemek zorunda kaldı. Hayatını yeniden yoluna koymaya çalışıyor. Bu fırsatı onun elinden alma. Lütfen."

Kahretsin, şimdi kızı kovmak için nasıl bir neden bulabilirim? "Annemden suçluluk duygusunu çok iyi öğrenmişsin Lucy." İçimi çektim.

"Yani onu kovmayacak mısın?" diye yalvarıyor. "Şimdilik."

"Hayır, söz ver bana Xav. Ne olursa olsun onu kovmayacaksın. Eğer onun yanında olmak dayanılmaz bir şeyse -ki öyle olmadığını biliyorum, en iyi arkadaşım olduğu için harika biri olduğu aşikâr- ama eğer onun mükemmelliğiyle baş edemiyorsan, o zaman onu şirket içinde farklı bir pozisyona getir."

"Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum."

"Onu kovmayacağına dair bana söz ver, işte böyle."

"Peki, söz veriyorum küçük arkadaşını kovmayacağım." Kendimi kız kardeşimin çılgınlığına katılırken buldum.

"Harika, Pazar yemeğinde görüşürüz. Annem ve babam dün gelmemenden pek etkilenmediler."

"Sabırsızlanıyorum."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Shardonnay

I Daireme girdiğimde Lucy'yi iki kişilik kare yemek masasını tabaklarla, dört kutu Çin yemeği ve bir şişe en sevdiğim prosecco ile hazırlarken buldum. Onun için bir anahtar yaptırmıştım.

Acil durumlar. Bu çok acil bir durum. Ruhsal bir çöküntü yaşamak üzereyim.

Bir parmağımı kaldırarak çantamı yere bırakıyorum, masayla aramda iki adım atıyorum, şarap şişesini elime alıyorum ve bir kadeh dolduruyorum - ağzına kadar dolduruyorum. Parmağımı havada bekletiyorum. Lucy tüm içeriği bir nefeste içmemi izlerken kılını bile kıpırdatmıyor. Yerleştirme

bardağı masaya geri koyup ona dönüyorum. "Seni ciddi öldüreceğim. Bütün gün bunu yapmanın yaratıcı yollarını düşündüm."

"Öyle mi?" Gülümsüyor. "Peki ben nasıl çıkacağım? Sen ne buldun?"

"Birincisi, sana en sevdiğin brownie'lerden yapacağım ve içine yeterince arsenik ekleyeceğim." İki parmağımı kaldırıyorum. "İki, şuradaki bloktan bıçağı alır ve boynuna saplarım. Saniyeler içinde kan kaybından ölürsün ama çok pis olur ve temizlemek zorunda kalmaktan nefret ederim." Bir parmağımı daha kaldırıyorum. "Üç, kafana bir tavayla vururum, baygın bedenini bir uçuruma sürükler ve atarım. Bırakayım da vahşi hayvanlar işini bitirsin." Dördüncü parmağımı kaldırarak devam ediyorum. "Dört, tüm organlarını karaborsada mafyaya satarım."

"Tamam, dördüncü seçeneği seçiyorum. En azından sonunda bir mafya babası tarafından dokunulacağım." Kaşlarını sallıyor.

"Sen delisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İkimiz de gülme krizine girerek uyumsuz yemek sandalyelerine düşüyoruz. Gözlerindeki yaşları silen Lucy ayılıyor. "Bana dürüstçe söyle. Xavier için çalışmak o kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Onu görmem bile gerekmedi. Ama o bir şeytan. Tatlı ve sevgi dolu ebeveynleriniz bu adamı nasıl doğurdu, hiçbir fikrim yok." Şaşkınlıkla başını sallıyorum. "Tahminimce evlat edinilmiş, ama onu kötü hissettirmek istemedikleri için

ona söylemiyorlar." Lucy kıkırdıyor.

"Öyle olmalı," diye kabul ediyorum.

Rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yerken, yeni pislik patronumla ilgili düşünceler her dakika değil, sadece iki dakikada bir aklımı işgal ediyor.

Lucy sonunda "Tamam, kurallar listesi nerede?" diye sorduğunda yemekten tıka basa doymuştum ve zar zor hareket edebiliyordum. Görelim bakalım."

"Ah, bana hatırlatmak zorundaydın," diye inleyerek çantamdan kâğıt parçasını çıkardım. Bu listeyi ezberlemem gerekiyordu.

Mektubu ona uzatırken, kurallarını yüksek sesle okumasını izliyorum. "Bir numara: Şirketin çalışanları ya da ortaklarıyla zina yapmak yok." Ağabeyinin saçma sapan sesinin en iyi taklidini yapıyor. "Ne o, elli yaşında mı? Zina mı? Gerçekten mi? Kim demiş bunu?"

"Ben de öyle dedim!" Gülüyorum. "Çok yazık, gerçekten. Ortaklarını gördün mü? Çok seksiler, Lucy. Kardeşinin arkadaşlarıyla daha önce nasıl tanışmadım?"

"Çok seksiler ama aynı zamanda tam bir sürtükler. Onlardan uzak dur" diye beni uyarıyor.

"Merak etmeyin, o ofiste kimseyle yatmak gibi bir niyetim yok. Asla." Son kelimeyi vurguluyorum. Gerçi kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim, Lucy'yi mi yoksa kendimi mi?

"Aslında asla dememelisin. Ayrıca, Xavier nereden bilecek ki? Seviştiğin kişi o değilse, bunu asla anlamayacaktır."

Yüzüm ısıyor. Boynuma doğru süzülen kızarıklığı gizleyemiyorum. Xavier'le *yatma* düşüncesi beni iğrendirmeli. Ondan nefret ediyorum. Ona katlanamıyorum. Yüzü güzel olabilir ama kişiliği çirkin. Kendisinden ya da Lucy'den başkası için iyi bir şey yaptığını hiç görmedim. O iyi bir kardeş. Hakkını vermeliyim. Ama bana karşı hep kaba ve soğuk davrandı. Öyleyse neden onun üstümde olması düşüncesi beni heyecanlandırırsın ki? Bacaklarımın arasından kayması.

"Merhaba, dünyadan Shar'a! Kendine gel." Lucy parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Lütfen, Tanrı aşkına, bana kardeşimden hoşlanmadığını söyle." Yüzünü buruşturuyor.

"Ne? Ew! Tabii ki bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

"Aman Tanrım! Kesinlikle seviyorsun. Xavier'den hoşlanıyorsun!" diye ciyaklıyor. "Ah, hayır, hoşlanmıyorum," diye inkar ediyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kocaman gülümsüyor.

"Hiçbir şey, *hiçbir* anlamı yok, çünkü kardeşine karşı bir şeyler hissetmiyorum."

"Bu gerçekten kardeş olabileceğimiz anlamına geliyor." Kaşlarını ikinci kez aşağı yukarı oynatıyor.

"Hayır, böyle bir şey olmayacak. Asla, Lucy. Bu düşünceleri aklından çıkar."

"Asla asla deme Shar," diye tekrarlıyor sırtarak. "İki numara nedir?" Konuyu değiştirerek ona soruyorum.

"Ha?"

"Liste, iki numaralı kural nedir?"

"Oh, evet. İki numaralı kural: Her zaman on dakika erken gelin. Gecikme kabul edilmeyecektir." Gözlerini deviriyor. "Peki, yarın o ofise tam olarak sabah sekizde girdiğinden emin olacaksın. Erken gelmeni talep edemez," diyor.

"Aslında yapabilir, çünkü o benim patronum."

"Üç numara: Mesai saatleri içinde kişisel aramalar ve mesajlar alınmayacaktır."

Bu benim gözlerimi döndürüyor. Gün boyunca mesajlarımı kontrol edip etmediğimi nereden bilecek ki?

"Dört numaralı kural: İş saatleri öncesinde veya sırasında asla sarımsak yemeyeceksin."

"Bekle, cidden mi? Öyle mi yazıyor?"

Lucy'ye sordum. "Evet, garip." Gülüyor.

Başımı salladım. "Sırada ne var?"

"Beş numaralı kural: Tek şekerli uzun bir sade kahve her sabah tam sekizde masama teslim edilmelidir."

"Bu kolay bir soru." Omuz silkiyorum.

"Altı numaralı kural: Öğle yemeği molaları sadece on iki ile bir arasında verilecektir. Her türlü geç kalma durumunda maaşınızdan kesinti yapılacaktır."

Aman Tanrım, ciddi mi bu? Endişelenmeme gerek yok çünkü geç kalmayacağım. Ama yine de... adam çok saçma! "Tamam, dur artık. Bu kurallar çok saçma," diyorum bu kez yüksek sesle. Kâğıdı elinden kaptığım gibi çantama geri koyuyorum.

"Sadece muhteşem kendin ol. Bu işi başaracaksın Shar. Bunu biliyorum. Gitmem gerek, ama onu halletmemi istersen beni ara." Bana alamet-i farikası olan ayı sarılmalarından biriyle saldırıyor, öyle ki kırık kaburgaları kontrol etmek için acil servise gitmeniz gerektiğini düşündürüyor.

"Bunun için teşekkür ederim Lucy. Hâlâ seni öldürmek istiyorum ama teşekkür ederim," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Bir şey değil. Eğer kardeşimle yatmak ve gerçek hayattaki kız kardeşim olmak istiyorsan, durma. Benim onayımı alırsın. Kim bilir? Belki biriyle yatarsa bu kadar sinirli olmaz."

"Mmm, nedense kardeşinin biriyle yatmak gibi bir sorunu olduğunu sanmıyorum." Gülüyorum.

"Çünkü onun seksi olduğunu düşünüyorsun." Öğürür gibi yapar ve sonra güler.

"Hayır, istemiyorum. O mafya babasını çağırıp organlarını aldırmadan önce defol git buradan."

"Keşke..." İç çekiyor.

BOK GIBI GÖRÜNÜYORUM. Bütün geceyi dönüp durarak geçirdim, şeytan patronun düşünceleri rüyalarımın içine giriyordu. Bu işe ihtiyacım var. Kendimi üniversitede okutabilmeliyim. Yardım için başkasına sırtımı dönme lüksüm yok. Lucy'nin ailesi okul harcıma ödemeyi teklif etti ama hemen reddettim. Ben asalak değilim. Üniversite için çalışacağım. Bunu kendi başıma yapabilirim; kendi başıma bir şeyler yapmaya çalışan ilk yetim ben değilim.

On dakika erken geleceğimden eminim. Lucy'ye Xavier'in saçma kurallarına uymayı düşünmediğimi söylememe rağmen, ilk haftamda beni kovması için ona bir sebep vermeyi planlamıyorum. Marketteki programımı değiştirdim. Biraz ekstra para kazanmak için hafta sonları da çalışabilirim diye düşünüyorum. Sosyal hayatımdan vazgeçmiş olacağım ama buna değecek. Hedeflerime ulaştıktan sonra parti yapmak ve arkadaşlarımı görmek için zamanım olacak - yani *arkadaşlarımı* çünkü kabul edelim ki sahip olduğum tek şey Lucy -.

Açık ofisine girmeden önce Xavier'in kapısını çalıyorum. Çoktan masasına oturmuş, bir yığın dosyayı inceliyordu. "Günaydın. Kahve: uzun, sade, istediğim gibi tek şekerli," diyorum fincanı masasına koyarken.

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve sonunda gözlerimde karar kılıyor. Çenesi titriyor. Harika, onu şimdiden kızdırmayı başardım ve sadece üç saniyedir buradayım.

"Kahvaltı etmediğinizi varsayıyorum." İçinde yaban mersinli kek olan kâğıt torbayı kahve fincanının yanına bırakıyorum.

"Ne giyiyorsun lan sen?" diye soruyor bana.

Geriye doğru sendeledim. Ses tonu ve ani sorusunun yarattığı şok, beynimi ve bedenimi donduruyor.

"Shardonnay, ne giyiyorsun böyle?" diye tekrar sorar.

"Ah, şey, buna... buna etek deniyor. Ve bu eski şey." Açıklarken her bir giysiyi işaret ediyorum. "Bu bir bluz."

"Ben bir ceza savunma avukatıyım, Shardonnay. Bu da bütün gün buraya suçluların girip çıktığı anlamına geliyor. Bir direğe tırmanmak üzereymiş gibi kasıla kasıla dolaşamazsın."

Tamam, ilk şok yerini öfkeye bırakır. Saf, kızgın bir öfke. "Öncelikle, bir sahnede dans edecek gibi görünmüyorum. Yine de bugün bir striptizci işi bulmayı düşüneceğim, çünkü muhtemelen senin için çalışmaktan çok daha zevkli olurdu. İkincisi, kıyafetlerimde kesinlikle uygunsuz bir şey yok. Eteğim dizlerime değiyor ve üstüm tamamen açık - en ufak bir göğüs dekoltesi bile görünmüyor" diye tıslıyorum.

Başka ne söyleyeceğini duymak için burada kalmıyorum. Onun yerine dışarı çıkıyorum, kapısını çarpıyorum ve kendimi sandalyeme atıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Xavier

I Programımın sabahtan beri beni meşgul etmesine sevindim çünkü yeni sekreterimle uğraşmayı kaldıramıyorum. Ona bakmak zorunda kalmamak için camı buğulandırmak zorunda kaldım. Yaptığım işte hiçbir sorun olmadığını düşünüyor.

O yanlış giyiyor.

Gözlerim onu gördüğü anda sikim kalkmıştı. Bal kokusunun ofisimi doldurması da yardımcı olmadı. Bir şey söylememeliydim, ama lanet olsun, o dar bir etek ve denemeden bile yırtabileceğimi bildiğim bir bluzla etrafta dolaşırken nasıl konsantre olup işimi yapacağım.

"Xavier, yirmi dakika sonra öğle yemeği toplantın olduğunu unutma," diye sesleniyor dahili telefondan.

Pencerelerin buğusunu gideriyorum, hemen sonra keşke yapmasaydım diyorum. Nathan'ın altında çalışan genç ikinci sınıf öğrencisi Jeremy onun masasının önünde duruyor. Lanet olsun, buraya girip çıkan lanet olası suçlular için endişelenmem gerektiğini sanıyordum. Şimdi personelim bile kendine yardım edemiyor gibi görünüyor.

Ayağa fırlayarak kapıma doğru ilerledim ve kapıyı açtım. "Jeremy, sekreterimi rahatsız edip işini yapmasını engellemenin bir nedeni var mı?" Ona soruyorum.

"Ah, hayır, efendim. Ben sadece... Shar'a şirkete hoş geldin diyordum," diye kekeliyor.

"Bu Shardonnay. Onun adı Shardonnay. Size işinize dönmenizi ve onun da aynısını yapmasına izin vermenizi öneririm."

"Tabii, evet, ben de tam çıkıyordum." "Öğle yemeğinde görüşürüz, Shar?" diye eklemekten önce başını sallıyor. Homurdanmam üzerine kendini düzeltti. "Shardonnay?"

"Hayır, yapmayacaksın. Meşgul," diye araya giriyorum Shardonnay ona cevap vermeden önce.

"Öyle miyim?" Kızın kaşları şaşkınlıkla aşağı doğru iniyor.

"Evet, benimle geliyorsun. Eşyalarını topla. Gidiyoruz." Ofisime girip masamdan cüzdanımı ve telefonumu alıyorum. Geri döndüğümde elinde şemsiyesi ve omzuna asılı kocaman çantasıyla ayakta duruyordu. "Ona ihtiyacın olmayacak," diyerek şemsiyeyi işaret ediyorum.

"Melbourne'dayız. Havanın ne zaman değişeceğini asla bilemezsiniz" diyor.

"Ben sürüyorum. İhtiyacın olmayacak. Beni takip et," diye homurdanarak cevap verdim.

"Göt," diye mırıldandı nefesinin altında. Yeraltı garajında yürürken bana döndü ve "Hangisi senin?" diye sordu. Gülmeye başlamadan önce cevap verme şansım olmadı. "Merak etme, ben zaten biliyorum."

"Hayır, yok." Başımı sallıyorum ve adımlarımı durduruyorum.

"Anlaması zor değil. Şuradaki siyah, tuhaf görünümlü spor araba, bakan herkesi etkilemeye çalışan çaresiz orta yaşlı bir bekar olduğunu haykırıyor."

Zekice bir karşı argümanımın olmadığı pek görülmemiştir. "Ben orta yaşlı falan değilim. Bin," diye homurdanıyorum, uzaktan kumandanın düğmesine basıp kapıları açıyorum.

Yolcu kapısını açtım ve içeri girmesini bekledim. Kızdan nefret ediyor olabilirim ama yine de terbiyem var. Hiçbir şey söylemiyor ama içeri tırmanırken gözleri benimle alay etmeye devam ediyor.

Motor mırıldanarak çalışıyor. "Sadece kayıt için, bu *garip görünümlü* bir Araba. Bu lanet olası bir Lamborghini," diye onu eğitiyorum.

"Oh, güzel. O zaman ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı koltuklara koymasam iyi olur, değil mi?" diye soruyor.

Dehşet içinde izlerken ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Bacakları altından kıvrılıyor ve bu bana onun ne kadar esnek olduğunu göstermekten başka bir şey yapmıyor. Vücudunu eğip bükebileceğim bir yığın başka yol hayal ederken zihnim sürükleniyor. Başını arkaya eğip gözlerini kapattığında, ona lanet olası ayaklarını deri koltuklarımdan çekmesini söylemek yerine garajdan çıkıyorum. Rahatlamış ve yorgun görünüyordu.

"Dün gece uyumadın mı?" Yola çıktığımızda soruyorum. "Pek değil," diye itiraf ediyor.

"Neden?"

"Çünkü kız kardeşini nasıl öldürebileceğimi planlamakla meşguldüm." Gülümsüyor ama hala gözlerini açmıyor.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda, bu fırsatı onu içime çekmek için kullanıyorum. O mükemmel. Bunu hep biliyordum zaten. Eğer bu kadar genç ve kız kardeşimin en iyi arkadaşı olmasaydı, onu yıllar önce yatağıma almış olurdu. Belki de tedbiri elden bırakıp onu evime geri getirmeliyim - ona duyduğum bu aptal aşkı içimden *söküp* atmalıyım.

"Baktığını hissedebiliyorum. Yüzümü ezberlemek zorunda kalmaman için sana bir fotoğraf göndermemi ister misin?" diye soruyor, kirpikleri titreyerek açılıyor.

"Sadece Playboy'a layık bir resim olursa." Sırıtiyorum. "Tekrar tekrar mastürbasyon yapabileceğim bir resim."

Ben kendime lanet ederken onun yüzü kıpkırmızı oldu. Eğer bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir İK davası değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Özür dilemek dilimin ucunda. Özür dilemeliyim ama gerçekten o kadar üzgün müyüm? Hayır.

"Ne yapabileceğime bakacağım." Sırıtişımı taklit ediyor.

"Bekle, cidden mi?" Şaşkınlıkla ona sordum.

"Hayır, seni lanet sapık. A m a n Tanrım, daha önce ne tür sekreterleriniz oldu bilmiyorum ama neden uzun ömürlü olmadıklarını anlayabiliyorum."

"Uzun süre dayanamıyorlar çünkü lanet olası işlerini yapamayacak kadar sikimi hayal etmekle meşguller," diyorum.

"Benim böyle bir sorunum olmayacak." Omuz silkiyor.

Shardonnay'in sikimin üzerine atlamak istemesi düşüncesi hiç de çekici olmasa da, "Umarım değildir," diye karşı çıkıyorum. "Biliyorsun ben

uyumak için para vermiyorlar, değil mi?" Gözlerini tekrar kapatırken ona soruyorum.

"Evet, farkındayım. Bu yüzden uyumuyorum. Sadece senin çirkin yüzüne bakmaktan kör olmamak için gözlerimi kapatıyorum." Dudakları yanlardan kıvrılıyor.

"Demek benim yaşlı, orta yaşlı ve *çirkin* olduğumu düşünüyorsun, ha?" O bakmasa bile kaşlarımı kaldırıyorum. Çünkü beni birden fazla kez süzdüğünü gördüm. Dilimin sürçtüğü ve şaplak bankam için ondan fotoğraflarını istemek gibi uygunsuz bir şey söylediğim nadir durumlarda ne kadar kızardığını da gördüm.

"Aşağı yukarı," diyor. "Ayrıca çok fazla konuşuyorsun." Gözlerini açarak daha dik oturuyor ve ayaklarını koltuktan kaydırıyor.

Şu anda incelemeyeceğim garip bir nedenden dolayı bu beni rahatsız ediyor. Onun rahatlamasını, uyumasını istiyorum.

"Kim bu Benjamin Kipner? Ne yaptı?" diye soruyor ani bir hevesle.

"O, kokain bulundurmak ve dağıtmaktan yargılanıyor. Bu toplantıdayken, arka plana karışmanı, oturmanı ve çeneni kapalı tutmanı istiyorum. Dikkatleri üzerine çekme." Ona baktığımda güldüm. Shardonmay'ın herhangi bir odanın arka planına karışması imkânsız. Çok güzel ve en güzeli de bunun farkında bile değil.

"Elbette, ortama karışmakta iyiyimdir. Orada olduğumu bile anlamayacaksınız" diyor, olması gerekenden daha kendinden emin bir şekilde.

"Shardonmay, seni fark etmemek mümkün değil."

"Bu doğru değil. Bana merhaba deme zahmetine bile girmediğiniz en az on aile toplantınıza katıldım. Neden mi? Çünkü o kadar da dikkat çekici değilim. Ama sorun değil. Benim için sorun değil." Omuz silkiyor.

Siktir et, böyle mi düşünüyor? Onu fark etmediğim için mi görmezden geldim? Ona tüm kartlarını göstermeden varsayımlarını düzeltemem ve bunu yapamayacağımdan da eminim. Sadece bugün bile beni mahkemeye verecek kadar şey söyledim.

"Gelecek yıl üniversitede ne okumayı planlıyorsun?"

"Ben... önemli değil."

"Önemli olmasaydı sormazdım. Soruya cevap ver, Shardonmay."

"Sana hiç avukat gibi konuştuğunu söyleyen oldu mu? *Soruya cevap ver, Shardonmay.*" Sesini derinleştiriyor.

kendiminkiyle dalga geçmeye çalışıyorum.

"Bir ya da iki kez. Ve sen hala cevap vermedin."

"Tamam, bilim çalışacağım."

"Bilim mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet, tam olarak kimya."

"Peki kimya diplomasıyla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Metamfetamin yapacağım," diye küstahlaşıyor.

"Yakalandığında iyi bir savunma avukatı tanıyorum." Cebimden bir kart çıkarıp ona uzatıyorum. "Bunu elinin altında tutmalısın."

"Evet, bu potansiyel metamfetamin laboratuvarında büyük işler yapmadığım sürece, saati bin dolardan fazla ücret alan bir avukat değil, yasal yardım isteyen bir hapishane kuşu olurdum."

"Senin için bu işi karşılıksız yaparım." Sırıttıyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Shardonnay

I Geçen hafta bana havalı görünümlü bir uyuşturucu satıcısıyla havalı bir öğle yemeğinde olacağımı söyleseydiniz, size asla inanmazdım.

Xavier'i restoran boyunca takip ederken avuçlarım terliyor.

Masaya gidiyoruz ve gerçekten pahalı bir takım elbise giydiğini tahmin ettiğim genç bir adam bizi karşılamak için ayağa kalkıyor. Xavier ile el sıkışmasını izliyorum. Eminim bu bizim müşterimiz olamaz. Bu adam fazla derli toplu görünüyor.

Xavier beni uyuşturucu satıcısı olduğundan artık emin olduğum adamla tanıştırıyor: "Benjamin, bu benim asistanım Bayan Mitchell."

"Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Mitchell," diyor Ben açık avucumu kavrarken yumuşak bir sesle.

"Aynı şekilde." Elimi onunkinden çekerken sesimi eşit tutuyorum.

Xavier benim için sandalyemi çekiyor. Yerime oturuyorum ve önümde duran üç farklı çatal bıçak takımına bakarken kaşlarım şaşkınlıkla aşağı iniyor.

Xavier yanımdaki sandalyeye oturuyor, Benjamin ise kaşlarını çatmış patronumun tam karşısına oturuyor - ki buna şükrediyorum çünkü zaten endişeli bir karmaşa içindeyim. Avustralya'nın Pablo Escobar versiyonunun tüm dikkatine ihtiyacım yok. Dizlerim sinirden bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Xavier'e bu kadar yakın olmanın verdiği sinir. Hangi çatal bıçağı kullanmam gerektiğini bilmediğim için gerginim.

"İyi günler Bay Christianson. Sizi tekrar aramızda görmek ne güzel efendim. İçki siparişlerinizle başlayabilir miyim?" diye soruyor yüzünde gereğinden fazla makyaj olan garson kız, bir yandan gözlerini kırıpıştırırken bir yandan da alt dudağını ısıırıyor.

Xavier ona "Buzlu bir Macallan alayım," diye cevap veriyor, sonra bana dönüyor. "*Chardonnay*?" diye soruyor sırtarak.

"Sadece su alacağım. Teşekkür ederim." Başımı sallıyorum, isimle alay etmesini görmezden geliyorum.

"Michter's 25'ten bir bardak alacağım. Sen de getirmeye devam et canım. İçimde onlara ihtiyacım olacağına dair bir his var." Ben garsona gülümser.

"Elbette." Kasıla kasıla gidiyor-evet, kasıla kasıla. Kıcını sallıyor. Benjamin'in onun kayboluşunu nasıl izlediğini fark ediyorum, oysa Xavier kıza doğru tek bir bakış bile atmıyor.

Önümdeki tek sayfalık menüye bakarak kendimi meşgul etmeye çalışıyorum. Fiyat yok, yani burası kesinlikle "benim bütçeme uygun" bir yer değil. Zaten buraya gelmeden önce de biliyordum, çünkü onlar için rezervasyon yaptırmıştım.

Ne düşünüyordum ki? Gelmeyi açıkça reddetmeliydim. En azından kovulmak, neredeyse limiti dolmak üzere olan kredi kartıma bu faturayı eklemekten daha uygun maliyetli olurdu.

Kahretsin, bundan nasıl kurtulacağım?

Xavier bana menüde yazan yeri göstererek, "Buradaki bonfile gerçekten çok iyi," diyor.

"Hemen döneceğim." Benjamin garson kıza doğru yönelmeden önce özür diler.

"Tamam, sorun nedir?" Xavier, müşterimiz kulak kesilir kesilmez bana soruyor.

"Ofise geri dönmeliyim. Buraya gelmemeliydim. Özür dilerim." "Neden? Buradasın çünkü sana burada ihtiyacım var. Bu bir iş, Shardonnay. İşinizin masa başında oturmaktan daha fazlasını gerektirdiği pek çok durum olacaktır" diyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Xavier, burayı karşılayamam. Sorun değil. Ofise döneceğim ve orada görüşürüz."

"Shardonnay, bu bir iş. Bu öğle yemeği şirketin parasıyla. Benim değil, kesinlikle senin de değil" diyor.

"Teknik olarak şirketin sahibi sensin, yani bu senin paran. Ve öğle yemeğimi senin ödemeni istemiyorum."

"Çok kötü. Eğer bu işi istiyorsan, o menüden ne istiyorsan sipariş edecek ve şirketin bunu karşılayacağını kabul edeceksin."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Xavier'i her zaman huysuz biri olarak bilirdim ama daha önce bana karşı hiç bu kadar sert ve haşın olmamıştı. Yine de, sanırım bu şimdiye kadar gerçekten konuştuğumuz en fazla şey olabilir.

"Tamam, ama bil ki muhtemelen yüz dolarlık bifteklerinin tadını çıkarmayacağım." Biliyorum... Bir çocuk gibi öfke nöbeti geçiriyorum. Ama elimde değil. Bu adam kişiliğimin en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor gibi görünüyor.

"Aslında üç yüz dolar ve kendinizi tutamayacaksınız. Bundan keyif alacaksınız."

Çenem kendiliğinden düştü. Üç yüz dolarlık biftek mi? Neden şaşırdığımı bilmiyorum; Christianson ailesinin etrafında, sanki arka bahçede yetişiyormuş gibi para harcadıklarını bilecek kadar uzun süre bulundum.

Xavier'in eli yüzüme geliyor. Parmakları çenemin altına bastırarak ağzımı kapatıyor. "Eğer bunu biraz daha açık tutarsan, Shardonnay, içini nasıl doldurabileceğimi düşüneceğim." "Ve bu bir parça üç yüz dolarlık bonfile ile olmayacak." diye eklemeyen önce bana doğru eğiliyor.

Yüzüm ısınıyor ve eminim ki gözle görülür bir kızarıklık yakam boyunca ilerliyor. "Isırır koparırım," diye uyarıyorum onu, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde. Her ne kadar çizdiği imajdan rahatsız olmak, iğrenmek istesem de, değilim. Ve bu beni daha da çileden çıkarıyor. Xavier Christianson'a katlanamıyorum. Elbette, rodeodaki bir kovboy gibi ona binmek isterdim. Ama onun sinirli, kendini beğenmiş kişiliğine katlanamıyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et, Shardonnay. İkimiz de bunu seveceğini biliyoruz, muhtemelen benden bile daha fazla." Sırıttıyor.

Gözlerimi o kadar sert deviriyorum ki kafamın arkasına takılmadıklarına şaşıyorum. Benjamin dönüp hızla masaya oturduğunda Xavier'in eziyet dolu arkadaşlığına daha fazla katlanmak zorunda kalmaktan kurtuluyorum. "Pekâlâ, konuş benimle Xavier. Bu davada ne durumdayız? Çünkü sana söylemeliyim dostum, duruşma tarihi çok yaklaştı ve ben hapse girmeyi planlamıyorum."

Garson kız içeceklerimizi getirmek ve yemek siparişlerimizi almak için bu zamanı seçti. Xavier benim için sipariş verdi. Müdahale etmeye ya da ona kendi lanet yemeğimi sipariş edebileceğimi söylemeye zahmet etmiyorum çünkü şu anda zahmet edemeyecek kadar yorgunum.

Öğle yemeğinin geri kalanını Xavier ve Benjamin'in davayı ve Xavier'in onu tüm suçlamalardan kurtarmak için planlarını tartışmalarını dinleyerek geçirdim. Görünüşe göre, masada ne Xavier'in ne de Benjamin'in kabul etmeye hazır olmadığı bir savunma anlaşması var. Kendimi *Suits* dizisinin bir bölümündeymişim gibi hissediyorum ama Xavier Harvey'den çok daha yakışıklı ve ben de kesinlikle Donna değilim.

Saatlerce sürüyor gibi görünüyor. Tartışacak nasıl bu kadar çok şeyleri olabilir? Kabul ediyorum, hukuk uzmanı falan değilim. Ama anladığım kadarıyla Benjamin kokain kutularıyla dolu bir depoda suçüstü yakalanmış. Masum olduğunu nasıl iddia ediyor anlamıyorum. Sanırım masum olup olmaması çok da önemli değil. Görünüşe göre, Xavier suçlamaları düşüreceğinden emin. Benjamin'in deposunu aramak için kullanılan iznin tamamen yasal olmadığını söylüyor.

Tüm bu hukuk dilini anlamıyorum ve anlamaya da çalışmayacağım. Xavier'in Melbourne'daki en iyi savunma avukatı olmasının bir sebebi var. Sanırım onun büyüklüğüne yakından tanık oluyorum. Bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil.

Aklıma Xavier'in büyüklüğüne yakından tanık olmak istediğim başka bir yol geliyor - çok, çok yakından.

"Peki, karar nedir?" Xavier'in sorusu beni hayal dünyamdan çekip çıkarıyor.

"Ne hakkında?" Yüzümü ona dönerek soruyorum. Ofise geri dönüyoruz ve o kadar tokum ki tek yapmak istediğim kestirmek. Acaba Xavier'in ofisindeki kanepeye uzanıp gözlerimi kapatsam ve bu yemek bebeğini uyutsam nasıl olur?

"Biftek mi?"

"Daha iyilerini de gördüm," diye omuz silkerek yalan söylüyorum. Xavier gülüyor. "Hayır, gülmedin."

"Nereden biliyorsun?" Meydan okurcasına soruyorum, çünkü daha iyi biftek yiyip yemediğimi anlamasına imkân yok.

"Yalan söylediğinde bir şeyler anlatıyorsun." Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Benim yalanım yok."

"Evet, biliyorsun."

"Peki, ne o zaman?" Her neyse onun üzerinde çalışacağım.

"Eğer sana söyleseydim, bunu yapmamak için elinden geleni yapardın. Üzgünüm bebeğim, yakın zamanda bu küçük haberdan vazgeçmeyeceğim."

"Shar," dedim ona. "Ne?"

"Benim adım Shar, *bebek* değil. Ben senin bebeğin değilim, ben senin çalışanım ve bunu unutmamalısın. Bu kadar zeki birine göre çok aptalsın. Bugün sana karşı cinsel taciz davası açılmasını gerektirecek ve bana büyük bir çekle sonuçlanacak beş kez listeleyebileceğimin farkında mısın?"

Xavier kaşlarını indirerek bana bakıyor. "Beni dava edemeyeceksin, Shardonney," diyor ukala bir özgüvenle.

"Öyle mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Cevabı, aptalca yakışıklı yüzünü yalamak - hayır, yalamak değil - *tokatlamak* istediğim için için yanan bir gülümsemeden başka bir şey değil.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Xavier

I Shardonmay'in bir hafta dayanabileceğine dair şüphelerim vardı. Ancak, her şeyi bu kadar çabuk kavraması beni şaşırttı. Neden daha azını beklediğimden emin değilim. Ona akademik bir ödül verildiğini biliyordum.

Hunternview Hills Akademisi'ne burs. O okula girmek hiç de kolay değil. Lucy'nin en yakın arkadaşının da Melbourne Üniversitesi'nden tam burs aldığından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Kızın aslında hiç başlamadığını fark etmemiştim.

Bütün hafta olabildiğince mesafeli durdum. Ne zaman onun yanında olsam, doğru düzgün düşünemiyorum. Azgın bir lanet olasıya dönüşüyorum

Ergen çocuk. Birileriyle yatmam lazım, şükürler olsun bugün Cuma ve bu gece şehre inip biraz rahatlayabilirim.

Küçük cadalozdan bahsetmişken, kafasını ofisime attı. "Xavier, ben çıkıyorum. Hafta sonunun tadını çıkar."

"Tabii, sen de," diyorum, sonra kapıdan geri çekilmeye başladığında başımı kaldırıp bakıyorum. *Ne giymiş böyle?* "Shardonnay, buraya gel," diye bağıriyorum ve onun sıçramasına neden oluyorum.

Arkasını dönerek ofisime doğru yürüdü ve eşğin hemen karşısında durdu. "Evet?" Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından dökülüyor.

"Değişmişsin." Bariz olanı gösterdim. "Ve sen de anlayışlısın."

"Neden?"

"Neden bu kadar anlayışlısın? Kim bilir, Xavier? Bunun için zamanım yok. Gerçekten ihtiyacın olan bir şey var mı? Şeytan'ın asistanının bile hafta sonu izin aldığından eminim," diye bana küstahça karşılık verdi.

"Neden değiştin?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez ama bugün Cuma gecesi olduğu ve Lucy her an beni almaya gelebileceği için üzerimi değiştirdim." Saatine bakmayı ihmal etmiyor.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Fikrim yok mu? Artık gidebilir miyim baba?" diye homurdanıyor. Onu masamın üzerine eğilmiş, bana *baba* diye seslenirken hayal ettiğimde sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Eww, eğer ikiniz baba-bebek olayını yapacaksanız, beni bunu duymak zorunda kalmaktan kurtarın. Lütfen." Kız kardeşimin sesi beni hayallerimden kopardı.

"Lucy, seni görmek güzel, biraz daha azını görseydim daha da güzel olurdu," diyorum elimle vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. Bu kızların nesi var da gerçekten üzerlerine oturan kıyafetler giymiyorlar? "O elbiseyi çocuk reyonundan mı aldın?" Ona soruyorum.

"Sıcak, ha?" Lucy küçük bir dönüş yapar.

"Çok sıcak. Hadi gidelim." Shardonnay kolunu kız kardeşimin koluyla birleştirdi.

"Siz ikiniz bu gece tam olarak nereye gidiyorsunuz?" Sesimi olabildiğince soğukkanlı tutarak tekrar soruyorum.

"Şu yeni kulüp, Unhinged," diye cevaplıyor Lucy. "Saat altı bile değil," diye belirtiyorum.

"Önce yemeğe ve ön içkilere, sonra da kulübe gideceğiz. Neden? Sen de gelmek ister misin?" Shardonmay yanında inlerken Lucy teklif eder.

"Pas" diyorum.

"Tamam, pazar günü görüşürüz." Lucy bana ailemizin evindeki Pazar yemeğini hatırlattı.

"Sabırsızlanıyorum."

BİR SAAT SONRA, Nathan ve Alistair ellerinde amber rengi sıvıyla dolu birer bardakla ofisime girdiler.

Alistair kendini kanepeme atarak, "Ne lanet bir hafta," diye inliyor.

"Anlat bakalım," diye kabul ediyorum, viskimi yeniden doldurmadan önce bir dikişte bitiriyorum. "Mavi toplar sana nasıl davranıyor?" Nathan gülüyor.

"Benim mavi taşaklarım yok," diye inkar ediyorum. Bu hafta hayatımda hiç yapmadığım kadar çok mastürbasyon yaptım.

"Tabii ki bilmiyorsun. İkimizin de ona nasıl baktığını fark etmediğimizi mi sanıyorsun?" Alistair sorar.

"Kime bakayım?"

Nathan gözlerini devirir. "Aptal numarası yapma, sana yakışmıyor."

"Tamam, kız seksi. Baktığım için beni dava et." Ellerimi havaya kaldırdım. Hava.

"Endişelenmen gereken biz değiliz, salak. Sen endişelenmelisin.

Shardonmay'i transfer et. O yüzünüzde patlamayı bekleyen bir İK davası." Bu Nathan'dan geliyor.

"Lütfen, kendimi yeterince kontrol edebiliyorum. Kıza dokunmayacağım. Ayrıca, sen konuşmayı seven birisin. Söylesene dostum, şu yeni küçük ortağın nasıl?" Yeni birinci sınıf öğrencisi Bentley'e duyduğu aşkı itiraf etmemek için durumu tersine çevirerek ona soruyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Bu gece şu yeni kulübe gidiyorum, Unhinged. Siz ikiniz geliyor musunuz?" Uzak durmam gerektiğini biliyorum; yapılacak en doğru şey bu. Ama yine de,

Küçük kız kardeşimi böyle bir kulüpte yalnız bırakırsam nasıl bir ağabey olurum?

Ben de kendime böyle söylüyorum. Lucy'ye göz kulak olacağım ve doğaçlama ortaya çıkışımın Shardonnay ile kesinlikle hiçbir ilgisi yok.

Üç saat sonra kendimi Unhinged'in VIP bölümünde otururken buluyorum. Nathan ve Alistair'in her ikisinin de kucığında kızlar var-otuz dakikadır buradayız. Normalde ben de onlara katılır, gece boyunca sikimi sokacak sıcak bir delik arardım. Herhalde kafayı yemiş olmalıyım çünkü buradaki kadınlardan hiçbiri en ufak bir ilgi bile uyandırmadı. Ta ki kız kardeşim yanımdaki koltuğa düşene kadar.

"Xav, geleceğini biliyordum." Gülüyor, pembe bir karışımdan oluşan bir bardağı havada tutuyor.

"O ikisi buraya gelmek istedi," diyorum. "Onlardan kaç tane içtin?" Gözlerim Shardonnay'i içine çekerken Lucy'ye soruyorum. Üzerinde küçük siyah bir elbise ve normalde kısa olan boyunu orta boylu sanılabilecek kadar yüksek topuklu ayakkabılar var. Gözlerim onun çıplak, tonlanmış, bronzlaşmış bacaklarında geziniyor. Parmaklarım yolu takip etmek için kaşınıyor.

"Lucy, dans pistine gidiyorum," diye bağılıyor Shardonnay kız kardeşime doğru. "Bekle, geliyorum." Lucy tekrar ayağa kalkarken tökezler. "Gel. Bizimle dans et, Xav," diye mırıldanıyor.

Çocuklar bana doğru sırtıyor. "Evet, Xav, git kız kardeşin ve onun *arkadaşıyla* dans et," diyor Nathan, arkadaş kelimesine ekstra vurgu yaparak.

"Pislik," diye mırıldanıyorum. Şu anda Nathan'ın kucığında tünemiş olan kızın kulağına eğilerek, "O evli ve yengeçleri var," diye fısıldıyorum. Döndüğümde tokat sesini duyuyorum, kolum Lucy'nin elinde beni dans pistine doğru çekiştiriyor.

Kendimi bu duruma nasıl soktum?

İki şarkı sonra, çoğu Lucy ya da Shardonnay'e yaklaşmaya çalışan herhangi bir erkeğe ters ters bakmamdan oluşuyordu ve buradan siktir olup gitmeye hazırdım.

"İşemeye gidiyorum. Shar'la benim için dans et. Buradan ayrılma." Lucy, ben ona hayır diyemeden kalabalığın içinde kayboldu.

Hayır, arkadaşınla dans edemem. En azından kız kardeşim buradayken, aptalca bir şey yapmamı engelleyecek bir tampon vardı. Kollarımı Shardonnay'in beline dolayıp onu vücuduma doğru çekmek gibi aptalca bir şey.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

Kulağına konuşabilmek için eğilip "Dans etmek" dedim.

Shardonnay başını sallar. "On üç numaralı kural: Asla dans etme.

Asla," diyor.

Sırıyorum. Demek kuralları ezberlemiş. "Ofiste olmadığımız zamanlarda kurallar geçerli değil bebeğim," diyorum kalçamı bacaklarının arasından geçirirken.

Göğsü daha hızlı inip kalkıyor. Eminim burası bu kadar karanlık olmasaydı, göğsünden yukarı doğru süzülen allığın sarhoş edici görüntüsü beni karşılayacaktı. Siktir et, eğer kurallar gerçekten geçerli değilse, o zaman şu anda ona tam olarak istediğimi yapabilirim. Sırtını göğsüme yaslaması için vücudunu döndürüyorum, ellerimin karnında yayılmasına izin veriyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. Dudaklarım boynunun kıvrımını bulurken, yumuşak tenine tüy kadar hafif öpücükler konduruyorum.

"Kahretsin, çok yenilebilir kokuyorsun," diye homurdanıyorum. Bal gibi kokuyor, parmaklarımdan yalamak istediğim tatlı, şekerli bir şurup gibi. Bu düşünceyle, elimi kalçasının iç kısmına doğru sürüklenirken buluyorum. Parmaklarım elbisesinin eteklerine ulaştığında duraklıyorum. Vücudu tuttuğumda sertleşiyor ama daha yukarı çıkmama engel olmuyor. Külotunun kenarını bulup kenara çekiyorum ve iki parmağımı ıslak kıvrımlarının arasından geçiriyorum. "Kahretsin, çok ıslaksın bebeğim." Sikim kıkına sürtünüyor. "Bana ne yaptığını hisset. Bütün hafta boyunca beni zorladın, Shardonnay."

Parmaklarım ıslak amını keşfederken dişlerim kulak memesini kemiriyor. İki parmağımı içine sokup yukarı doğru kıvrıyorum. Shardonnay daha dik duruyor, parmak uçlarında yükseliyor. Ağzından çıkan inilti müziğin gürültüsünden zar zor duyuluyor. Gözlerim göğüslerinin kabarmasını izliyor. Keşke iki elimden fazlası olsaydı dediğim anlardan biri bu.

Onun her yerini, her pürüzsüz santimini hissetmek istiyorum. "Parmaklarımla kendini boşaltmanı istiyorum," diyorum ona. Parmaklarım müziğin ritmiyle onun içinde ve dışında hareket ediyor. Başı göğsüme yaslanıyor. Dişlerim çenesini sıyrıyor. "Benim için boşalacak mısın, bebeğim?"

"Ben... Ben yapamam," diyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın da," diye homurdanarak iki parmağımı sırlıslıkla olmuş amına sokabildiğim kadar sert sokuyorum.

"Kahretsin," diye inliyor, alt dudağını ısıırıyor. Sonunda bıraktığında gözleri kapanıyor ve amı elime sürtünüyor.

"Kahretsin evet, çok ateşlisin. Bu amcığın çok sıkı, ıslak ve sıcak." Ben konuştuğça kalçaları daha sert ve daha hızlı hareket ediyor. "Ben yapamam

Bu amcığın sikimi parmaklarımı kavradığı gibi kavradığını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Bahse girerim onu boğacaksın, sahip olduğum her şeyi tüketeceksin. Hadi bebeğim, benim için gel. Ellerimin her yerinde senin sularını istiyorum. Bu gece otuzbir çekerken, sikimin etrafına sardığım avuçlarımda senin kokunu istiyorum."

İşte bu kadar. Kollarıma yığılmadan önce vücudu sertleşiyor, hafifçe sallanıyor. Eğer onu tutmasaydım, şu anda yere düşeceğinden hiç şüphem yok.

"Hayatımda gördüğüm en ateşli şey." Elimini çekiyorum ve amını örten külotunu yeniden ayarlıyorum. Shardonnay kollarımdan kurtulup kendi etrafında dönüyor, parmaklarımı ağzıma götürüp içime çekerken çenesi şoktan düşüyor. Onları ondan temizliyorum. "Lanet olası tatlım," diye inliyorum parmak eklemlerimin etrafında.

"Ne? Aman Tanrım, hayır... Ben..."

Dudaklarını okuyorum. Müzikten sesini duyamıyorum. Ve ben tepki veremeden koşmaya başladı.

"Kahretsin!" Onu takip ettim, her yöne baktım. Ama o gitmişti. Kalabalığın içinde kayboldu. Telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum; telesekretere düşmeden önce bir kez çalıyor. Hay sikeyim! Kalabalığı yararak onu aramaya çıktım. Ya da kız kardeşimi. İkisini de bulamadım. Onun yerine Lucy'yi aradım.

"Xavier?" diye cevap veriyor. "Neredesin?"

Ben soruyorum.

"Arabada. Shar kendini iyi hissetmiyordu, o yüzden bu gecelik bu kadar," diyor Lucy.

Rahatlayarak iç çektim. O iyi, Lucy ile birlikte ve eve dönüyorlar. Bunu düzeltmem gerek. Nasıl yapacağımdan emin değilim. Sadece bunu düzeltmem gerektiğini biliyorum. "Tamam, döndüğünde bana mesaj at." Telefonu kapattıktan sonra hem Nathan'a hem de Alistair'e mesaj gönderiyorum.

BEN:

Ben çıkıyorum. İyi geceler.

İkisinden de yanıt alamadım ama almayı da beklemiyorum. En azından yarına kadar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Shardonnay

"O Aman Tanrım, yine kaçtığına inanamıyorum. Pislik herif!" Lucy telefonunu sehpanın üzerine fırlatarak çığlık atıyor.

"Vay, ne oldu?" diye sordum. Lucy'nin dramatizmine alışkınım. Her zaman olaylara aşırı tepki veren biri olmuştur.

"Xavier, onu öldüreceğim. Bu akşam yemeği ekıyor. *Yine*," diye inliyor.

Ağabeyinin adını duyunca omuzlarım belirgin bir şekilde dikleşti. Üzerimdeki ellerini, boynumun kenarını öpen ağzını, parmaklarını hatırlıyorum...

Kahretsin, hayır, bunu bir daha düşünmeyeceğim. Cuma gecesi iyi bir sebepten dolayı onu terk ettim. Ne tür bir kız en iyi arkadaşının kardeşinin dans pistinin ortasında onu parmaklamasına izin verir?

Görünüşe göre ben.

"Ailenle akşam yemeği yiyeceğiz Lucy. Felaket sayılmaz. Hayatta kalacağına eminim," diyorum ona, kanepede yanına otururken.

"Hayır, yapmayacağım. Bana Dominic McKinley'i ayarlamaya çalışıyorlar. Xavier'in tampon görevi görmesini istedim."

"Kim?" Ben soruyorum.

"Sydney'den bir iş ortaklarının oğlu. Kim olduğu önemli değil; o bir psikopat ve onunla kesinlikle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Kaşlarını çattı.

Uzanıp başparmağımın ucuyla ağzına bastırıyorum. "Kaşlarını çatmayı bırak. Kendini kırıştıracaksın."

Lucy elimi yüzünden uzaklaştırıyor. "Güzel. Belki çirkinleşirsem Dominic bana bir kez bakar ve ailelerimizin bu aptal tuzağını sürdürmekle ilgilenmez."

"Elbette, böyle bir şey asla olmayacak. Ne kadar uğraşırsan uğraş, kendini çirkinleştirmen mümkün değil," diyorum ona.

"Ah, belki de annemle babamı arayıp grip olduğumu falan söylerim." Başını kanepeye yaslayıp gözlerini kapatıyor.

"Eğer bunu yaparsan, annen bir saat içinde bir doktorla kapına dayanır." Gülüyorum.

Lucy ve Xavier ebeveynlik konusunda gerçekten şanslılar; hem anneleri hem de babaları, özellikle de anneleri Shirley hayatlarına gerçekten dahil. Ben de anne konusunda şanslıydım; benim annem benden çok erken alındı.

"Benimle gelebilirsin. Evet, öyle yapalım. Böylece sana kaçmamız gerektiğine dair bir işaret verirsem, gitmen gerektiğini ve şoför olduğum için seninle gelmem gerektiğini söyleyebilirsin." Dünyanın en iyi planını düşünmüş gibi gülümsüyor.

"Elbette, gelip ailenle yemek yiyeceğim. Ama kesinlikle aşırı tepki veriyorsun Lucy. Seni ilgilenmediğin bir adamla çıkmaya zorlamayacaklardır."

"Belki, ama ondan ve buluşmamızı istediklerinden bahsetmeyi bırakmadılar. Vesaire, vesaire, v e s a i r e . H e r neyse, orada olursan iyi olur."

Kollarını bana dolayarak fısıldıyor: "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

"Ben de sana, LuLu." Onun taktığını bildiğim takma adı kullanıyorum. nefret ediyor ama ne zaman söylesem gizliden gizliye seviyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Shar. İçeri gelsene. Herkes yemek odasında." Shirley, Lucy'ye sadece bir annenin yapabileceği türden bir bakış atmadan önce bana gülümsüyor.

"Geç kaldığımız için üzgünüm anne. Trafik tıkalıydı," diye yalan söylüyor Lucy. Geç kaldık çünkü iki dakika önce arabadan inene kadar hâlâ iptal etmek için yaratıcı yollar bulmaya çalışıyordu.

"Mhmm, eminim öyledir. Çok güzel görünüyorsun, sevgilim. Hadi, her şey soğumadan yemeğimizi yiyelim." Shirley döndü, Lucy ve beni onu takip etmemiz için bıraktı.

Yemek odasına Lucy'nin arkasından giriyorum ve eşiğin hemen üzerinde durduğu için doğrudan sırtına çarpıyorum. "Lucy, ne oluyor?" Tıslıyorum. Yanından geçerken dikkatini neyin çektiğini görüyorum. Yemek masası insanlarla doluydu. Bir tarafta oturan başka bir aile daha var ama ilk bakışta nefesimi kesen onlar değil. Onların karşısında tek başına oturan kişi. Burada olmaması gereken kişi.

Xavier. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinerek tüylerimi diken diken ediyor. Buna hazırlıklı değildim. Zihnimde yarın sabah ona ne söyleyeceğimi konuşuyordum. Yarın sabah, sonunda onunla ofiste yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim. Ayrıca, patronunuz sizi bir gece kulübünde parmaklayıp orgazm ettikten sonra ona ne diyorsunuz? Böyle bir durum için özel bir görgü kuralı var mı?

"Lucy, McKinley'leri ve oğulları Dominic'i hatırlarsın," diyor babası Gerry.

"Ah, evet. Merhaba, nasılsınız...?" Lucy cevap verir, masaya yaklaşırken adımları isteksizdir.

"Shar, bunlar Dean ve Ella McKinley ile oğulları Dominic," diye açıklıyor Gerry ben yerime otururken. "Shar Lucy'nin iyi bir arkadaşı, neredeyse

Bizim için gerçekten ikinci kız evlat" diye ekliyor.

Xavier bir şeyler yutmaya başlıyor ve hızlıca bir bardak su alıp yutuyor. Onun tiyatrosunu görmezden gelerek McKinley'lere bakıyorum ve kibarca gülümsüyorum. Gözlerim Dominic'e takıldığında bana dönüp bakmıyor, doğrudan sağımda oturan Lucy'ye bakıyor. Neyse ki kendini masanın ortasına, Xavier ile benim arama yerleştirmiş.

McKinley'li çocuğun bakışları ölümcül; bana bir panteri hatırlatıyor. Avını avlayan bir şeyi. Lucy de onun hedefi. Korkutucu bakışları bir yana, adam acayip seksi. Koyu renk saçları, plajda çok vakit geçirmiş gibi bronzlaşmış teni ve bir kolundaki polosunun kolunun altından çıkan dövmeleeri.

Elimi masanın altına uzatıp parmaklarımı Lucy'ninkiyle birleştiriyorum. Titriyordu. Başımı ona doğru çevirip fısıldıyorum, "İyi misin?"

"İyi, sadece iyi," diye tıslıyor nefesinin altından.

Yarım saat sonra tatlı getiriliyordu. Xavier'e bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Kolay değil ama Lucy'nin akşam yemeği misafirine verdiği tepkiye aşırı odaklanmışken o kadar da zor değil. Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı ve kıpır kıpır gördüğümü sanmıyorum. Gerçi bütün gece Dominic'in dikkatini üzerimde tutsaydım, muhtemelen ben de kıpır kıpır olurum. Adam çok gergin, çok ciddi. Pek konuşmadı. Sadece en iyi arkadaşına bakıp duruyor, sanki onu canlı canlı yemeyi planlıyormuş ya da onu çözmeye çalışıyormuş gibi. Sanki çözemediği bir bulmaca gibi.

Eğer ikincisiyse ona iyi şanslar - bu kız açık bir kitap olmaktan çok uzak.

Önüme bir tabak çikolatalı pandispanya konuyor; üzeri dondurma ve krem şantiyle kaplı. Birden peşlerine takıldığım için minnettar oldum. Christiansonlar bir akşam yemeği partisine nasıl ev sahipliği yapacaklarını iyi biliyorlar. Herkesin tabaklarının kendilerine servis edilmesini bekliyorum. Her ne kadar çatalımı elime alıp bu lezzetten bir yığın ağzıma atmak istesem de, görgü kurallarımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Üçlü ballı çikolatalı trifle, istediğiniz gibi, efendim." Garson son tabağı Xavier'in önüne koyar.

"Teşekkür ederim," diyor sırtarak.

"Farklı bir tatlı mı istediniz?" Lucy ona sorar. "Bal benim yeni favori tatlım," diye cevap verir.

"Affedersiniz." Aniden ayağa kalktım ve neredeyse yemek odasından dışarı koştum, gece kulübündeki sözleri zihnimde tekrar tekrar çalışıyordu.

"*Lanet olası tatlım.*" Parmaklarını yalayarak temizlerken söylediği buydu... şey, ne olduğunu biliyorsun. Lanet olsun. Banyoya girip kapıyı arkamdan kilitledim. Yüzüme soğuk su çarptım. Buradan çıkmam lazım. Lanet yemek masasında kızaramam.

Kendime *neredeysse bitti* diyorum.

Tabii Bay ve Bayan Christianson'ın yemek sonrası içki içmek için toplantıyı yakında başka bir odaya taşıyacaklarını biliyorum. Xavier'in yanında bana güven olmaz, bu çok açık. Sadece ayrılmak için bir bahane bulmam gerekiyor. Sinirlerime hakim olarak banyodan çıkıyorum ve masadaki yerimi geri alıyorum.

Lucy'nin kaşları bana doğru çekildi. "Sen iyi misin?"

"Ah, evet, sadece başımın ağrıdığını hissediyorum," diyorum ona. "Seni eve götürebilirim," diye teklif ediyor.

"Sakıncası var mı?" Onun da en az benim kadar buradan çıkmak için can attığını çok iyi bildiğimden soruyorum.

"Hiç de değil." Gülümsüyor. "Anne, baba, Shar kendini iyi hissetmiyor. Onu eve götüreceğim."

"Oh, tatlım, sana getirebileceğim bir şey var mı?" Shirley sorar. "Oh, hayır, ben iyiyim. Sadece uyumam gerektiğine eminim."

"Tamam, yarın kendini iyi hissetmezsen ararsın, ben de seni görmesi için doktoru çağırırım." Bayan Christianson gülümsüyor. Ve ben de sabah kapımda bir doktorun belirmesini bekliyorum. Bana kalsaydı ve gerçekten hasta olsaydım, ücretsiz kliniğe giderdim, bir doktora ev ziyareti yaptırmazdım.

Lucy ve ben ayağa kalkıyoruz ve Xavier de beni takip ederken ona bakma hatasını yapıyorum. "Lucy, sen kal. Ben şu tarafa gidiyorum. Shardonney'i bırakabilirim. Sabah erkenden bir davam var. Zaten gitmem gerekiyor."

"Ne? Hayır, sorun değil," diyor ve sonra benden kardeşine bakıyor. Onun ne gördüğünden emin değilim ama ben kırmızıyı ve yüzüne yayılan gülümsemeyle en yakın arkadaşımın öldürülmek üzere olduğunu görüyorum. "Aslında, Xav, eğer yapabilirsen bu gerçekten harika olur. Ben bu gece burada kalırım," diye cevap veriyor Lucy ve tabutuma son çiviye çakıyor.

"Seni öldüreceğim," diye tıslıyorum ona.

"Üzgünüm, üzgün değilim." Sandalyesine geri oturmadan önce omuz silkiyor.

ONUNCU BÖLÜM

Xavier

S Hardonnay'in bal kokusu arabamın içini dolduruyor. Beş dakika önce oflaya puflaya içeri girdiğinden beri sessiz.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sessizliğe daha fazla dayanamayarak soruyorum.

daha uzun.

"Hayır," diyor kelimenin sonundaki P harfini patlatarak.

"Tamam, ben biliyorum. O yüzden sanırım sadece dinleyebilirsin." Ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Öncelikle, Cuma gecesi kulüpte olanlar için özür dilemeliyim ve dilerdim de... eğer gerçekten üzgün olsaydım."

"Bekle, bu senin özür dileme şeklin mi? Çünkü onlar böyle çalışmıyor," diye sözümü kesti.

"Bu bir özür değil. Dedğim gibi, üzgün değilim. Seninle dans ettiğim için üzgün değilim ve sana akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşattığım için de özür dilemeyeceğim."

"Akıllara durgunluk verecek bir şey değildi," diye mırıldanıyor.

"O zaman belki de bir kez daha denemeliyim? Bakalım seni oraya götürebilecek miyiz?" diye öneride bulunuyorum.

"Bir numaralı kural: Şirketin çalışanları ya da ortaklarıyla zina yapmak yok." Kendi kurallarımı bana tekrarlıyor.

"On numaralı kural: Hiçbir koşulda müşterilerinizle öğle yemeği toplantıları yapmayın. Bunu daha ilk günden çiğnedin."

"Çünkü bu aptalca bir kural Xavier. Senin de en az bir sonraki kişi kadar öğle yemeği yemeye ihtiyacın var."

"Biliyor musun, benden iddia ettiğin kadar nefret etseydin, aç kalıp kalmamam umurunda olmazdı," diyorum ona.

"Karnını doyurmanı sağlıyorum çünkü maaşımı sen ödüyorsun. Eğer açlıktan ölürsen *yine* işsiz kalırım" diyerek beni ikna etmeye çalışıyor.

"Siktir, bu gerçekten mantıklı."

"Hiç olmamış gibi davranabilir miyiz? Olmaması gerekirdi. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve kesinlikle bir daha olamaz," diye yalvarıyor.

"İstersen rol yapmaya çalışabilirsin."

"İnsanı çileden çıkaracak kadar imkansızsın, biliyor musun? Mahkemede neden bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyorum. Bahse girerim yargıç senin saçma sapan konuşmalarını dinlemekten yorulmuştur ve seni mahkeme salonundan çıkarmak için kazanmana izin veriyordur."

Gülüyorum. "Bu işler öyle olmuyor bebeğim."

"Shar. Milyonuncu kez söylüyorum, benim adım Shar," diye dişlerinin arasından gıcırıyor.

"Adının ne olduğunu biliyorum." "O zaman kullan."

"Bebeği daha çok seviyorum."

"On altı numaralı kural: Evcil hayvan isimleri ya da lakaplar yok. Bana sadece Bay Christianson diye hitap edeceksiniz," diyor bir kez daha benimkiyle alay ettiğini varsaydığım bir sesle.

"Madem kuralları bu kadar iyi biliyorsun, neden onlara uymayı denemiyorsun?"

"Ah, çünkü onlar aptal. Gerçekten, hangi sekreter size evcil hayvan isimleri verdi? Ya da ofiste dans eden?"

"Birçoğu evcil hayvan isimlerini denedi. Bu yüzden bir tanesi eklendi. Dansa gelince, bir tanesi bir keresinde bana striptiz yapmayı teklif etti."

"Ciddi misin?" Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Yani, sekreterlerine orgazm yaşatarak ve onlara *bebeğim* diyerek etrafta dolaşırsan, senin önünde soyunabileceklerini düşünmelerini anlayabiliyorum."

"Çalışanlarımdan hiçbirine orgazm yaşatmadım, sen hariç." Sırıttıyorum. "Ve hiçbirine adlarından başka bir şeyle hitap etmedim."

"Vay be, kendimi çok özel hissetmiyor muyum?" diye şımarıyor. "Hissetmelisin."

"Aman Tanrım, daha hızlı sürebilir misin? Bu arabadan çıkmam lazım."

"Nasıl hissediyorsun? Bir eczaneye uğramamı ister misin? Baş ağrın için bir şeyler alayım mı?"

"Ne baş ağrısı?" diye soruyor.

"Başının ağrıdığını hissettiğin için gitmek zorunda kaldığını söylemiştin." "Oh, doğru, evet, iyiyim. Sadece uyumam gerek."

Yolun geri kalanında sessizlik içinde sürdük. Apartmanın önüne geldiğimde, kabataslak mahalleye bakıyorum. Burada mı yaşıyor?

"Ne oluyor be?" Shardonay arabadan fırlar.

"Siktir." Onu kaldırımda koşturan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama peşinden gitmeden önce iki kez düşünmedim. "Ne oluyor Shardonay?" Ona yetiştiğimde soruyorum.

Üzerinde GİRİLMEZ yazan sarı ve turuncu bantlarla kapatılmış bir binanın önünde durdu. Shardonay bandın altından geçmeye çalışırken kollarım beline dolanıyor ve onu geri çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Elimden kurtulmak için çabılıyor - evet, aptalca bir şey yapmayacağından emin olana kadar bu olmayacak. *Girilmez* yazan bir binaya girmek gibi.

"Ben burada yaşıyorum Xavier," diyor.

"Okuyabildiğini biliyorum bebeğim. Oraya giremezsin," diyorum kaseti göstererek. Ofluyor ama vücudu gevşiyor. Tutuşumu gevşetiyorum ama bırakmıyorum, kapıdaki yazılı ilanı gösteriyorum. "Bugün binanızda ilaçlama yapıldığını biliyor muydunuz?"

"Ne? Bunu nasıl bilebilirim?"

"Bir bildirim almış olmalıydın, Shardonnay. Ev sahibinden bir e-posta ya da mektup aldın mı?" Artık kimyasallarla dolu bir binaya girmeyeceğinden yüzde elli emin olduğum için onu serbest bırakıyorum.

"Hayır, ben yaptım...
kahretsin," diye küfrediyor.

"Ne?"

"Yok bir şey, sorun değil. Ben gidip Lucy ile kalacağım." Çantasından telefonunu çıkarır.

"Lucy bu gece annem ve babamda kalıyor. Gel hadi." Elini elime alarak, yolcu kapısını açmadan önce onu arabaya kadar götürdüm.

"Bekle... Bir yolunu bulacağım. Sorun değil. Eve gidebilirsin, Xavier."
Gülüyorum. "Çok tatlısın. Şimdi bin şu lanet arabaya, Shardonnay,"
diyorum.

"Neden?"

"Çünkü seni Bronx'un ortasında uyuyacak bir yerin olmadan bırakmayacağım. Atla."

"Ben senin sorumluluğunda değilim Xavier. Dediğim gibi, bir yolunu bulacağım. Sorun değil."

"Bu saçmalık için çok yorgunum. Sadece içeri gir. Ne kadar uzun sürerse sürsün bekleyeceğim, ama unutmayın: Ne kadar yorgun olursam, yarın benim kurallarına gerçekten uymak zorunda kaldığınızda o kadar eşek gibi davranacağım. Ben senin patronun olduğumda."

"Yani şu anda benim patronum değil
misin?" "Hayır, işte değiliz," diyorum
ona.

"Güzel, çünkü sen bir pisliksin, Xavier Christianson. Ve otoriter. Ve bu kuralların kesinlikle çok saçma ve ben hiçbirine uymuyorum," diyor arabaya binmeden önce ve bir buz kraliçesinininkine rakip olabilecek bir bakış atıyor.

Kapıyı kapatıp koşarak sürücü tarafına geçiyorum. Arabayı trafiğe çıkardıktan sonra dönüp ona sırtıyorum. "Bütün hafta bunu söylemek istiyordun, ha?"

"Evet."

Evime giden yirmi dakikalık yol daha fazla sessizlik içinde geçiyor. Kapıya yanaşıp kodu giriyorum ve kapıların açılmasını bekliyorum.

"Neredeyiz biz?" Shardonnay koltuğunda daha dik oturarak soruyor. "Benim evimde."

"Neden? Beni Lucy'ye götüreceğini sanıyordum."

"Yoruludum. Bir sürü misafir odam var. İstedığınızı seçebilirsiniz." Arabayı garaja sürüyorum ve kapı ben yaklaşırken otomatik olarak açılıyor.

Motoru durdurup koltuğumda dönüyorum. "Fazla düşünme, Shardonnay. Burası sadece bir misafir odası. Eminim yarın dairenize dönebileceksiniz. Ev sahibinin göndereceği ihbarnameyi bulmalısın."

"Gönderemem. Annemin e-posta adresine gönderilmiş olmalı." Gözleri doldu.

"Daire annenin adına mı?" Ona sordum.

"Onlara onun öldüğünü söylemeyi düşünmedim. Zaman geçtikçe ve kimse sorgulamadıkça kirayı ödemeye devam ettim." Omuz silkiyor.

"Yaptığınız şeyin yasadışı olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Kirayı ödüyorum. Kimseyi dışarıda bıraktığım yok."

"Hâlâ yasadışı. Gidelim, hapishane kuşu. Bunu yarın halledebiliriz." Takip edip etmediğini görmek için arkama bakmaya zahmet etmiyorum. Gerek de yok zaten. Koridorda ilerlerken arkamda onun varlığını hissedebiliyorum.

"Mutfak." Elimle o yönü işaret ediyorum. "Neye ihtiyacınız varsa alın. Hadi, sana misafir odasını göstereyim," diyorum bir kapının önünde durmadan önce.

"Burada uyuyabilirsin." Düğmeyi çeviriyorum, ileri itiyorum ve geri çekiliyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun sonunda olacağım."

Topuklarımın üzerinde dönerek oradan hızla çıkıyorum ve girerken yatak odamın kapısını çarpıyorum. Shardonnay ve bir yatakla aynı ortamda kalmak konusunda kendime güvenemiyorum. Tek düşünebildiğim onu en yakın yüzeye atıp benim yapmak.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Shardonnay

M Çarşafı çeneme kadar çekerken parmaklarım kumaşın yumuşaklığında kıvrılıyor. Çarşafplarımın bu kadar yumuşak olduğunu hatırlamıyorum. Gözlerim hızla açılıyor, beynim tamamen uyanıyor ve nerede olduğumu fark ediyor.

Xavier'in evi. Misafir odası. Küçük zaferimi kutlarken dudaklarımdan rahat bir nefes çıkıyor. Dün gece onun yatağına girmeyi ne kadar istesem de yapmadım. Neden orada olmam gerektiğine dair çeşitli senaryolar hayal ettim.

En sevdiğim, uyurgezermişim ve kendimi onun odasında bulmuşum gibi davranmaktı. Ne de olsa uyurken yaptıklarımdan sorumlu tutulamam, değil mi?

İçimdeki güçlü dürtüye rağmen -ki çok güçlüydü- direndim. Yorganı arkaya atarak, şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatak olan yatağı isteksizce terk ettim. Dün giydiğim elbisemi üzerime geçirdim ve yatağı topladım. Kapıyı olabildiğince sessizce açarak, Xavier fark etmeden hızlı bir kaçış yapabilmeyi umarak koridorda sessizce ilerliyorum.

Neden utanç yürüyüşü yapıyormuşum gibi hissediyorum? Ve ev denen bu ucubenin ön kapısı hangi cehennemde?

İlk düğmeyi çevirdiğimde kendimi bir spor salonunda buldum. Çıkışa değil. Dönüp geldiğim yöne doğru yürüyorum - belli ki bir yerde yanlış bir yola sapmışım. Mutfağa giden yolu bulmayı başardım. Bununla çalışabilirim. Dün gece buradan geçtiğimi hatırlıyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor derin bir ses.

Üç metre havaya zıplıyorum ve dönerken elim göğsüme geliyor. "Ödümü kopardın."

Xavier bir kupayı dudaklarına götürürken, "Özür dilerim, gizlice kaçmaya çalışacağımı fark etmemiştim," diyor. Gözlerim dudaklarından aşağıya, geniş omuzlarının, göğüs kaslarının ve karın kaslarının yanından geçiyor. Acayip bir şekilde gömleksiz. Tüm görkemli bronzlaşmış, tonlanmış, pürüzsüz teni sergileniyor. "Shardonnay, orada iyi misin?" Xavier'in sesi beni bakışlarımdan çekip alıyor.

"İyi, ben, uh..." *Kahretsin, odaklan Shar. Bu adamın karın kaslarına ve dilini üzerinde gezdirmek istediğin o lezzetli V'sine bakmayı bırak.* "İşe gitmem gerek," diyorum sonunda.

Gözleri tembelce boyumda bir aşağı bir yukarı dolaşırken vücudum karıncalanıyor. "Evet, çünkü elbiseyle işe gitmeyeceksin," diye karşı çıkıyor.

"Affedersiniz?"

"Kekelemedim, Shardonnay. İşe çünkü kıyafetlerle gelemezsin. Patronunun bundan etkilenmeyeceğini biliyorum." Sırıttıyor.

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim Xavier, ama önce eve gidip üzerimi değiştirmeyi planlıyordum."

"Binanız yarın sabaha kadar açılmayacak. İlaçlama şirketine bu konuyu sordum."

"Uh, sen ne? Neden?"

"Çünkü eve ne zaman gidebileceğini bilmen gerekiyor ve benim de sana ne kadar süre ev sahipliği yapacağımı bilmem gerekiyor." Sanki burada tekrar kalmam kesinmiş gibi söylüyor. Kesinlikle değil.

"Geceyi geçirmeme izin verdiğin için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama artık benim için endişelenmene gerek yok. Lucy ya da başka bir arkadaşımın kalacağım."

Xavier fincanını masaya bırakıyor ve bana doğru yaklaşıyor. Yanımdan geçerken vücudu benimkine sürtünüyor. "Otur. Sana kahvaltı getireyim."

Başım dönüyor. O deli mi? Belki de Lucy'ye kardeşinin hafıza kaybı ya da kısa süreli hafıza sorunları olup olmadığını sormalıyım. Az önce ona gideceğimi söyledim ve şimdi bana kahvaltı hazırlayabilmesi için oturmamı emrediyor. Xavier'in kızartma tavaalarını çıkarmaya başlamasını şaşkınlıkla izliyorum. Buzdolabından pastırma, yumurta, tereyağı ve sütü sıralarken sessiz.

Her şeyi tezgâha koyduktan sonra dönüp bana ters ters bakıyor. "Kahve ister misin? Meyve suyu? Çay?"

Ne yapacağımı bilmiyorum, o yüzden burada heykel gibi duruyorum. Bu adam bana kamçı etkisi yapıyor. Bir an boynunu sıkmak istiyorum, sonra da kemiklerinin üzerine atlamak. Yeterince hızlı cevap vermediğimde Xavier üç adım atarak aramızdaki boşluğu kapatıyor. Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Her şeyi fazla karmaşıklıklaştırmayın, Shardonay. Bu sadece kahvaltı: pastırma, yumurta ve krep. Olağanüstü bir şey değil." Parmakları saçımın ucunda dönüyor.

"Burada ne yapıyorsun Xavier?" Nefes nefese kalmış gibi görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Dediğim gibi, sana kahvaltı hazırlıyorum. Yemelisin ve sonra gidip duş alacaksın ve iş için üstünü değiştireceksin. Misafir odasındaki dolaba birkaç kıyafet bıraktım."

"Biliyorsun burada kalıyorum çünkü çok açım ve işe gitmek için bir araca ihtiyacım var. Bu bizi arkadaş yapmaz," diyorum ona, oturmak için tezgâhın etrafından dolaşarak.

Xavier yemek pişirmekle meşgulken ben de onun çıplak sırtına, pijama altının ince kumaşıyla sarılmış kıkına bakmakla meşgulüm. Bu, manzaralı bir yemeğin tam tanımı. Onu yemek yaparken izlemek kadar basit bir şeyin beni neden bu kadar tahrik ettiğini bilmiyorum. Koltuğumda kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum. Ayağa kalktığımda arkamda ıslak bir leke bırakacağımdan korkuyorum. Burada oturup onu izledikçe külotumun ne kadar nemlendiğini hissedebiliyorum.

"Ben, ah, ben tuvalete gidiyorum," diyorum ve mutfaktan koşarak çıkıyorum. Oturma odasına giriyorum ve bir daire çiziyorum. Eğer bir banyo olsaydım, nerede olurdum?

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Xavier şu anda tünediği ve beni gözlemlediği girişten soruyor.

Bildiğinden daha fazla. "Tuvalet nerede?" diye sordum.

"Koridorun sonunda, solunuzdaki üçüncü kapı," diyor ve arkasını dönüp ters yönde kayboluyor.

Kendimi banyoya kapatıp sonunda nefes alıyorum. *Ne halt ediyorsun, Shar? O senin en iyi arkadaşının kardeşi. O senin patronun.* Kendimi toparlamam lazım. Hem en iyi arkadaşıma hem *de* işime mal olmadan önce bu saçma çekimi bastırmanın bir yolunu bulmalıyım. Keşke telefonumu yanımda getirseydim. Arayabileceğim biri olduğundan değil. Lucy'i arayıp şöyle diyemem: *Hey, kardeşinden hoşlanıyorum ama ondan nefret ediyorum.*

Kapı çalınıyor ve düşündüğümde daha uzun süredir burada olduğumu anlıyorum. Kapı itilerek açıldı ve kilitlemediğim için kendime lanet ettim.

"Saklanman bitti mi?" Xavier sırtıyor.

Neden hala gömleksiz? Adamın kıyafet alacak parası olduğuna eminim. "Saklanmıyordum," diye karşı çıkıyorum.

"On beş dakikadır buradasın. Kahvaltınız hazır." Odaya giriyor ve onun attığı her adımda ben bir adım geriye gidiyorum. Ta ki sırtım tezgâha dayanana kadar. Xavier kişisel alana önem vermiyor gibi görünüyor, çünkü yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötemde duruyor. "Sana yardım edebilirim, biliyorsun." Nefesi dudaklarımda geziniyor.

"Ne? Neye yardım edeceksin?" Sesimdeki gıcırıttan utanıyorum.

"Çok azmışsın, Shardonay. Bu gerginliği atmana yardım edebilirim."

"Azgın değilim ve eğer olsaydım, bana yardım etmesini isteyeceğim son kişi sen olurdun," diye yalan söylüyorum. Şu anda ahlaksız bir karmaşa içindeyim ve kendime karşı dürüst olursam, Xavier'i hiç kimseyi istemediğim kadar çok istediğimi itiraf edebilirim.

"Gerçekten mi? Çünkü yanakların kızarmış," diyor parmağını yüzümün sağ tarafından boynuma doğru gezdirerek. "Nabzın hızla atıyor." Göğsümün üst kısmına doğru devam ederek her bir göğsüme X harfi çiziyor. "Solunumunuz hızlandı."

Farlara yakalanmış bir geyik gibi hissediyorum. Ne olmak üzere olduğunu biliyorum ve daha ileri gitmeden durdurmam gerektiğini de biliyorum. Ama bedenimin zihnimle işbirliği yapmasını sağlayamıyorum.

Xavier'in parmağı göğüslerimin arasından aşağı, kalçamın üzerinden kayıyor ve sonra elbisemin eteğinin altına giriyor. Onu burada durdurmalıyım. Burası

Bariyerleri nereye koymam gerektiğini. Parmağı ıslak kıvrımlarımdan geçmeden önce külotumun kenarı boyunca kayıyor.

"Amin sıırıslıkla olmuş, Shardonay." İki parmağını içime sokarken homurdanıyor ve tüm vücudum titriyor. "Siktir et."

Parmaklarını serbest bırakıyor. Ve ben itiraz edemedim -durmasını istemediğimi söyleyemeden- dizlerinin üzerine çöküyor. Külotumu ayak bileklerime kadar çekştirerek bacaklarımı olabildiğince açıyor. Sonra başının elbisemin altında kayboluşunu ve dilinin yavaşça boyum boyunca kayışını izliyorum. Sertleşmiş klitorisimin etrafında dolaşıyor.

"Oh kahretsin, oh tanrım." Ellerim omuzlarına inerken kalçalarım titriyor.

Xavier bacaklarımın arka tarafını kavırıyor, dili açıklığıma girerken beni tezgâha doğru itiyor. Dili bana mümkün olan en iyi şekilde saldırırken "Lanet olası tatlım," diye homurdanıyor.

Gururumla birlikte tüm argümanlarım da pencereden uçup gitti. Birkaç dakika içinde Xavier beni yalvaran bir sinir yığınının başka bir şeye indirgemedi. "Lütfen, Tanrım, çok yaklaştım. Durma," diye haykırıyorum.

"Durmam için bana para veremezsin bebeğim." İki parmağını içime sokuyor, varlığından bile haberdar olmadığım gizli bir noktaya sürtünürken onları kıvrıyor. Ağzı klitorisime yapışıyor, emiyor, yalıyor, kemiriyor. Boşalıyorum, onun adını haykırıyorum ve bacaklarım bükülüyor. Ben düşmeden önce Xavier beni kollarına alıyor, kıcımı tezgâhın kenarına dayıyor. "Şu anda seninkini istediğim kadar hiç bir amcığa sikimi sokmak istememişim," diye inliyor ve sikini pantolonundan çıkarıyor.

Kahretsin, bu oluyor.

Xavier sağ bacağımanın yanındaki çekmeceyi açıp bir folyo paketi alıyor ve dişleriyle yırtarak açıyor. Elinden kaptım. "Bana bırak." Prezervatifi çıkarırken gülümsüyorum.

"Hepsi senin," diyor Xavier, sikini bana doğru uzatarak.

Gözlerim yuvalarından fırladı. Sadece birkaç erkek arkadaşım olduğunu ve daha önce bu kadar çok penis görmediğimi biliyorum, ama sik tanrılarının kutsal annesi, şu anda bana sunulan başka bir dünya. Kocaman. Sadece 15 santim değil. Bu şey en az sekiz santim olmalı. Ve kalın. Ucundan prekum sızıyor ve tek yapmak istediğim tadına bakmak. Ağzımı o ucun etrafına sarıp yeni favori buzlu şekerimmiş gibi emmek istiyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Xavier

T sikime bakarken yüzündeki ifade neredeyse boşalmamı sağlayacaktı. Böyle bir şey olmayacak. Yıllardır onun içine girmeyi hayal ediyordum. Şimdi şansımı mahvetmeyeceğim.

"Kahretsin, Shardonay, burada pamuk ipliğine bağlıyım, bebeğim." Elini elime alıp sikime doğru yönlendiriyorum. Neyse ki, içinde bulunduğu trans halinden kurtuluyor ve prezervatifi üzerime yuvarlıyor.

Parmakları şaftımda kayarken çenem sıkılıyor. Daha fazla bekleyemem. Elini yolumdan çekip, kendimi girişiyle aynı hizaya getiriyorum ve sonuna kadar sokuyorum. Kahretsin, çok sıkı. Vücudu gerildi, amcığı sikimi sıkmaya başladı. Zaten parmaklarım olmasaydı

içine gömülseydim, onu bakire sanırdım. Hareket etmiyorum, vücudunun alışması için zaman tanıyorum.

"İyi misin?" diye sordum. Yapmak istediğim son şey onu incitmek.

"Uh-huh, sen sadece... gerçekten çok büyüksün." Kalçaları dairesel bir hareketle kaymaya başladığında sırtıyor. "Artık hareket edebilirsin."

Muhtemelen böyle kalmak istediğimi itiraf etmemeliyim. Onun içine gömülmek. Onu benim yapmak. Bunun yerine, kalçalarını kavrayıp tekrar ileri doğru itmeden önce yavaşça çekiyorum. "Kahretsin, amının mükemmel olacağını biliyordum. Ama mükemmelden de öte bebeğim. Onu yok etmekten zevk alacağım."

"Tanrım," diye inliyor, başını geriye eğiyor.

"Bu lanet amcığın sahibi olacağım." Dudaklarım boynunu buluyor. Isırdığımda tüm göbeğinin titrediğini hissediyorum. Isırık izinin üzerini yalıyorum, yüzümde bir sırtma beliriyor. Acıyı seviyor, *bunu bilmek* güzel. "Benim için gelmeni istiyorum, Shardonmay. Sikimi kaplamayı istiyorum. Amcığının her şeyimi sağmasını istiyorum, çünkü hepsi senin için."

Hızlanıyorum. Bütün hafta boyunca bu kız için çok çalıştım. Şimdi bu hüsranı onun amından çıkarıyorum. Bacakları belime sarılmış, sıkıca tutuyor. Adım dudaklarından bir çığlık şeklinde çıkarken gözleri kapanıyor ve ağzı açılıyor. Vücudu gerilirken, adımı haykırması ve amının sikimi sıkması birleşince çözülüyorum. Onu uçurumun üzerinden takip ediyorum. İkimiz de nefesimizi tutarken alnımı göğsüne yaslıyorum.

Shardonmay omuzlarımı itiyor. "Kahretsin, lanet olsun. Az önce ne halt ettik biz?" diyor beni itmeye çalışırken.

"Çocukların *sevişmeye* böyle dediğine eminim, bebeğim." Paniğini yatıştırmak için elimden geleni yaparak sırtıyorum.

"Bırak beni. Aman Tanrım, ne kadar aptalım" diyor ve ben ondan bir adım geri çekilince leğenden aşağı atlıyor.

"Bu kesinlikle daha önce seksten sonra duyduğum bir cümle değil," diyorum ona, acımı sesimden uzak tutmaya çalışarak.

"Ciddi misin sen? Xavier, bunu yapamayız. Sen benim patronumsun. Ya da öyleydin. Harika, şimdi istifa etmem gerekiyor. Ve Lucy, kahretsin, ona ne söyleyeceğim?" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Birincisi, istifa falan etmiyorsun. İkincisi, kimseye kendini açıklamak zorunda değilsin, asla."

"Tabii ki istifa etmek zorundayım. Ben sadece... sen... ben... Tanrım, az önce patronumu becerdim." Elleri düzensiz bir şekilde sallanıyor.

"Aslında, *patronunun seni becerdiğine* eminim, bebeğim." Sırıtiyorum. Bakışlarından anladığım kadarıyla bu sözümünden hiç etkilenmemiş. Ne kadar aptal olduğu, bu kadar dikkatsiz olmaması gerektiği hakkında atıp tutmaya devam ediyor. Yeterince dinledim. Onu kaldırıp duşa giriyorum ve soğuk suyu açıyorum.

"Ahh, bu da ne?" diye bağırarak göğsüme bir yumruk indiriyor.

"Çıldırmaıı bırakmalısın." Suyun sıcaklığını ılık olacak şekilde ayarlıyorum. "Senin için söylemesi kolay. Bu işe ihtiyacım vardı Xavier."

Öyle görünüyor ki

perişan. Bunu onun için düzeltmek istiyorum.

"Hâlâ bir işin var. Bu ofiste hiçbir şeyi değıştirmez. Beni dinle. İkimiz de bunun işimizi etkilemesine izin vermeyecek kadar profesyonel olabiliriz." *Umarım öyle olabilirim.*

"Haklısın. Bu hiç olmamış gibi davranabiliriz. İşe gidebilir ve birbirimizden nefret etmeye devam edebiliriz."

Ondan hiç nefret etmediğim gerçeğini düzeltmiyorum. Düzeltmeliyim. Bunca yıldır ona karşı bir eşek gibi davranmamın tek nedeninin onu çok sevmem olduğunu bilmesini sağlamalıyım. "Evet, o kadar da unutulabilir değilsin. Bu yine oluyor Shardonay, sadece işte değil." Gülümsedim. Onu çevirerek elbisesinin fermuarını açıyorum ve yere düşerek onu tamamen çıplak bırakmasını izliyorum. Ardından ıslak pijama altlarımı çıkarıp bir kenara atıyorum.

"Çıkarları olan arkadaşlar gibi bir şey mi? Ama biz arkadaş değiliz, o yüzden daha çok çıkarları olan bir düşman gibi."

"Talep kabul edildi." Lif kabağını alıp içine vücut losyonu fişkırtıyorum. Şu anda, onu rahatlatacak her şeyi kabul edebileceğimi düşünüyorum. Ayrıntıları daha sonraki bir tarihte çözebiliriz.

Ofise gelmek, profesyoneller gibi davranmak ve aramızda yaşananların işimizi etkilemesine izin vermemek benim fikrimdi, BİLİYORUM. Ama tek düşünebildiğim Shardonay'ın amının sikimin etrafına sarılmış hissi. Onu tekrar istiyorum; ona tekrar ihtiyacım var.

"Shardonnay, buraya gelebilir misin?" Dahili telefondan sesleniyorum. Elinde not defteri ve kalemle kapıdan içeri girdiğinde, camları buğulandıran düğmeye basıyorum. "Yeniden değerlendirme için bir dilekçe vermek istiyorum," diyorum ona.

"Tamam, hangi dava için? Ve bununla tam olarak ne yapacağım?" diye sorar.

Ayağa kalkıp masamın etrafında dolaşarak onun önüne geliyorum. "Bunun profesyonel ilişkimizi etkilemesine izin vermeme olayı işe yaramayacak. Sabahtan beri senin amını düşünmeden edemiyorum." Kalemi elinden alıp yanımızdaki sehpanın üzerine atıyorum. Sonra avucunu aletimin üzerine koyuyorum. Gözleri şok içinde açılıyor. "Seni sikmem gerek, Shardonnay. Seni aklımdan çıkaramıyorum."

Elini elimden çekerek geriye doğru adım attı. "Bay Christianson, o özel banyonuza gitmenizi ve küçük sorununuzu kendi başınıza çözmenizi öneririm." Ofisimden hışımla çıkarken kışının -o lezzetli, şımarık, sikilebilir kışının- bir o yana bir bu yana sallanışını izlerken nutkum tutuldu. Kapı arkasından çarparak.

Kahretsin, umduğum kadar iyi gitmedi. Her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, ondan etkilenmeden edemiyorum. Askıda bırakıldığım bir zamanı hatırlamıyorum. Masama geri dönüp dahili telefonun düğmesine basıyorum. "Shardonnay, aramalarımı beklet. Duş almam lazım."

"Soğuk bir tane olsun, efendim," diye yanıtlıyor şekerli tatlı sesi.

Kahretsin, onu dizlerinin üzerinde, o büyük, delici, zümrüt yeşili gözleriyle bana bakarken görmek istiyorum. Elimden geldiğince çabuk soyunuyorum, suyu açıyorum ve tam kabine adım atacakken banyo kapısı açılıp kapanıyor. Shardonnay orada duruyordu. Gözlerimi birkaç kez kırıştıyorum, çünkü bu noktada onu hayal edip etmediğimi bilmiyorum.

Bana doğru yürüyüp dizlerinin üzerine çöktüğünde hayal kurmadığımı anlıyorum ya da en azından umarım kurduğumdur. Bana bakarken eli sikimin etrafını sarıyor ve dili dışarı fırlayıp ucumun yarığını yalıyor.

"Mmm," diye inliyor, gözleri çırpınarak kapanıyor.

"Kahretsin, Shardonnay, çok güzel görünüyorsun." At kuyruğunu elime dolayarak başını geriye doğru tutuyorum. "Şu anda sikimi ne kadar emmek istediğini söyle."

"Ağzımı sikmeni istiyorum, Xavier."

"Efendim," diye düzeltiyorum. "Bana *efendim* de." Şansımı zorladığımın farkındayım. Yatak odasında ve genel olarak hayatta hep talepkâr olmuşumdur ama

Hiç ona yaptığım gibi birine hükmetmek istememiştim. "Efendim. Sikinizi emmek istiyorum, efendim," diye fısıldıyor.

Saçındaki tutuşumu bırakıyorum. "Ağzını aç," diyorum. Anında beni takip ettiğinde gülümsüyorum. Mükemmel bir kız. Sikimi dudaklarının arasına yönlendiriyorum. "Em."

Yapıyor, sert ve istekli. Beni ağzına alabildiği kadar alıyor, bu sırada eli şaftımın tabanını sarıyor, yanaklarını açıp lanet olası bir profesyonel gibi emerken ritmik bir şekilde pompalıyor. Beni tekrar tamamen içine almadan önce dili ucumun etrafında dönüyor.

Bu işte nasıl bu kadar iyi olabildi?

Boş ver o soruyu. Bilmek istemiyorum.

Elim yanağını kavırıyor, başparmağım dudaklarının köşesinin hemen yanındaki X harfini izliyor. Gözleri açılıyor ve benimkilerle birleşiyor. "Aferin kızıma," diye övüyorum onu. Çabalarını ikiye katlamadan önce sikimin etrafında gülümsüyor. Sik beni. "Boşalacağım bebeğim ve sen de son damlasına kadar yutacaksın, değil mi?" Sözlerim bir sorudan çok bir ifade olsa da soruyorum.

Shardonnay'in başı onaylarcasına aşağı yukarı sallanıyor ve boştaki eli taşaklarımı kavrayıp onlara masaj yapıyor. Parmağı kıcıma bastırdığında yıldızlar görüyorum. Bana ne yaptı böyle?

Sikim boğazından aşağı fişkırıyor, bacaklarım zayıflıyor ve tüm vücudum hafif bir terle kaplanıyor. Shardonnay dilini dışarı çıkarıyor, sikimi yalayarak temizliyor. Aşağı uzandım, ellerim kollarının altına indi ve onu yukarı çektim. Dudaklarım onunkilere çarptı. Sahip olduğum her şeyi veriyorum, onun mükemmel olduğunu anlatmayı umuyorum. Bu bizim için sadece bir başlangıç.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shardonnay

Lucy bana öyle bir bakıyor ki, benden bir şey sakladığını biliyorum. Ya da belki de sadece vicdan azabım konuşuyordur. Ona kardeşiyle arasında olanları anlatmalıyım.

Evlilik yoluyla kardeş olmamızla ilgili şakalar yaptığını biliyorum ama bu öyle bir şey değil. Xavier ve ben çıkmıyoruz.

Fiziksel olarak çok uyumluyuz. Ona sakso çekerken neredeyse boşalıyordum. Bu daha önce hiç olmamıştı. Bunu başka birine yapmaktan hiç hoşlanmamıştım. Ama Xavier... O adamın kontrolünü kaybetmesini istedim. Onu memnun etmek istedim. Kafamın içinde onun 'iyi kız' sözlerini duyabiliyorum ve bu düşünceyle kalçalarım birbirine yapışıyor. Bu neden bu kadar hoşuma gitmişti ki?

Şu an kafam çok karışık.

Beni nefessiz bırakan öpücüğünden sonra giyinmesi için yanından ayrıldım ve masama döndüm. Patronuma banyosunda oral seks yapmamışım gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Yine de kendime engel olamadım. Duş alacağını söylediğinde, tek düşünebildiğim suyun altındaki çıplak vücudunun görüntüsüydü. Aleti serbestti ve benim olacaktı.

Ben de aldım.

Yemin ederim bana aklımı kaybettiriyor. Her zaman sadece erkeklerin sikleriyle düşündüğünü sanırdım; ancak son birkaç gündür sadece amımla düşünüyormuşum gibi görünüyor.

"Telefonunu patlatan Dominic mi?" Lucy'ye elindeki, gelen mesajlarla biplemeyi kesmeyen cihaza başımı sallayarak soruyorum.

"Hayır, Dominic neden bana mesaj atsın ki? Bunun için hiçbir nedeni yok," diye çok kararlı bir şekilde reddediyor.

"Gerçekten çok seksi, değil mi?" Kaşlarımı aşağı yukarı oynatıyorum. Kardeşiyle yaptığım şey yerine onun ilişkisine odaklanırsam, Xavier'i birkaç dakikalığına unutabilirim.

"Öyle mi? Sanırım psikopat, seri katil tiplerden hoşlanıyorsanız." Omuz silkiyor.

"Beni milyonlarca parçaya ayırmasına izin verirdim."

Sırıttıyorum. "Sen hastasın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülüyor.

"Ve *ondan hoşlanmadığımı* anlamayacağımı sanıyorsan saçmalıyorsun."

"Xavier'le aranızdaki mesele nedir?" diye soruyor, gözlerimin içine bakarak.

"Ne demek istiyorsun? O benim patronum, senin kardeşin. Anlaşma falan yok." "Bak şimdi kim saçmalıyor." Gülümsüyor ve telefonunu çeviriyor.

"Eğer

Hepsi bu, o zaman sevgili kardeşim neden telefonumu patlatıp nerede olduğunu soruyor?"

"Ona burada olduğumu söyleme. Sadece beni görmediğini söyle," diye vurguladım. "İşten erken çıkmış olabilirim. Muhtemelen kaydardığım için bana bağırarak beni bulmak istiyordur."

"Mmmhmm, ve neden erken ayrıldın? Sen böyle yapmazsın. Tanıdığım herkes arasında en iyi iş ahlakına sahip olan sensin" diyor.

Yine omuz silktim. "Kendimi iyi hissetmiyor muydum?"

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" diye soruyor. "Anlatıyorum."

"Biliyor musun, kardeşimle yatıyor olman gerçekten umurumda değil. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Shar. Aramıza hiçbir şey giremez," diyor.

"Neler olduğunu anlamıyorum. Ona katlanamıyorum, Lucy. Hayatımda tanıdığım en kibirli, en egoist herif o. Üzgünüm," diye ekliyorum, onun kardeşi *olduğunu* hatırlayarak.

"Olma. O kesinlikle bunların hepsi." Gülüyor.

"Ama onun yanındayken sanki bir şey beni ona doğru çekiyor. Fiziksel olarak çok seksi. Ve bir kızı nasıl memnun edeceğini çok iyi biliyor." Onun ne kadar yetenekli olduğunu hatırladıkça yüzümün kızardığını hissedebiliyorum.

"Tamam, ew. Xav'la yakınlaşmanızın sorun olmadığını söylediğimi biliyorum ama detayları bana sakla. Lütfen." Kulaklarını kapatıyor ve öğürüyormuş gibi yapıyor.

Ellerini bırakmasını bekliyorum. Kulaklarını tekrar tıkamasına fırsat vermeden, "Gördüğüm en güzel penise sahip," diye atılıyorum.

Bana bir minder fırlattığında gülerek koltuktan düşüyorum. "İğrenç. Asla, *lütfe*n bana onun erkeklik organlarından bahsetme - sadece hayır," diyor, "Ama aynı zamanda... yaşasın, aferin sana kızım!"

"Tamam, bir daha bahsetmeyeceğim. Ama cidden, Lucy, ne yapmam gerekiyor? O benim patronum ve senin kardeşin. Bunun sonu sadece felaket olabilir," diye homurdanarak kanepede onun yanına oturdum.

"Bunun senin koridorda yürümenle ve bizim kardeş olmamızla bitmeyeceğini nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Onun bir pislik olduğu kısmını kaçırdın mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Oh, evet, işte bu." Şarap şişesini aldı, doldurdu
İkimizin de kadehleri. "Bence fazla düşünmemelisin."

Neden herkes bunu söyleyip duruyor?

"Bir kez olsun kendini iyi hissettiren bir şey yap ve onunla devam et. Eğer bu Xav ise, o zaman yap." Önümüzdeki masada telefonu çalıyor. "Ama Tanrı aşkına, onu geri ara da bana mesaj atmayı kessin."

"Mmm, sanırım onu asılı bırakacağım. Onunla sabah konuşurum," diyorum.

"O zaman bunu sessize alıyorum." Telefonunu kaldırıyor ve tekrar yere atmadan önce sessize alıyor.

"Tamam, ne izliyoruz? Ben patlamış mısır getireyim." Ayağa kalktım ve Lucy'nin mutfağına gittim. Kileri her zaman en iyi atıştırma malzemeleriyle doludur.

"Ah, bekle. Ne giyiyorsun?" diye sorar. "Bunu nasıl yeni fark ediyorum?"
Bir elini vücudumda gezdiriyor.

"Ne?" Kendime bakarak soruyorum.

"Bu, yeni iş gardırobunuz için aldığımız kıyafetlerden biri değil.
Elbise nereden geldi?" diye soruyor.

"Oh, Xavier bu sabah benim için teslim etti." Ona daha fazla bilgi vermeyi reddederek mutfağa giriyorum.

"Xavier bu sabah sana neden bir elbise aldı?"

"Dün gece onun evinde kalmış olabilirim ama bunu isteyerek yapmadım. Binam imha ya da onun gibi bir şey için kapalıydı. Beni eve bırakana kadar haberim yoktu. Ve siz sormadan söyleyeyim, onun misafir odasında uyudum."

"Sormayacaktım," diyor sırtarak. "Güzel."

"Yine de ona *bunu* nasıl ele geçirdiğini soracağım." Yine kıyafetimi işaret ediyor. "Yıllardır bunu almaya çalışıyorum. Hiçbir yerde bulunmuyor."

"Ne?"

"Bu elbise. Chanel'in bahar koleksiyonundan, podyumdan yeni çıktı.
Bunun için bekleme listesindeydim."

Bu sabah o kadar acelem vardı ki etikete bile bakmadım. Ya da elbiseye. Sadece kumaşın, Xavier'in misafir yatağındaki çarşaflar dışında hissettiğim en güzel şeylerden biri olduğunu biliyorum. Eğer onları etrafıma sarıp bütün gün giyebilseydim, giyerdim.

"İstersen bunu alabilirsin," diye teklif ettim. "Lütfen, kışımı örttüğü için şanslı sayılırım." Lucy gülüyor.

Muhtemelen haklıdır. Benden çok daha uzun. "Onunla konuştuğunda misafir yatağındaki çarşafları nereden aldığını da sor. Ben de bir takım istiyorum."

"Bunu annem yapıyor olmalı. Gerçekten Xav'ın kendi çarşaflarını aldığını mı düşünüyorsun?"

"Evet, muhtemelen haklısın." Omuz silkiyorum.

DÖNÜP DURUYORUM. Neyse ki Lucy geceyi burada geçirmeme izin vermekte tereddüt etmedi. Umarım dairem yarın hazır olur. Başkalarına güvenmekten nefret ediyorum.

Telefonum yatağımın başucundaki masada titriyor. Saate bakıyorum. Saat on bir. Saat on birde kim bana mesaj atıyor?

ŞEYTAN PATRON:

Peki, bu avantajlı düşman olayı nasıl işliyor? Çünkü şu anda gerçekten biraz fayda sağlayabilirim, Shardonnay.

Kahretsin, buna ne diyebilirim ki? Ona itiraf etmeyeceğim ama ismimi tam olarak kullanması hoşuma gidiyor. Mesajlarda bile kısaltmıyor. Herkesin bana Shar dediğini düşünürsek, sadece onun kullanması için özel bir isim gibi.

BEN:

Emin değilim. Belki de kurallar olmalı, madem bu kadar çok seviyorsun.

Dudaklarım küçük bir darbeye yukarı kalktı.

ŞEYTAN PATRON:

Haklısın. İlk kural asla külot giymemen olmalı. O amcığa her zaman sınırsız erişim istiyorum.

BEN:

İtiraz ediyorum. Karşı teklif: Evdeyken ya da senin evindeyken asla külot giymem.

ŞEYTAN PATRON:

Devam ediyor.

ŞEYTAN PATRON:

Ama, gerçekten, hangi cehennemdesin? Gelip seni alacağım.

Şu anda ciddi olamaz. O Xavier Christianson. Parmağını şıklatır ve yüzlerce piliç onun için sırt üstü yatmaya hazır olur.

BEN:

Xavier, aramızdaki bu çıkar ilişkisi özel bir şey değil. Bu gece sana eşlik edecek başka birini bul. Yorgunum ve uyumaya gidiyorum.

Gönder tuşuna basar basmaz pişman oluyorum. Böylesi daha iyi, değil mi? Özel olmadığımızı bilirsem fazla bağlanma konusunda endişelenmeme gerek kalmaz. Cevap vermesi için birkaç dakika bekliyorum; cevap vermiyor.

Yatak arkamdan eğiliyor, bu hareket beni uyandırıyor. "Lucy?" diye sordum. Bu benimle yatağa ilk tırmanışı değil. Pek kimseye söylemez ama korkunç kâbuslar görür. Geçmişte yaşadığın bir olayı yeniden yaşarken gördüğün kâbuslar gerçek kâbus sayılmaz, değil mi?

"Yanlışı Christianson, bebeğim." Xavier'in sesi sert ve gözlerimi şak diye açtırıyor.

Oda karanlık; tek ışık banyonun kapısından sızıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Yüzünü ona dönerek soruyorum.

"Bir numaralı kural hakkındaki fikrimi değiştirdim. Eğer benim yanımda değilsen, don giyiyorsun demektir. Ayrıca, bu artık iki numaralı kural, çünkü bir numara bu menfaat meselesinin özel olması, Shardonmay. Seni kimseyle paylaşmak gibi bir arzum yok."

Sanırım son mesajı pek iyi karşılamadı. "Bu yarına kadar bekleyemez mi? Çok yorgunum." Esniyorum.

Xavier beni kendine çekiyor, kolu etrafımda dolanırken başımı omzuna koyuyorum. Kendimi küçük hissetmeye alışkınım. Ancak Xavier'in kollarına sarıldığımda, adam 1.80 boyunda olduğu için kendimi küçük hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda güvende de hissediyorum. Bunun Xavier Christianson ile ilişkilendirmem gereken bir duygu olduğundan emin değilim.

Dudakları başımın üstünü okşuyor. "Uyumaya git. İnce ayrıntıları yarın hallederiz."

Gözlerimi kapatarak, Xavier'in elleri saçlarımda gezinirken kendimi uykuya bıraktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xavier

I Shardonmay'i ilk içtiğimden beri bir hafta geçti. Onu sistemimden atmak için elimden geleni yaptım ama işe yaramıyor. Ondan ne kadar çok alırsam, o kadar çok istiyorum. Delirecekmişim gibi hissediyorum. Dizlerime kadar ders kitaplarına gömüldüm, Andrew'a bir madde bulmaya çalışıyorum.

Mathers zimmetine para geçirme suçlamasından kurtuldu. Adam için durum hiç iyi görünmüyor. Tabii karısını ya da çaldığından şüphe duymadığım parayı bulamazsam. Kapımın çalınmasıyla başımı kaldırdım. Nathan içeri giriyor ve ıslak barıma yardım ettikten sonra masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturuyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Bir parmağını kaldırarak beklememi işaret ediyor, bir yandan da bardağındakileri tek seferde mideye indiriyor. "Beni deli edecek," diye homurdanıyor.

"Kim?" Aptal rolü yaparak soruyorum. Tam olarak *kim* olduğunu biliyorum. Sadece onun söylediğini duymak istiyorum.

"Siktiğimin Bentley'i. İşte bu yüzden daha önce hiç ortak almadım." Elini yüzünde gezdiriyor.

"Hepsini becermek istediğin için mi?" Masamda kitapların yerini değiştirerek soruyorum.

"Onu becermek istemiyorum," diye inkar ediyor. "Tabii ki istemiyorsun."

"Ha di ama dostum, senin bir ortağın yok. Onu kanatlarının altına alamaz mısın?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni istiyorsun." Kendimi gösteriyorum. "Bentley'i ortağım olarak kabul etmemi mi?" Açıklamaya çalışıyorum.

Başını sallıyor.

"Bunun onunla çok yakın çalışmak, gece geç saatlere kadar çalışmak, akşam yemeklerini ofiste yemek anlamına geldiğinin farkındasınızdır..."

"Siktir git." Ayağa kalkar ve bardağını yeniden doldurarak ıslak bara doğru yürür. "Saat sabahın dokuzu, Nathan. Biraz rahatlamak isteyebilirsin."

"Ya bunu yapacağım ya da o kızı bir malzeme dolabına sürükleyip kızışmış bir hayvan gibi becereceğim."

"Bu olmadan da yapabileceğim bir görüntü." Yaltaklanıyorum.

"Ne yapmam gerekiyor? Ondan kurtulmam lazım."

"Öncelikle, sorunun ne olduğunu anlamıyorum. O iyi bir kız. Yıllardır yuva kurmak için iyi bir kız arıyorsun."

"Sorun şu ki ben onun patronuyum. Bu yanlış. Ve her zaman düşündüğünüz kadar iyi biri değil. O kibar gülümsemesinin ardında saklanan küçük bir tükürük ateşi var." Kendine engel olamıyormuş gibi sırtıyor.

"Bak, patron ya da değil, onu istiyorsan söyle. Eğer istemiyorsan, kenara çekil. Çünkü böyle bir kadın uzun süre bekar kalmaz."

"Benim bilmediğim neyi biliyorsun?" diye sorar.

"Pek bir şey yok. Sadece geçen gün Justin ve Bentley'i mutfakta birbirlerine fısıldarken gördüm." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek omzumu kaldırıyorum. Önemli. Onun için. Nathan kapıya doğru yöneldi. "Nereye gidiyorsun?" Ona soruyorum.

Ofisimden çıkmadan önce, "Justin denen o salağı kovmak için," diye homurdandı.

Bir molaya ihtiyacım var. Bu koridorlarda *Days of our Lives*'in bir bölümünden daha fazla drama var. "Shardonnay, buraya gel," diyorum dahili telefondan.

"Lütfen deyin." Sesi hoparlöründen geri geliyor.

"Lütfen." İç çektim. Kapıdan içeri adımını attığında, gözlerim açlıkla onu içine çekiyor. "Kapıyı kilitle." Camlar çoktan buğulanmıştı. Geçen hafta onları bu şekilde tutmaya alışmıştım. Sandalyemde geriye doğru kayarken, masamla aramda bir boşluk yaratarak parmağımı ona doğru uzatıyorum. "Aferin kızım, buraya gel." Yavaşça bana doğru adım atarken göğsünde ve boynunda bir kızarıklık oluşuyor ve yanaklarına yerleşiyor. "Eteğini kalçalarından yukarı kaldır."

Shardonnay arkasından kapıya bakar. "İşteyiz, Xavier."

Bir kaşımı kaldırdım. Aslında onun koyduğu iş yerinde hanky-panky yok kuralına gerçekten iyi uydum. Ama ben bittim. Ona ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var. Ellerim kalçalarının arkasında küçük X işaretleri çizirken ona, "Ya kendin kaldırırsın ya da vücudundan parçalarım," diyorum.

"Beni kovduracaksın," diyor etek ucunu yukarı kaldırırken.

"Patronunun onayladığına eminim." Ellerim kalçalarını kavradı. Onu kaldırıp masamın kenarına oturtuyorum.

"Buradaki tek patron sen değilsin. Ya diğer iki ortak ne yaptığımızı öğrenirse?"

Bakışlarımla onu delip geçiyorum. "Hiçbir şey ve hiç kimse beni istediğim şeye sahip olmaktan alıkoyamaz. Ve şu anda istediğim şey dilimde senin tadın. Ayrıca, çalışıyoruz." Ona bir iPad uzatıyorum. "Günün geri kalanı için programımı okumanı istiyorum."

"Ciddi misin?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Okumaya başla," diye talimat verdim. iPad'ine dokunuyor ve başlıyor. "Sabah 11, John Killopi ile toplantı."

Dilim kıvrımlarının arasından kayıyor. Zaten ıslak, ama ben onu daha da ıslatmak üzereyim. Ağzıma bal damlatmasını istiyorum.

"Oh Tanrım." İnlemelerinin sesini bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor.

"Okumaya devam et. Sen durursan, ben de dururum."

"Kahretsin. On bir buçukta, birinci toplantı odasında ortaklar toplantısı var," diye devam ediyor. Her iki kalçasına birer elimi koyuyorum ve amının dudaklarını aralayarak onu açık tutuyorum. Dilimi gidebildiği kadar içeri iterek, amının etrafında daire çiziyorum.

Şimdi akan sularını yalayarak. Başparmağım klitorisine bastırıyor, yavaşça aşağı yukarı sürtüyor. "Kahretsin. Tanrım, Xavier, yapamıyorum," diye inliyor.

Başımı kaldırıp baktığımda bir elinde hâlâ iPad'i tuttuğunu görüyorum; diğer eli ise saçlarımı karıştırıyor.

"Tanrım, öğleden sonra 1'de Justin Hunt'ın duruşması var."

Bu şekilde devam ediyoruz. O benim programımı yüksek sesle okuyor ve ben onun amına ziyafet çekiyorum. Serçe parmağımı kullanarak kıcının girişine bastırıyorum. "Bu kıcı sıkırmak için sabırsızlanıyorum," diye amına doğru homurdanıyorum.

Kalçalarını gıcırdatırken ve amını yüzüme daha sert bastırırken kalçaları donuyor, başımı yerinde kilitliyor. Başı öne doğru eğilirken iPad yere düşüyor, kendinden geçme çığlıklarını boğarken yumruğu ağzında. Burada karar veriyorum ve artık ofis oyunlarını umursamıyorum. Çığlıklarının boğulmasını istemiyorum. Onları duymaya bayılıyorum.

Tamamen rahatlayana ve parmakları saçlarımı bırakana kadar onu yalamaya devam ediyorum. Doğrudu, onu masadan kaldırdım ve eteğini tekrar aşağı çektim. Her ne kadar vücudunu örtmekten nefret etsem de, ofiste çıplak dolaşmasına izin veremem.

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar,"
diyorum ona. "Ne?"

"Tüm ihtiyacım olanın bu olduğunu söyledim. Masanıza dönebilirsiniz."

Shardonnay gözlerini kısarak bana bakıyor, gözleri sikime takılıyor - pantolonumun kumaşını zorlayan sert sikime. "Bu küçük sorununda sana yardım etmemi istemediğine emin misin?"

"İkimiz de biliyoruz ki bu konuda küçük bir şey yok. Ama hayır, ben iyiyim. Bu lanet toplantılar başlamadan önce yapmam gereken bir sürü iş var."

"Tamam." Bacakları titreyerek ofisimden çıktı ve ben de gülümsedim.

"BU TOPLANTI NE HAKKINDA?" Yönetim kurulu odasına girerken sordum. Nathan ve Alistair çoktan masaya oturmuşlardı.

"Notu okumadın mı?" Alistair kaşlarını kaldırarak soruyor. "Hayır, senin aksine benim üzerinde çalışmam gereken gerçek davalar var."

"Siktirin gidin, ben bu şirkete ikinizden de daha fazla faturalanabilir saat getiriyorum." İkimizi işaret etti.

"Çünkü bugünlerde insanlar iç çamaşırlarını değiştirdikleri kadar sık boşanıyorlar."

"Umurumda değil. Bize para kazandırıyor." Omuz silkiyor. "Ayrıca, masanın diğer tarafında asla ben olmayacağım çünkü asla evlenmeyeceğim. Ve eğer ikinizden biri evlenirse, size şimdiye kadar yapılmış en sağlam evlilik sözleşmesini yazacağım."

Gülüyorum. "Gerçekten de aile avukatlarımın bunu bir yerlerde bir kasaya koyup, müstakbel bir gelinin imzasını atmasını beklemediklerini mi sanıyorsun?"

"Haklısınız ama ikinizden biri imzalamadan önce okumak istiyorum."

"Evlenirsem ve evlendiğimde bunun yakın bir zamanda olmayacağının farkındasın değil mi?" "Yani Shar'la aranızdaki şey öylesine mi?"

Nathan soruyor.

"Shardonnay ile ilgili bir şey yok," diye yalan söylüyorum.

"Eğer bu sabah onu ofisinde çığlık attırıp inleyen sen değilsen, muhtemelen temizlikçileri çağırmalısın, çünkü içeride başka bir herif ona güzelce veriyordu." Nathan sırtıyor.

"Siktir git, bir daha onun hakkında böyle konuşursan çenenin kırarım senin, göt herif," diye homurdandım.

"Durun bakalım! Duvarların bu kadar ince olması bizim suçumuz değil. İkimizin ofisinin de sizinkinin yanında olduğunu unuttunuz mu?" Nathan ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı.

"Ben çıkmadan önce birinin bu toplantının konusuna girmesi gerekiyor. Yapacak başka işlerim var."

"Dava ediliyoruz." Alistair masanın üzerinde bir manilla klasörü kaydırıyor. "Aslında siz dava ediliyorsunuz. Cinsel taciz ve uygunsuz teşhirden" diye ekliyor.

"Ne oluyor lan? Kimden?" Dosyayı açıyorum. "Juliet Garner," diyor Nathan.

"O kim lan?"

"Kovduğunuz son sekreter." Kaşları aşağı doğru çekildi. "Tanrı aşkına Xavier, isimlerini öğrenme zahmetine bile katlandın mı?"

"Kızıl saçlı olan. İsimlerini bilmeme gerek yok," diye cevap veriyorum, gazeteleri okurken. "Bu tam bir saçmalık. Onu kovdum çünkü ofisimde striptiz yapmaya başladı."

"Bak, bunu ikimiz de biliyoruz, ama senin sözüne karşı onunki, dostum. Anlaşıp her şeyi geride mi bırakacağız yoksa mahkeme salonunda mı savaşıcağız, buna karar vermeliyiz" diyor Nathan.

"Onunla savaşıcağız. O hayalperest kaltak benden bir kuruş bile alamayacak." Masadan kalkıp ceketimi ilikliyorum. "Ve bundan kimseye bahsetmeyeceğim."

"Elbette. Ancak Shar ile olan ilişkilerinizi kesinlikle profesyonel tutmak isteyebilirsiniz."

Lanet olsun, Shardonnay ve benim aramda olanları durdurmamın hiçbir yolu yok. Sadece denklemin *nerede olduğu* konusunda daha dikkatli olmalıyım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Shardonnay

X Avier son birkaç gündür mesafeli davranıyor. Her zamankinden çok daha huysuz ve bir kez bile aramızdaki menfaat düşmanı anlaşmasına başvurmaya çalışmadı. Onunla konuşup konuşmamakta Ona yaklaşıp, beni boşaltmasını istediğimi söylememeliyim. Onun orgazmlarından birine ihtiyacım var. Beni bağımlı yapıp sonra da ilacı elimden alması hiç adil değil.

Kendime biraz daha güvenebilseydim yapardım. Muhtemelen çoktan yeni bir oyuncak bulmuştur. Aramızda her ne oluyorsa, bunun sonsuza dek sürecektir bir anlaşma olmadığını biliyordum. Öyle olmasını istemedim. Ben de bitmesine hazır değilim.

Ben zavallıyım. Bir erkeğe ihtiyacım yok. Titreşimli erkek arkadaşım beni boşaltmaktan daha fazlasını yapabilir. Sadece Xavier kadar iyi değil.

Starbucks'ta durdum ve şeytana kahvesini aldım, her gün onun için aldığım sabah çöreği hariç. Eğer beni yeni bağımlılığım ile beslemeyecekse, o zaman lanet muffinlerini ona yedirecek başka birini bulabilir.

Asansörle yukarı çıkarken tüm vücudum gergin ve stresli. İçeri girmeden önce Xavier'in açık kapısına iki kez vuruyorum. Çoktan masasına oturmuş, kitap ve kâğıt yığınlarını üst üste yığmış.

"Günaydın. Kahve, uzun, sade." *Tıpkı senin ruhun gibi*, iç mantramı tekrarlıyorum. Kahveyi masasına bırakıp dışarı çıkmak için dönüyorum.

"Shardonnay, ne giyiyorsun lan sen?" Xavier homurdanıyor.

Dönmeden önce dudaklarım yukarı kalkıyor. Bu sabah biraz daha fazla çaba sarf ettim. Çok fazla kıvrımım olmayabilir ama bazı kıvrımlarım var ve bugün eteğimin ekstra dar olduğundan emin oldum. Topuklularım ekstra uzun. Ve soluk pembe bluzum biraz daha şeffaf. Böylece altındaki beyaz dantelli sütyenimi görebileceğini biliyorum.

"Giysiler, Bay Christianson," diye cevap veriyorum.

Gözleri ayaklarımdan bacaklarımdan yukarıya, kalem eteğimin sol tarafındaki yırtmaçtan yüzüme doğru ilerliyor. "Yak onları. Seni asla bunu giyerken görmek istemiyorum." Bir elini vücudumda gezdiriyor. "Bu ofiste. Bir daha asla."

Başımı ona doğru eğerek gözlerimi kısıyorum. "Nesin sen? Moda polisi mi?" Bir elim kalçamda, soruyorum. Savaşmaya hazırım. Eğer içimde biriken gerilimi boşaltmasını sağlayamazsam, o zaman tüm hıncımı sözlerimle ondan çıkaracağım.

"Hayır, ben senin patronunum," diyor.

"Evet, bu kıyafetin şirket kıyafet yönetmeliğine aykırı hiçbir yanı yok, bu yüzden ya resmi bir uyarı yazarsınız ya da defolup gidersiniz." Ofisinden hışımla çıktım.

Kim olduğunu sanıyor da bana ne giyeceğimi söylüyor? Üç numaralı kural -iş yerinde kişisel arama ya da mesaj yok- çiğnenmek üzere. Çantamdan telefonumu çıkarıp Lucy'ye bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

Onu öldüreceğim. Ailene üzgün olduğumu söyle ama dünya bir pislik eksilse daha iyi olur.

Hemen cevap verdiğinde şaşıyorum; genellikle yataktan bu kadar erken çıkmaz.

LULU:

Ne yaptı ki? Ayrıca, lütfen onu öldürme. Çünkü öldürürsen, her şey bana miras kalır ve bunu istemiyorum.

Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Lucy her zaman üniversiteden mezun olduğunda Christianson imparatorluğunun başına geçmeye kararlıydı.

BEN:

Bana kıyafetimi yakmamı ve bir daha asla işe giderken giymememi söyledi.

LULU:

O zaman tekrar giyme. Daha seksi bir şey giy. Önemli yerlerini incitmesini sağla.

BEN:

Operasyon Xavier'e mavi toplar veriyor!

LULU:

Kardeşimin taşaklarını hayal etmek istemiyorum.

BEN:

Alışılmadık derecede muhteşemler. Zaten işe yaramayacak. Zaten başka bir yerden alıyor.

LULU:

NE? Yok artık.

BEN:

Evet, öyle.

LULU:

Bugün öğle yemeğine geliyorum. Birkaç saat sonra görüşürüz.

Telefonumu bir kenara bırakıp bilgisayarımı açıyorum ve şirketin gelen kutusundaki milyonlarca e-postayı incelemeye başlıyorum.

SABAH ACI VERİCİ BİR ŞEKİLDE YAVAŞ GEÇTİ. Xavier'ın Bütün gün ofiste homurdanıp durdu. Diğer ortaklar da daha iyi değil. Neler olduğunu bilmiyorum ama şirkete dava açıldığına dair söylentiler var. Gerçi söylentilere pek kulak asmam.

Xavier masamın önünden geçiyor ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarfı önüme koyuyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece yürümeye devam ediyor. Zarfı açtığımda içinde el yazısıyla yazılmış bir not görüyorum.

Sevgili Bayan Mitchell,

Lütfen ekteki nota bakınız. Buzda sizden beklenen kurallar ve düzenlemeler listesini gözden geçirdim.

*Saygıları
mla, X*

Başlıklı eki açarken gözlerim doluyor ve inliyorum:
İşyeri Beklentileri ve Yönergeleri.

Bir numaralı kural: Ofise açık veya cinsel açıdan çekici kıyafetlerle gelmeyin.

Kural iki: Ofis artık kesinlikle girilmez bir bölge. Sana ne kadar yalvarırsam yalvarayım, sorumlu davranıp beni reddetmek zorundasın.

Üç numaralı kural: Mesai sonrası etkinlikler için gerekli olacaksınız. Programınızın mümkün olduğunca boş olduğundan emin olun.

Dört numaralı kural: Programım şu tarihler arasında temizlenmeli bir duruşmam olmadığı sürece her gün öğleden sonra bir ve iki saatleri arasında.

Beş numaralı kural:

***Lütfen on dakika içinde garajda buluşalım.
Öğle yemeği randevumuz
var.***

Neden beş numaralı kuralı boş bırakmış? Ve benim zaten öğle yemeği planlarım var. Onun için iptal etmeyeceğim. Bugün yalnız yiyeceğini bildirmek için ona bir mesaj gönderdim.

BEN:

Öğle yemeği yiyemem. Lucy ile buluşacağım. Ayrıca, eski kuralları daha çok seviyorum.

ŞEYTAN PATRON:

Lucy ile olan planlarınızı iptal edin. Benimle tam sekiz dakika sonra garajda buluşmanı istiyorum. Sakın geç kalma.

Pislik. Planlarımı iptal etmeye niyetim yok. Onun taleplerine cevap vermeyeceğim. Ben onun her emrettiğinde zıplayan lanet olası eğitimli maymunu değilim. Beş dakika sonra Lucy'den bir mesaj aldım.

LULU:

Üzgünüm, Shar. Bir işim çıktı. Öğle yemeğine gelemeyeceğim.

BEN:

Sorun değil. Sen iyi misin?

LULU:

Evet, sonra anlatırım. Bu hafta sonu dışarı ıkıyoruz.

Cep telefonumu çantama attım. Harika, öğle yemeği planlarım suya düştü. Masa telefonu çalıyor. Belki de burada kalıp molam boyunca alışmalayım. "Xavier Christianson'ın ofisi, nasıl yardımcı olabilirim?" Cevap veriyorum. Bu direkt numaraya sahip olan tek kişi onun müşterileri.

"O güzel kıını arabama sokmak için tam iki dakikan var, Shardonnay." Xavier'in sesi tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor.

"Yoksa ne olur?" Ben soruyorum.

"Shardonnay, lütfen. Benimle arabada buluşun," diyor, sesi daha kasvetli.

Bir sorun var.

"Hemen geliyorum." Telefonu kapattım ve çantamı aldım. *O söylediğinde atlamayacağım* sözünün arkasında durmam gerektiğini biliyorum ama Xavier'in hiç bu kadar ciddi konuştuğunu duymamıştım. Her zaman ya tam bir pislik, otoriter modunda ya da kirli, pis ağızlı bir alfa gibi davranıyor.

Üç dakika içinde arabasına ulaştım. Yolcu kapısını açıp içeri giriyorum. Xavier çoktan sürücü koltuğuna oturmuştu. "Emniyet kemerini tak," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Sorun nedir?" Kemerimi yerine takarken soruyorum.

Xavier bana cevap vermiyor. Kontağı çalıştırıyor ve arabayı sürüyor. Onu rahatsız eden her neyse, bu konuda konuşmak istemiyor. Neden burada olduğumdan bile emin değilim.

On dakika sonra başka bir garaja girdi. Arabadan inip sessizce elimi tutuyor ve beni bir asansöre götürüyor. "Neredeyiz biz?" diye sordum.

"Benim dairem."

"Bir dairen mi var? Neden? Evin yeterince büyük değil mi?" şaka yapıyorum. "Bazen eve kadar gitmek istemiyorum, o yüzden burada kalıyorum."

Doğru, çünkü evine otuz dakikalık yol çok uzak. Mantıktan çok paraya sahip olmak güzel olmalı. "Neden buradayız Xavier?" Yatak odamdan daha büyük olan fuayeye girdiğimizde ısrar ediyorum. Burası sıradan bir daire değil. Hayır, en üst katta bir çatı katı. Büyük olduğunu söylemek yetersiz kalır.

O beni lüks mekânda gezdirirken topuklarım beyaz ve gri mermer zeminlere vuruyor. Geçerken odaları görebilmek için boynumu eğiyorum. Sonunda bir yatak odasına geldiğimizde, gezmek istediğime dair tüm düşünceler aklımdan çıkıyor. Şu anda görmek istediğim tek şey Xavier'in vücudu.

Elimi bırakıyor ve yatağa oturuyor. "Beş numaralı kural: Ben *soyun* dediğimde soyun."

"Şaka yapıyor olmalısın." Gülüyorum.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Soyun, Shardonnay." Bakışları beni delip geçiyor.

"Ben fahişe değilim. Ne zaman ihtiyacın olursa beni arayamazsın Xavier."

"Hayır, değilsin. Sen ne..." Ayağa kalkıyor, bana ulaşmak için gereken dört adımı atıyor. "Benim." Elleri bluzumu kavıyor, yırtmadan önce önünü çekiştiriyor. "Soyun dedim."

"Güzel bir bluzdu," diye azarlıyorum ama kendimi kumaş parçalarını vücudumdan çıkarırken buluyorum.

"Yerde daha güzel. Devam edin," diyor ve yatağa dönüyor.

Kendime bunu kendim için yaptığımı, onunla bir ilgisi olmadığını söylüyorum. Kıyafetlerimi çıkarıyorum çünkü bana vereceğini bildiğim zevke ihtiyacım var. Bunu bana emrettiği için yapmıyorum. Beyaz dantel külotum ve sütyenime kadar indikten sonra siyah topuklu ayakkabılarımı çıkarmaya gidiyorum.

"Topuklular kalsın," diyor.

Ayağımı indiriyorum ve sütyenimi açmak için uzanıyorum, askıları kollarımdan aşağı çekerken göğüslerim serbest kalıyor. Xavier'in gözleri ateş ve şehvetle dolu. Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor. Bana bakışında kendime olan güvenimi artıran bir şey var.

ON ALTINCI BÖLÜM

Xavier

I Denedim. Gerçekten denedim. Üç gün boyunca ona dokunmamayı başardım. Üç çok acı verici kanlı gün. Daha fazla dayanamadım, özellikle de bu sabah ofisime o kıyafetle girdiğinde.

daracık eteği ve transparan bluzuyla. Sikimin yumuşaklıktan taş gibi sertliğe geçmesi tam üç saniye sürdü.

Şimdi beyaz dantel külotu ve siyah topuklu ayakkabılarından başka bir şey giymeden karşımda duruyor. Parmakları iç çamaşırının üst kısmını kavırıyor ve yavaşça bacaklarından aşağı kaydırarak o lezzetli amını ortaya çıkarıyor.

"Aferin kızıma. Şu anda bana ne kadar ihtiyacın var, Shardonay? Tahrik kokunu buradan alabiliyorum." Ve tadına bakmak için ağzımı sulandırıyor.

Ama henüz değil. Bugün onu konfor alanının dışına itmek istiyorum. Bu şimdiye kadar verdiğim en uzun öğle arası olacak. Tadını çıkarmayı planladığım bir yemek. Acele etmeyeceğim, her lokmanın tadını çıkaracağım.

Ayağa kalkıyorum, dört adım atıyorum ve onun arkasında duruyorum. Boynunun kıvrımına doğru eğilip içime çekiyorum. Tatlım, o her zaman bal gibi kokuyor. "Mmm, seni yatakta sırt üstü istiyorum," diyorum parmaklarımın ucunu sağ kolunda gezdirerek.

Sesli bir şekilde nefes alırken vücudu titriyor. Talimatıma uyuyor, yatağa uzanmadan önce dört ayak üzerinde yatağa tırmanırken kıcını sallıyor. Yatağın ucuna bir sandalye çekerek oturuyorum, kravatımı gevşetiyorum, başımın üzerine çekiyorum ve sonra gömleğimin düğmelerini yavaşça açmaya başlıyorum. Shardonmay dirseklerine dayanmış, gömleğimin yere düşmesini izliyor, gözleri beni içine çekiyor.

"Benim için açılmanı istiyorum," diyorum ve ayak bileklerini yukarı, vücuduna doğru sürüklüyorum, dizlerinin bükülmesini ve yatakta kelebek pozisyonunda açılmasını sağlıyorum. "Sen mükemmel bir küçük sikiş bebeğisin, Shardonmay, ve tamamen benimsin." Sandalyede arkama yaslanırken gözlerim onunkilere takılı kalıyor. "Şu haline bak, her yerinden sular damlıyor, öyle muhtaçsın ki. Söyle bana, amının biraz ilgiye ihtiyacı var mı Shardonmay?"

"Evet," diye kekeliyor.

"O zaman biraz ver," diyorum ona. Kaşları şaşkınlıkla aşağı iniyor. O kadar saf değil; ondan ne yapmasını istediğimi biliyor. "Parmaklarını o damlayan amcığının içine sokmanı istiyorum. Kendini boşaltmanı izlemek istiyorum Shardonmay," diyorum ve pantolonumdaki kemeri çıkarıyorum. Başı yatağa düşerken ve gözleri kapanırken inliyor. Bu benim için işe yaramayacak. Ayağa kalkıp birkaç yastık alıyorum ve başını kaldırarak daha dik bir pozisyona getiriyorum. "Geldiğinde bu güzel yüzü görmekten mahrum kalmayacağım," diye fısıldıyorum kulağına.

"Tanrım," diye inliyor eli karnından aşağı inerken. Parmakları klitorisine temas ettiğinde fermuarımı açıp pantolonumu ve boxerımı indiriyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyerek kıyafetlerimden kurtuluyorum; bacaklarım açık, sikim kaya gibi sert ve yukarı bakıyor.

"Gözlerini aç," diyorum. "Seni görmek istiyorum," diyorum ona. Bakışlarım parmaklarının kendini keşfetmesini izlemekle o derin zümrüt gözlerle bakmak arasında gidip geliyor. "İki parmağını içine sok, Shardonmay."

Yönü takip ediyor. "Kahretsin, Tanrım!" diye inliyor parmakları girip çıkmaya başladığında. O kadar ıslaktı ki, uyarılmışlığı aşağıya damlıyordu.

Elimi. Sikime uzanmaktan kaçınıyorum. Şu anda en ufak bir çekiştirme yaparsam, muhtemelen her yerime boşalırım. Böyle bir şey olmayacak. Son birkaç gündür yeterince mastürbasyon yaptım. Bugün, onun her yerine boşalacağım. Vücudunu tohumlarımla işaretleyeceğim.

"Çok ateşlisin, Shardonnay. Beni senin kadar tahrik eden başka bir şey görmedim." Ağzı O şeklinde açık, o sikilebilir dudaklar doldurulmak için yalvarıyor. "Söyle bana, senin parmakların da benimkiler kadar iyi mi?"

"Hiçbir şey senin kadar iyi hissettirmiyor Xavier," diye itiraf ediyor.

Gülümsüyorum. "Eğer yetkili sen olsaydın, şu anda sana ne yapmamı isterdin?"

"Tanrım, ben... Parmaklarını içimde istiyorum," diyor. "Hayır, sikini istiyorum Xavier. Beni parçalamasını istiyorum. Beni sadece senin becerebileceğin gibi becermeni istiyorum."

"İyi şeyler iyi kızların başına gelir, Shardonnay. Ve sen bugün gerçekten çok iyi bir kız oldun."

"Lütfen...." diye yalvarıyor.

"O amcıgı *bununla* doldurmamı ister misin, sikimle? Senin için hazır." Ayağa kalkıyorum, sikimi sağ elimle kavıyorum ve ucunu sıkıyorum. *Siktir, sakın gelme*, diye zihinsel olarak kendimi uyarıyorum.

"Evet. Bunu istiyorum," diyor.

"Hepsi senin." Sırıttıyorum. "Kendini boşaltır boşaltmaz, sikimi içine öyle bir sokacağım ki, benim nerede bitip senin nerede başladığını bilemeyeceksin. Sikimi amının duvarlarına basacağım."

"Ahhh, kahretsin!" Vücudu kasılırken bacakları kapanıyor. Kendine geldiğinde zaman kaybetmedim. Bacaklarını ayırıp aralarına yerleşiyorum ve doğrudan eve giriyorum. Özlemini çektiğim şey buydu, amının sikimin etrafına sarılmış hissi.

O kadar ıslak ki. Daha önce hiç onun gibi bir şey hissetmemiştim. Ayak bileklerini kaldırıp omuzlarına sabitliyorum ve içine girip çıkmaya devam ediyorum. Olabildiğince derine.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun bebeğim. Seni becermeye asla doyamayacağım." Kendimi kaybetmek üzereydim. Çekerek bacaklarını düzeltiyorum, gövdesinin üzerine tırmanıyorum ve sikim göğsüne döl ipleri fişkırtana kadar birkaç kez çekiştiriyorum.

Shardonnay'in gözleri açılıyor ve dudaklarının bir tarafı gülümsemek istiyormuş ama buna karşı koyuyormuş gibi yukarı kalkıyor. Parmağımı dölün içinde sürükleyerek göğsünün ortasına bir X harfi çiziyorum.

"Endişelenmem gereken bir damgalama fetişin mi var?" diye soruyor.

"Öyle görünüyor."

Üzerimize garip bir sessizlik çöküyor. Yataktan manevralarla kalkıp banyoya giriyorum ve duşu başlattıktan sonra dışarı çıkıp Shardonnay'i kucağıma alıyorum.

Ben vücudunda lifle gezinirken sessiz, alışılmadık derecede sessiz. "Neyin var?" diye soruyorum.

"Sanki bunu sana benim sormam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Son birkaç gündür ortalarda yoksun. Neler oluyor?"

Ona eski sekreterimin bana açtığı davadan bahsetmek istiyorum. Ama söyleyemiyorum. Yaptıklarımız düşünüldüğünde, bu davadaki masumiyetime inanacağından emin değilim. "Ben iyiyim. Sadece işte bir sürü şey oluyor."

"İşten bahsetmişken, muhtemelen geri dönmeliyiz. Saat ikide Hunter James ile randevun var, bu arada telefonda sesi son derece ateşli geliyor." Sırıttıyor.

"O benim özel dedektifim. Öğleden sonra izin almalısın ya da üçten sonra gelmelisin," diyorum ona. Başka bir adamın kulağa *seksi geldiğini* söylediğini duyunca damarlarımda mantıksız bir kıskançlık dolaşıyor.

"Kıskanıyor musun? İnan bana, kıskanmana gerek yok. Sen benim için fazlasıyla yeterlisin Xavier." Gülümsemesi bana doğru parlıyor ve hissettiğim huzursuzluğu biraz olsun yatıştırıyor.

"Kıskanmıyorum. Sadece birkaç saat dinlenmeyi hak ettiğini düşünüyorum," diye yalan söylüyorum.

"Elbette. Yani, anlaşılmamız zaten uzun süreli değil. Hayatına devam etmek istediğinde bunu anlayışla karşılarım. Tuhaf bir beşinci aşama yapışkanı falan olmayacağım," diyor duştan çıkarken soğukkanlılıkla.

Eninde sonunda bunun ne olduğunu ona anlatmak zorunda kalacağım. Ama şimdi o konuşmanın zamanı değil. Ofise dönmem gerek.

"AVCI JAMES BURADA, EFENDİM," Shardonnay'in sesi ofisimi dolduruyor.

"İçeri gönderin." Genelde insanları birkaç dakika bekletirim ama onu onunla yalnız bırakacak değilim. Onun sesinin seksi olduğunu düşünmesini kıskanıyor muyum? Kahretsin evet, düşündüğü tek sesin, onu boşaltan tek sesin benim sesim olmasını istiyorum.

"Xavier, yeni bir tane daha mı, dostum? Çalışmak için gerçek bir pislik olmalısın," diyor Hunter ofisime girerken.

"Ne diyebilirim ki? Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak zor." Omuz silktim.

"Bu kızın bir beyni var gibi görünüyor. Yerinizde olsam onu yanımda tutardım." Omzunun üzerinden kapıya doğru işaret ediyor.

"Ve bunu onunla bir dakikadan az zaman geçirerek mi söyleyebiliyorsun?" Kaşlarım soru sorar gibi kalktı.

"İnsanları okumak benim işim. Onunla yattığını da söyleyebilirim. Sana söylemeliyim ki, profesyonel görüşüme göre, ofis aşkları asla yürümez."

"Fikrini almak istediğimde, sorarım. Benim için neyin var?" Hunter masamın üzerine bir manilla klasörü fırlatıyor. Andrew Mathers'ın karısının yarı yaşında bir adamla sahilde meyveli bir kokteyl yudumlarırken çekilmiş görüntülerine bakarken "Biliyordum amına koyayım," diye küfrediyorum. Ve diyelim ki bu görüntüler ikisinin samimi olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

Hunter belgeyi çevirerek, "Paradan geriye kalanlar buradaki hesapta," diyor.

Sayfalarca ifade ve para çekme işlemi var. "Kimin adı bu?" En üstteki hesap sahibinin adını daire içine alarak soruyorum.

"Bu Geogio Celsti olmalı, fotoğraflardaki aşık çocuk."

"Tamam, teşekkürler Hunter. Bu Andrew'un suçlamalardan kurtulması için yeterli." Ayağa kalkıp ceketimi ilikliyorum.

"Ne zaman istersen" diyor, beni takip ederek. Onu kapıya kadar geçiriyorum ve Shardonmay'ın masasında durmasını izliyorum. "Sizinle tanışmak bir zevkti Bayan Mitchell. Bir dahaki sefere kadar."

"Teşekkür ederim, sana da." O da Hunter'a kibarca gülümsüyor. Hunter asansörlere doğru ilerlerken Shardonmay bana dönüyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?" diye soruyor.

"Ben iyiyim," diyorum ve arkamı dönüp kendimi ofisime kapatıyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Shardonnay

ŞEYTAN PATRON:

Neredesin?

F ya da benden hoşlanmayan biri, bana çok mesaj atıyor. Yine de, sanırım, benim bazı parçalarımдан hoşlanıyor gibi görünüyor - anatomimin bazı parçalarından.

Bu gece onun ganimet çağrısı değilim. Bugün cumartesi ve ben Lucy ile bir kız gecesi yapacağım. Beyaz kızın kafasını bulma arzusunu tetikleyen şeyin ne olduğunu öğrenemedim. Ama eminim,

Birkaç kadehten sonra terapistinin koltuğuna yayılmış gibi konuşmaya başlar.

"İyi zamanlara yol açan kötü kararların şerefine," diye bağırıyor Lucy, votkalı sodasını havaya kaldırırken yükselen müzik eşliğinde.

Bardağımı onunkiyle tokuşturduktan sonra onu kucaklıyorum. "Seni yanımda tutmamın bir nedeni olduğunu biliyordum, LuLu. Her zaman en iyi fikirleri sen buluyorsun." Gülüyorum.

Dört numaralı içkideyiz, yoksa beş mi? Fark etmez. Sadece konuşmaya başlamak üzere olduğunu biliyorum. Sanki bir işaretmiş gibi elimi tutuyor ve beni bir koltuğa sürüklüyor. İkimiz de koltuğun üzerine düşüyoruz, bardaklarımızı havada tutarken içindekileri dökmemeye çalışıyoruz. Sonunda kolumdan aşağı votka aktı.

"Erkeklerin nesinden nefret ediyorum biliyor musun?" Lucy geveliyor. "Kokuyorlar mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, Dominic McKinley, erkeklerin nefret ettiğim yönü bu," diyor.

"Gerçekten mi? Onda nefret ettiğin şey ne?"

"Her şey, mükemmel yüzü, o mükemmel göğüs kasları ve yalamak istediğim kollarındaki çizimler. O çok berbat biri Shar. Cidden gelmiş geçmiş en kötü insan" diyor.

"Rüya gibi birine benziyor. Belki ona numaramı verirsin." Kaşlarımı yukarı aşağı kaldırıyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor.

"Aynı zamanda saplantılı bir psikopat gibi takipçi." İç çekiyor.

"Bekle... Ne demek istiyorsun? Sana bir şey yapacağından mı korkuyorsun Lucy? Çünkü yasaklama emri falan çıkartabiliriz."

"Ne? Hayır, bana asla zarar vermez. O sadece beni *tüketmek* istiyor." Gülüyor.

"Tanrım, bu güven verici." Endişelenmem gerekip gerekmediğinden emin değilim. Lucy'yi tanıyorum. Tehlikede olduğunu düşünseydi bana söylerdi.

"Daha fazla içkiye ihtiyacımız var. Ve daha fazla dans," diye aniden duyurdu, ayağa kalktı ve onu takip etmemi işaret etti.

Bir saat ve dört içki sonra, kulüpten tökezleyerek çıkıyoruz. Kol kola, birbirimizi ayakta tutmaya çalışarak kaldırımda yürüyoruz.

Lucy önümüzü göstererek, "Tim hemen şurada olmalı," diyor. Tim onun şoförü. Özel şoförünün olması çok lüks bir şey. Gerçi, bu geceki gibi gecelerde, bu lükse aldırmiyorum. Tırmanmak -ya da daha çok düşmek-

arka koltuğa kayarız. Emniyet kemerlerimizi bağlamamız gerekenden daha uzun sürdü. Ama sonunda taktık.

"Nereye, Bayan Lucy?" Tim sürücü koltuğundan soruyor. Saçları ağarmış, her zaman çok kibar olan yaşlı bir adam.

"Linlithgow Yolu, Toorak," diye sırtarak cevap veriyor Lucy.

"Bekle, bu senin adresin değil LuLu." İçkiyi fazla kaçırdığını düşünerek gülüyorum.

"Biliyorum. Küçük bir McKinley macerasına çıkıyoruz," diyor, kaşları ima ile zıplıyor.

"Tanrım, beni öldürteceksin ya da hapse attıracaksın, değil mi?" İçimi çekiyorum ve başımı koltuğa yaslıyorum.

"Merak etme, tutuklanırsan erkek arkadaşın kefaletini öder." "Erkek arkadaşım değil," diye homurdandım.

"Henüz değil."

Chapel Sokağı'ndan şu anda bulunduğumuz yere gitmek sadece on dakika sürüyor. Lucy'yi daha fazla sorgulamalıyım, ona ne planladığını sormalıyım. Ama bunu yapamadan arabadan iniyoruz ve Tim'e bu gece için eve gitmesini söylüyor.

"Ah, ne? Lucy, neredeyiz biz?" Patika boyunca tökezlerken gülüyorum.

"Dominic'in evine gireceğiz ve eşyalarını karıştıracağız. Eşyaların yerini değiştirmek gibi. Adam obsesif kompulsifin yürüyen tanımı. Bu onu çok kızdıracak." En iyi fikirmiş gibi sırtıyor.

"Oh, evet, o zaman senin psikopatını kızdıralım, çünkü bu iyi bitecek." Gözlerimi deviriyorum ama yine de kendimi onun peşinden büyük siyah demir çitlere doğru giderken buluyorum. Karanlık olduğu için her iki tarafı da aydınlatılmış araba yolu dışında ötesini pek göremiyorum. Lucy bir kod giriyor ve kapılar açılıyor. "Şifresini nereden biliyorsun?" Şüpheyi soruyorum. Belli ki buraya daha önce gelmiş.

"Şanslı tahmin." Omuz silkiyor. "Hadi ama."

"Bekle." Kolunu çektim, "Ya buradaysa? Ya da her yerde kamerası vardır."

"Oh, iyi, bırak izlesin." Sırtıyor ve ardından hedefine doğru tökezleyerek ilerlemeye devam ediyor.

Yetişiyorum ve kolumu hızla onunkine bağlıyorum. Lucy tuhaf bir şekilde açık olan ön kapıya doğru yürüyor ve hemen içeri giriyor. Kendimizi kütüphaneye benzeyen bir yerde buluyoruz; üst üste yığılmış kitaplarla dolu. Onu kitaplığın yanında bekliyorum.

kitapların yerini deęiřtirmeye, onları çeřitli raflara yerleřtirmeye bařladı. Bunun neden bu kadar komik olduęunu dūřündüęünden emin deęilim ama kontrolsüzce gülüyor.

Birkaç dakika sonra kendimi bir dolabın içinde buluyorum - hayır, bu bir dolap değil. Burası bir evin içindeki yüksek moda erkek mağazası.

"şu gömlekleri karıştırmama yardım et," diyor Lucy, bir ceketin renk uyumlu asılı olduğu yerden çıkarıp birkaç sıra aşağı kaydırırken.

"Cumartesi gecesi böyle bir şey yaptığımıza inanamıyorum." Körlemesine gardırobu karıştırmasına yardım ederken kıkırdıyorum. On dakika sonra Lucy beni alt kattaki oturma odasının bar bölümüne götürüyor. Burayı gerçekten çok iyi biliyor. Ayak seslerini duyduğumuzda bir şişe votkayı yarılamiştik. "Kahretsin." İki büyük fiğür kapıdan içeri girince donup kaldım.

"Kımıldama" diyor bir ses.

"Ah, Lucy?" İki polis memuru bize doğru ilerlerken soruyorum.

"Haneye tecavüz suçundan tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey..." Kollarım arkamdan çekilip bileklerime kelepçe takılırken memur konuşmasına devam ediyor.

"Bir şey söyleme Shar. İyi olacaksın." Lucy'nin sözleri şu anda beni çok az rahatlatıyor.

Polis merkezine götürüldük ve ayrı odalara yerleştirildik. Bu dünyada yalnız olduğumu biliyordum ama tek bir telefon görüşmesi teklif edilene kadar bunun farkına varmamıştım. Reddettim, çünkü kimi arayacaktım ki? Lucy zaten burada. Beni beladan kurtaracak başka kimsem yok. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten sarhoştum. Benimle konuşan polis memurunun iki kafası var. Dominic'in stokladığı votka her ne ise sertti ve gecenin geri kalanı beni yakaladı.

"Shardonnay, sakın tek kelime etme." Sert ses tonuyla başımı kapıya doğru çeviriyorum. "Müvekkilimin söyleyecek bir şeyi yok. Mülkün sahibi suç duyurusunda bulunmuyor ve onu çoktan serbest bırakmamış olmanız sizin açınızdan bir ihmal."

Xavier odaya girdi. Beni sandalyeden kaldırıp bileklerime baktı.

"Yüce Tanrım. Bu gerçekten gerekli miydi? Hemen kelepçelerini çözün," diye homurdanıyor Xavier, anahtarları arabaya sokmak için tökezleyen polis memuruna

kilitleme mekanizması. "Gidelim," diye homurdanıyor Xavier, beni odadan dışarı ve istasyona doğru sürükleyerek.

Ona ayak uydurmaya çalışırken tökezleyip sendeliyorum ama bir şekilde onun adımlarına ayak uydurmayı başarıyorum. Binanın önüne geldiğimizde Lucy'nin Dominic'le tartıştığını görüyorum.

Xavier, "Lucy, Tim seni eve götürmek için burada," diyor.

"Tanrıya şükür." Bana döndü. "Sen iyi misin? Bu gece bende kalmak ister misin?"

Her iki sorusuna da evet demek üzereydim ki Xavier benim yerime cevap verdi. "Hayır, değil." Dominic'e dönüyor. "Verdikleri zarar her neyse, ben ödeyeceğim. Bana ayrıntılı bir fatura gönderin."

Dominic, "Buna gerek kalmayacak," diye cevap verdikten sonra topuğunun üzerinde dönerek kaldırımından aşağı doğru yürümeye başladı.

Kendimi bir yatağa yatırılmış hissediyorum, yumuşak bir yatağa. Gözlerimi açtığımda çok kızgın görünen bir Xavier ile karşılaşıyorum. "Kızginken bile güzelsin," diyorum ona.

"Sen de zil zurna sarhoşsun ve lanet bir bira fabrikası gibi kokuyorsun," diye homurdanıyor. "Peki o zaman... hala güzelsin. Şu yaptığın seks şeyini yapmak ister misin?" Soruyorum

kendimi dik tutmaya çalışıyorum. Elbisemi kalçalarımdaya oynatarak başımın üzerinden çekiyorum. Sadece siyah dantelli bir G-string ile kaldım.

"Zor pas, bebeğim. Çok sarhoşsun."

"Ve azgın." Gülüyorum. "Lütfen Xavier, kimse seksi senden daha iyi yapamaz," diye yalvarıyorum ona.

Başını sallamadan önce bir an sırtıyor. Vücudunu benimkinin üzerine eğerek ağzını kulağıma doğru indiriyor. "Beni aramalıydın," diye homurdandıktan sonra tekrar yataktan kalkıyor.

"Ne?"

"Neden beni aramadın? Lucy beni aradı. Sen aramadın."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Başım dönüyor. Gözlerim ona odaklanmaya çalışıyor ama her şey dönüyor.

"Bir telefon görüşmen vardı. Beni arayabilirdin. Bana kimseyi aramayı reddettiğini söylediler. Neden?"

"Tanrım, ben..." Bir elimle ağzımı kapatarak yataktan fırladım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Xavier

I Dürüst olmak gerekirse, bir kadının saçını arkadan tutmak ve midesindekileri tuvalete boşaltmasını izlemek zorunda kalmanın beni bir kadından sonsuza dek soğutacak tek şey olacağını düşünürdüm.

Ama değildi. Olmadı. Shardonay'ın saçlarını tek yapmak istediğim ona yardım etmektir. Yanaklarında sümük ve gözyaşı olsa bile, onun gördüğüm en güzel yaratık olduğunu düşündüm. Bu çok boktan bir şeydi çünkü o şey iğrençti. Benim için de bir ilkti. Sanırım aramızda olanlar hakkında konuşmamızın zamanı geldi. Artık sadece bir 'anlaşma' olamayacak kadar bu işin içinde olduğumu bilmesini istiyorum.

Bir de hakkımda açılan saçma sapan bir dava var. Başka birinden öğrenmeden önce ona söylemeliyim. Bunu yapmak için çok korkağım. Kafamı kuma gömmek çok daha kolay. Yüzündeki şüphe ve tiksinti ifadesini görmek istemiyorum.

Yataktan olabildiğince sessiz bir şekilde kayarak mutfığa gidiyor ve kahve makinesini çalıştırıyorum. Gidip spor salonumda biraz vakit geçirmeliyim. Stresle baş etmenin üç yolu vardır: alkol, seks ve egzersiz. Tüm vücudum düşünemeyecek kadar bitkin düşene kadar egzersiz yapmayı severim. Şu anda ilk ikisini yapamayacağıma göre, sanırım üç numaralı seçenek olacak.

Elimde sıcak bir fincan kahve ile yatak odasına geri dönüyorum, dolabımdan sessizce bir çift eşofman ve spor ayakkabı alıyorum ve durup yatağında uyuyan güzele bakıyorum. Saçları etrafına yayılmış, çıplak göğüslerinin üst kısmı çarşaftan görünüyor. Sıkım kıpırdıyor ve buradan gitmem gerektiğini biliyorum.

Spor salonunda eşofmanlarımı ve spor ayakkabılarımı giyiyorum, kahvemi bitiriyorum ve ağırlık tezgahına geçiyorum. Bir saat sonra kaslarım yanıyor ve ter içinde kalıyorum. Shardonnay'i uyandırmak istemediğim için misafir odalarından birindeki banyoyu kullanıyorum. Sıcak suyu açıyorum ve sıcaklığın yüzümde gezinmesine izin veriyorum.

İlişkimizi nasıl gündeme getireceğimi bulmam lazım. Aramızdaki bu şeyin daha fazla olmasını isteyeceğinden emin değilim. Aklının nerede olduğunu bilmiyorum. Dün gece polis dükkanındayken beni arayabilirdi ama aramadı. Neden beni aramadı ki?

Her şeyi bırakıp gelip ona yardım edeceğimden yüzde yüz emin olmaması beni kızdırıyor. Bunu bilmeliydi ve bilmemesi benim hatam. Lucy'den o telefonu aldığımda, Shardonnay'i kendi karmaşasına sürüklediği için kanlı boynunu sıkmak istedim. McKinley denen çocukla arasında ne var bilmiyorum ama her ne ise, dramını Shardonnay'den uzak tutması gerekiyor.

Ben kör değilim. Dominic'in Lucy'ye nasıl baktığını gördüm. Ona takıntılı ama öyle olmak istemiyor. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum; ailelerimiz yıllardır arkadaş ama onlar şehirdeyken nadiren ortaya çıkıyor. Sanırım gözünü küçük kız kardeşime diktiği için daha sık geliyor.

Lucy ile aralarında neler olduğu hakkında konuşmam gerekecek. Yine de kız kardeşimi tanıyorum ve herhangi birinden onunla ilgili en ufak bir onaylamama iması alırsa, bu onu sadece daha fazla ona doğru itecektir. Adımı onaylamayacak kadar iyi tanımıyor olabilirim ama

eski paradan geliyor, bu da bir artı. Rakamda dokuz sıfır olan bir vakıf fonu var diye bir dangalağın kız kardeşimin peşine düşmesini istemiyorum.

Yıkıyorum, üzerime bir havlu sarıyorum ve yatak odama doğru ilerliyorum. Shardonnay'ın hâlâ uyuduğunu kontrol ettikten sonra mutfığa gidiyorum. Tost makinesine birkaç parça ekmek atıyorum ve bir bardak portakal suyu dolduruyorum. Bu sabah kendini pek iyi hissetmeyeceğini tahmin ediyorum. Kahvaltı tepsisini meyve suyu ve vegemit buluşmuş tostla doldurup, iki parasetamol hapını bir kenara koyuyorum ve hepsini yatak odasına götürüyorum. Tepsiyi yere koyuyorum, üzerine eğilip saçlarını yüzünden çekiyorum ve alnına yumuşak öpücükler konduruyorum.

Bu kızda beni bu kadar yumuşatan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Onu bağrıma basmak, pamuklara sarmak ve hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermemek istiyorum. Bu alışkın olduğum bir duygu değil. Ve açıkçası, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Bebeğim, uyanma vakti geldi," diye fısıldıyorum kulağına, boynundan aşağıya doğru öperek.

"Mmm, saat kaç?" diye mırıldanıyor.

"On bir on beş. Hadi, sana kahvaltı hazırladım." Kolları boynuma dolanıp beni kendine çekerken gülümsüyorum.

"Kahvaltı mı ediyorsun, çünkü bu benim uyanmaya alışabileceğim bir öğün," diyor, sarhoş bir geceden sonra olacağımdan çok daha neşeli.

"Seni sikimle beslemeyi ne kadar istesem de, gerçek yemek yemen gerekiyor.

Hadi, otur." Kollarını boynumdan çekiyorum ve yataktan atlıyorum.

Shardonnay'ın gözleri açılıyor ve alt dudak patlıyor. "İtiraz ediyorum," diyor dik otururken ve göğsünü örtmek için çarşafı kendisiyle birlikte çekiştirirken.

"Hangi gerekçeyle?" Ona gülümseyerek soruyorum.

"Tattığım en güzel şey olduğun ve seninle beslenmeyi tercih ettiğim için." Sırıttıyor.

"Reddedildi." Gülerek tepsiyi aldım ve yatağın üzerinde onun yanına koydum. "İnan bana, midene yemek girmesi lazım."

Meyve suyu bardağını alır, bir yudum alır ve tepsiye geri koyar. "Nasıl çıplak kaldım? Ve buraya?" diye sorar.

"Dün geceyi hatırlamıyor musun?"

"Lucy ile dışarı çıkıp içtiğimizi hatırlıyorum."

"Tutuklandığını hatırlıyor musun?"

"Ne? Hayır, yapmadım," diyor. "Ben...? Aman Tanrım, çok özür dilerim. Seni aradım mı? Kahretsin. Özür dilerim."

Kaşlarım aşağı çekildi. Gerçekten hatırlamıyor. "Beni sen aramadın. Lucy aradı. Ama beni aramalıydın, Shardonmay."

"Lucy iyi mi? Nerede o?" diye sorar. "Eve gitti."

"Ah..." bir parça kızarmış ekmeğe uzanmadan önce cümlesini yarım bırakıyor.

"Çıplaksın çünkü yaklaşık otuz dakika boyunca kustuktan sonra duş almana yardım etmek zorunda kaldım."

Shardonmay'in gözleri yuvalarından fırladı. "Hayır! Lütfen, Tanrım, bana şaka yaptığını söyle. Senin önünde kusmadım."

"Sen yaptın. Çok iğrençti," diyorum ona. Kızarıklık boynuna ve yüzüne yayılıyor. "Merak etme bebeğim. Kusmukla kaplı olsan bile, sen hâlâ gördüğüm en güzel şeysin."

"Teşekkür ederim...?" diye soruyor.

"Nasıl hissediyorsun? İhtiyacın olursa şurada parasetamol var." Tabletleri gösteriyorum.

"Oh, ben iyiyim."

"Akşamdan

kalma değil

misin?" "Hayır."

"Güzel. Çünkü tostunu bitirip giyindikten sonra konuşmamız gereken bazı şeyler var." Ayağa kalktım ve dolaba doğru yürüdüm. Üzerime bir şeyler giymem gerekiyor. Havluyu yere bırakıp acele etmiyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor. Ona ne söyleyeceğime karar vermeliyim. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum ama bu işte iyi niyetli olduğumu bilmesi gerekiyor. Bir kot pantolon ve siyah bir V yaka gömlek çıkarıyorum.

Ben dışarı çıktığımda Shardonmay yemeğini bitirmişti. "Dün gece seni rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm. Bir daha olmayacak," diyor.

Onun sözlerini görmezden geliyorum. Çünkü şu anda onları kabul edersem, kendimi rezil edeceğimi biliyorum. Beni çok kızdırıyorlar. Beni rahatsız ettiğini mi düşünüyor? Siktir et onu. Onun yerine, odanın karşı tarafındaki sandalyeyi işaret ediyorum.

"Orada senin için birkaç kıyafet var. Giyin ve hazır olduğunda beni oturma odasında bul." Cevabını beklemeden arkamı dönüp kapıdan çıkıyorum. On dakika boyunca oturma odamın zemininde volta atıyorum, sonra o kapıda duruyor, parmakları birbirine dolanıyor.

"Anladım. Endişelenmene gerek yok. Beşinci aşama bir yapışkan falan olmayacağı, Xavier. Bu konuda yetişkin gibi davranabiliriz."

"Shardonnay, çeneni kapa ve otur," diyorum, sesim amaçladığımdan çok daha hırçın.

Elleri kalçalarına iniyor ve dudakları geriliyor. "Lütfen deyin," diyor.

"*Lütfen* oturun ki birileri bir şeylere atlamadan tartışabilelim.

Sonuçlar. O kişi sensin." Onu işaret ediyorum.

"Peki," diyor ve kanepeye doğru yürüyüp yere uzanıyor.

Shardonnay'in yanındaki koltuğa oturuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Bunun neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum. Daha az sinir bozucu olan duruşmalarım oldu. Ödül gibi kapanış konuşmaları yaptım ama Shardonnay'e nasıl hissettiğimi, ne olmamızı istediğimi anlatırken elimde hiçbir şey yok. Nutkum tutuldu.

"Kahretsin, bu çok zor. Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştım, o yüzden biraz sabırlı olun." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Beni geriye sürsün Xavier. Ne oldu?" Shardonnay soruyor.

Bu ironiye gülüyorum. "Bebeğim, şu anda ne kadar gergin olduğumu tahmin bile edemezsin." Odaya bakıyorum ve gözlerim ıslak bara takılıyor. "İçecek bir şey ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece yara bandını yırt ve ne söyleyeceksen söyle.

Ne olursa olsun üstesinden gelebilirim."

"Bu anlaşmanın artık bir anlaşma olmamasını istiyorum," diyorum ona. Güven veren gülümsemesinin kayboluşunu izliyorum. "Hayır, bu doğru olmadı. Demek istediğim... Daha fazlasını istiyorum. Bunu istiyorum." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Bir anlaşmadan daha fazlası olsun. Çıkmak mı istiyorum? Bu doğru kelime gibi bile görünmüyor. Sadece ve sadece *biz olmamızı* istiyorum. Her zaman." Çenemi kapattım çünkü bu konuşmayı berbat ediyorum.

Shardonnay gülümser. "Erkek arkadaşım olmak ister misin Xavier?" diye sorar. "Evet." Başımı salladım.

"Bu pozisyon için hangi niteliklere sahipsiniz?" Sesi, ofiste telefona cevap verirken kullandığı iş tonuna dönüşüyor.

"Sen kusarken saçını tutmakta çok iyiyimdir." Omuz silktim. "Bu pozisyon için en uygun kişinin sen olduğundan pek emin değilim. Daha önce hiç erkek arkadaşın oldu mu? Deneyim seviyeniz nedir?" O Gülümsüyor.

Burada bir rol oynadığını biliyorum, ama lanet olsun ki kendimi zor durumda hissediyorum. "Hayır, ama her şeyin bir ilki vardır, değil mi?"

"Bekle, cidden mi? Hiç gerçek bir ilişki yaşamadın mı? Neden?" Kaşları şaşkınlıkla aşağı doğru çekildi.

"Son altı yıldır küçük kız kardeşimin en yakın arkadaşına kafayı takmış durumdayım. Sanırım onun için beklediğimi söyleyebilirsiniz."

"Bana katlanamıyordun," diyor. "Her zaman çok huysuzdun ve ne zaman ailenin etkinliklerinden birine katılsam benimle iki kelime bile konuşmazdın."

"Seni istememden nefret ediyordum. Her şeyden önce, çok gençtin. Ve o zaman bile seni istediğim gerçeği... Kendimden öğreniyordum. Kendimden nefret ediyordum, senden değil."

"Hâlâ senden çok daha genç olduğumu biliyorsun. Hayatta çok farklı yerlerdeyiz, Xavier. Gerçekten bunun yürüyebileceğini düşünüyor musun? *Biz biz olabilir miyiz?*"

"Hiç şüphem yok. Hayatın hangi aşamasında olduğumuzun bir önemi yok, Shardonnay. Senin hayallerin ne olursa olsun, onlar benim hayallerim olacak. Başarmak istediğin her şeyi başarmana yardımcı olmak için her şeyi yapacağım."

Ayağa kalkıyor ve oturma odasında volta atmaya başlıyor. "Ben hayır kurumu değilim Xavier. Senin paranı istemiyorum. Normalde açılmayacak kapıları benim için açmanı istemiyorum. Sahip olduğum her şey için çalıştım. Bunu yaparak, çok çalışarak hayatımı sürdürmeyi planlıyorum."

Sanırım hassas bir noktaya dokundum. Bu daha fazla araştırmamız gereken bir şey. Daha sonraki bir tarihte. Çünkü param var. Ona hayattaki en güzel şeyleri sunmak için kullanmayı planladığım para. Bunu kabullenmeyi öğrenmesi gerekecek.

"Bebeğim. Sakin ol. Rahatla. Hiçbir zaman seni sadaka olarak görmedim. Para konusuna gelince, istememen umurunda değil. Başarmak istediğin şeyler olduğunu biliyorum ve seni destekleyeceğimi ve yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylediğimde, bu sadece seni finanse etmeyi teklif etmek ya da ailemin adını senin yararına kullanmak değil. Bu, senin en büyük amigon olarak burada olacağımı, seni her şekilde -ihtiyacın olabilecek her şekilde- destekleyeceğimi söylemektir." Yanına gidip kollarımı ona doluyorum. "Bu sana para vermeyeceğim ya da gerekirse aile bağlantılarımı kullanmayacağım anlamına *gelmiyor*. Tek yapman gereken söylemen."

Shardonnay'in yanaklarından yaşlar süzülüyor. Başparmağımı kullanarak onları uzaklaştırıyorum.

"Ağlama. Seni  zmek istememiştim."

"S ylemiyorum. Ben sadece... Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey." Burnunu  ekiyor.

"Eğer ben iyi g r n yorsam sen de gerçek pisliklerle takılıyor olmalısın bebeğim." Gülüyorum, ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"T a n ı y o r u m . Patronumla tanışmalısın. *Huysuz pislik* terimine bakarsanız, onun yüzünü görürsünüz." Kıkırdıyor.

"Belki de onunla birkaç kelime konuşmalıyım. Kimse sana e ř e k l i k etmemeli, Shardonnay."

"Evet, bunu sen yap."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Shardonnay

X Avier benim erkek arkadaşım.

Bu düşünce geçtiğimiz hafta boyunca zihnimde sürekli tekrarlandı. Geçen Pazar günü, bir denizci olmak istediğini söylediğinden beri. resmi çift, yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. Ona ilişkimizi ofiste gizli tutmamız gerektiğini söyledim. Bir avukat olmak ya da Xavier'in sekreteri olarak uzun süre kalmak gibi bir arzum olduğundan değil, zirveye giden yolda uyuduğuma dair herhangi bir söylenti istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Sadece ofis dedikodularının kaynağı olmak istemiyorum.

Bu hafta her geceyi birlikte geçirdik. Hatta birkaç gece eve gidip çiçeklerimi sulamam gerektiğinde ısrar ettiğimde gelip bende kaldı. Ayakkabı kutusu kadar küçük dairemin ne kadar berbat olduğundan hiç bahsetmedi ve muhtemelen iplik sayısı bile olmayan ucuz çarşaflarımda uyumak zorunda kalmaktan hiç şikayet etmedi - her ne kadar eve götürmek için keten dolabından bir set çalmak istesem de.

"Merhaba Shar, Xavier müsait mi?" Birinci yıl ortaklarından Bentley masamın önünde durdu.

"Bir kontrol edeyim." Telefonu aldım ve ofisini aradım.

"Beni şimdiden özledin mi, bebeğim?" Xavier cevap veriyor ve hoparlör yerine ahizeyi kullandığım için çok rahatlıyorum. Bentley'nin (ofisin geri kalanıyla birlikte) muhtemelen benim ve Xavier'in *birlikte* olduğumuzu bildiğini biliyorum... şey, sanırım. Ama biraz profesyonel kalmak istiyorum. Saygı görmek istiyorum, patronun son kaçamağı olarak görülmek değil. Ya da daha kötüsü, uyuyarak zirveye çıkmaya çalışan bir kız.

"Bentley sizi görmek istiyor efendim," diyorum ona en profesyonel ses tonumla.

"Sizinle görüşmeyi tercih ederdim, ama onu içeri gönderin," diye cevap verir ve telefonu kapatır.

"İçeri girebilirsin." Bentley'e gülümsemeyi teklif ediyorum. Burada bulunduğum birkaç hafta boyunca bana karşı kibar ve arkadaşça davrandı.

"Nasıl bir ruh hali içinde?" diye soruyor.

"Ah..." Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Ondan bir iyilik istemem gerekiyor ve beni azarlayıp nereye gideceğimi söyleme ihtimali ruh haline bağlı," diyor gergin bir şekilde. "Aslında belki de Alistair'e sormalıyım."

"Keyfi yerinde. Sanırım." Onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Tamam, işte bir şey yok," diyor yanımdan geçip giderken. Kapıyı tereddütle itip açmasını izliyorum. İnsanların Xavier'den neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum. Tüm o huysuz hırıltılarının altında kocaman bir oyuncak ayıdan başka bir şey değil. Sadece onu bulmak için çok kazmanız gerekiyor.

Beş dakika içinde Xavier'in ofisinden gelen bağırışları duydum. Onu bu kadar kızdıran ne bilmiyorum ama hiç etkilenmedi. Bentley yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıkıyor, birkaç dakika önce ne kadar korkmuş olduğunu düşünürsek bu garip.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ona dört hafta önceden haber verdim," diyor.

Şoktan ağzım açık kaldı. Gidiyor mu? "Neden?" Şaşkınlıkla sordum. Avukat olmayabilirim ama ben bile buranın Melbourne'daki en iyi şirket olduğunu biliyorum.

"Hayattan istediğim başka şeyler de var. Bu iş de onlardan biri ama birdenbire en önemlisi olmaktan çıktı. Herhangi bir şirkette avukat olabilirim. Kim bilir? Kendi şirketimi bile kurabilirim."

"Ama burayı seviyorsun. Bana daha geçen hafta söylemiştin," diye hatırlatıyorum.

"Seviyorum ama bazen aşk yeterli olmuyor, biliyorsun." Bentley çekip gider.

Başımı sallıyorum ama bilmiyorum. Girmek için kışını yırttığın şirketten daha önemli ne olabilir ki?

Xavier dahili telefondan, "Shardonnay, Nathan ve Alistair'i derhal ofisime getir," diye homurdandı.

Düğmeye basıyorum. "Elbette." Ona iyi olup olmadığını sormak istiyorum ama bu aptalca bir soru. Tabii ki iyi değil. Onun yerine ayağa kalkıp Alistair'in sekreteri Tracey'nin yanından geçiyorum. Kendisi yaşlı bir kadın ve patronunun ofisine girme kabalığımdan pek etkilenmişe benzemiyor. Alistair'in kapısı açıktı. Birkaç kez tıklatıp içeri giriyorum. "Bay Christianson sizi hemen ofisinde görmek istiyor," diye aceleyle çıkıyorum.

"Neden?" Alistair başını kaldırıp elindeki fosforlu kalemi bırakarak "Neden?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok, ama muhtemelen onu bekletmezdim." Gözlerini deviriyor. "Hemen geliyorum."

"Teşekkür ederim." Koridorun diğer tarafına koşarak Terri'ye kibar bir gülümseme sunuyorum. Onun yanından geçip Nathan'ın kapısını çalarken, "Çok üzgünüm," diyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor. "Shardonnay, senin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Bay Christianson sizi derhal ofisinde görmek istiyor. Onun sözleri, benim değil," diyorum.

"Nedenini söyledi mi?" diye soruyor. Bu adamların Xavier'in onları tam olarak neden görmek istediğini söyleyeceğini düşünmelerinin sebebi ne?

Masamdaki yerimi geri aldığımda, Nathan ve Alistair yanımdan geçip gidiyor, Xavier'in ofisinin kapısı kapanıyor ve diğer tarafta gerçekleşen konuşmaya kulak misafiri olmamak için elimden geleni yapıyorum. Xavier ve Nathan bağırırken duymamak çok zor. 'İstifa et' ve 'sen lanet olası bir aptalsın' kelimelerinin birkaç kez tekrarlandığını duyuyorum.

Nathan tekrar hışımla çıkana kadar içeride fazla kalmadılar. Bana bakmıyor, ki bunun için çok minnettarım. Onun bana bakmasını istemiyorum.

Öfkesi bana odaklanmış. İçimden bir ses Bentley'e tek yönlü bir görevde olduğunu söylüyor.

Beş dakika sonra Alistair dışarı çıktı ve masamın önünde durdu. "Shar, Unhinged'de VIP masa ayırtabilir misin? Bu gece hepimiz dışarı çıkıyoruz."

"Ah, tabii, özel bir nedeni var mı, yani bir vesile?" Ona soruyorum.

"Bugün Cuma ve bu salaklara ne kadar çok alkol verirsem birbirlerini öldürecekler." Bahse girerim kızların külotlarını düşürdüğü bir sırtışla sırtıyor. Yine de bana bir şey yapmıyor.

"Tamam, ben ayarlarım." Alistair gözden kaybolur kaybolmaz Xavier'in ofisine girip kapıyı arkamdan kilitliyorum. "Pencerenizi buğulandırın efendim," diyorum ona.

Xavier bana bakıyor, bir elinde içkisi, diğerinde telefonu. "Şu an gerçekten iyi bir zaman değil, Shardonay."

"Çok kötü. Ya camlarınızı buğulandırırınız ya da tüm ofis göğüslerimi görür." Bluzumun düğmelerini açmaya başladım.

"Siktir." Xavier düğmeye uzanıyor ve ben bakmadan camın buğulandığını anlıyorum.

Gömleğimi kollarımdan aşağı kaydırarak çıkarıyorum, sonra arkama uzanıp eteğimin fermuarını açıyorum. Yavaşça Xavier'in masasına doğru ilerlerken eteğim yere düşüyor. Parmaklarım sütyenimin önündeki klipsi büküyor ve dantel yere düşerken göğüslerim serbest kalıyor.

Xavier sessiz, beni izlerken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Masasına ulaştığımda arkasına geçiyorum. Sandalyesini geriye itiyor ve bana kendisiyle sağlam mobilya parçası arasına girmem için yer açıyor. Parmaklarım külotumun kenarlarına takılıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyorum.

Parmaklarım kemerini ve ardından pantolonunun düğmesini çözerken Xavier'e "İşte olacak olan bu," diyorum. Parmaklarımı bilerek uzunluğuna sürdüğümde, siki taş gibi sertleşmiş, pantolonunun kumaşına yapışmıştı. "Arkamı döneceğim ve bu masanın üzerine eğileceğim," diyorum fermuarını açarak. "Beni bu muhteşem sakinle becereceksin ve şu anda sahip olduğun tüm hayal kırıklıklarını vücudumdan çıkaracaksın."

Xavier'in gözleri büyüdü. Arkamı dönmemi izlerken gözleri ateşle doldu. Kendimi masasının üstüne yerleştiriyorum. Hiçbir dosyayı ya da kâğıdı yerinden oynatmaya zahmet etmiyorum. Parmaklarının sağ uyluğumun alt tarafından yukarı doğru kaydığını ve kıvrımlarımın arasından geçmeye devam ettiğini hissediyorum. "Mükemmel görünüyorsun Shardonay ve sırlıslıksın," diyor bir parmağını içime sokarak.

"Sen etrafımdayken hep sırlıslık oluyorum." Gülümsüyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Bu hızlı ve sert olacak. Masanın kenarına tutun." Ayağa kalktığını hissediyorum ve bir sonraki bildiğim şey, horozunun girişime hizalandığı. Sonuna kadar sokuyor, bacaklarımın üst kısmı çıkıntıya çarpıyor. Xavier'in ellerinden biri saçlarıma dolanıyor ve başımı yukarı çekiyor. Vücudu benimkinin üzerine eğiliyor. "Eğer küçük pis bir fahişe gibi davranmak istiyorsan, Shaddonnay, ve ikimizin de seksin yasak bölge olduğu konusunda anlaştığımız ofisimde soyunursan, o zaman seni bir fahişe gibi beceririm," diye kulağıma tıslıyor. Fısıltıyla söylediği sözlerde tahrik edici bir şey var. Onun sert sesine çok alışkınım. "İstedğin bu mu? Benim küçük pis fahişem mi olmak istiyorsun?" diye soruyor, saçlarımı biraz daha kabaca çekiştirerek.

Kalçalarım onu geriye doğru iterken ağzımdan bir inilti çıkıyor. "Evet, efendim," demeyi başarıyorum. Saçlarımı serbest bırakıyor, boynumun arkasını kavıyor ve beni masaya yapııştırıyor. Eskisinden daha sert bir şekilde geri sokmadan önce içimden sonuna kadar çekiyor. Bu işlemi tekrarlıyor, yavaşça çekip tekrar sokuyor. "Evet!" İnliyorum.

Duraklıyor ve başımı çevirdiğimde eğilip bir şeye uzandığını görüyorum. "Ağzını aç," diyor. Çenemi düşürüyorum ve külotumu dudaklarımın arasından geçiriyor. "Onları orada tut. Eğer sessiz olamazsan, çığlıklarını boğmak zorunda kalırım. Bunu yapmak bana ne kadar acı verse de."

Xavier beni daha sert, daha hızlı sikmeye başladı. Her itiş beni masanın üstüne doğru itiyor. Eli önümü sarıyor, parmakları klitorisimi buluyor ve ovalamaya başlıyor. Beni uçurumun kenarına göndermek için gereken tek şey bu.

"Siktir evet, benim için gel. Lanet olası sularını sikimin her tarafına fişkırt." Xavier orgazmım boyunca beni becermeye devam ediyor.

Birkaç dakika sonra çekiliyor ve ılık sıvı fişkıarak sırtımı kaplıyor. Kıpırdamadan yatıyorum, nefesimi tutuyorum ve sadece parmaklarının derimin üzerinde X harfini izlediğini hissettiğimde ona bakıyorum. Beni işaretlemek gibi bir huyu olduğu kesin. Dövme sanatçısı olmadığı için minnettar olmalıyım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Xavier

W Ne lanet bir gündü. Birbiri ardına yangın söndürüyordum. Yanımda oturan muhteşem kadın olmasaydı muhtemelen **ç ı l d ı r ı r d ı m** . Shardonnay lanet bir

Birden fazla yönden Tanrı'nın bir lütfü. Beni onun kadar sarsabilen biriyle daha önce tanıştığımı sanmıyorum. Bugün ofisime girip soyunduktan sonra onu masamın üzerinde becermemi talep ettiğinde şok olduğumu söylemek hafif kalır.

Ayrıca, hayır diyemeyeceğim bir istekti. Çıplak bir Shardonnay bana her şeyi yaptırabilir. Üzerimde bu kadar kontrol sahibi olması çok tehlikeli ve en iyi tarafı da bunun farkında bile olmaması.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak eğildim ve fısıldadım, "İyi misin? Bir şey ihtiyacınız var mı?"

Geri dönen gülümsemesi tüm dünyamı aydınlatıyor. "Ben iyiyim. Sen nasılsın?" diye soruyor.

"Kulüpteki en ateşli piliçe eve gidiyorum. Oldukça iyiyim, bebeğim."

Gülüyor. "O her kimse, mezarını kazmaya hazır olsan iyi edersin çünkü seni paylaşmıyorum Xavier," diyor.

"O sensin, Shardonnay. Bunu bilmiyormuş gibi davranma." Kulak memesini ısırđım.

"Tanrı'ya şükür."

"İstersen şimdi gidebiliriz. Benim için sakıncası yok."

Shardonnay başını sallar. "Lucy her an burada olabilir. O gelmeden buradan ayrılamam."

İnledim. Beni yanlış anlamayın, küçük kız kardeşimi seviyorum, ama lanet olası çok bakımlı. "Onunla nasıl en iyi arkadaş olduğunuzu anlamıyorum. Zıt kutuplar gibisiniz."

"Bunu anlamak zorunda değilsiniz. Sadece bunun asla değişmeyecek bir gerçek olduğunu bilin," diyor Shardonnay.

"Biliyorum." Küçük odaya bakıyorum.

VIP koltuklarında oturuyoruz. Nathan ve Bentley karşımızda, ikisi de parti havasında görünmüyor. En azından ikisi de Shardonnay ile olan ilişkimi biliyor. Burada rol yapmama gerek yok. Ofiste değiliz. Nathan ve Alistair, cinsel taciz davasıyla aktif bir şekilde mücadele ederken sekreterimle bu şekilde toplum içinde görünmem konusunda beni uyarmadı değil. Umurumda değil. Shardonnay ile olan ilişkim küçük kirli bir sır değil. Benim olduğu için gurur duyuyorum.

Alistair yaklaşık otuz dakika önce tuvalete gitti. Bu onun için alışılmadık bir şey değil. Belli ki yol boyunca birinin hoşgeldin amcığına düşmüş.

"Bentley, hadi dans edelim." Shardonnay ayağa kalktı. "Lucy az önce içeri girdi. Hadi gidip onunla tanışalım." Dans etmek istediğim için değil, tamamen onu dans pistine kadar takip etme niyetiyle ayağa kalkıyorum. Ama başka hiçbir dangalağın kız arkadaşına asılmaya çalışmadığından emin olmak istediğim için. "Hayır, sadece kızlar. Uzun sürmez." Shardonnay bana bir öpücük konduruyor ve ben tekrar oturup surat asıyorum.

Gözlerim ikinci kata çıkan merdivenlere ulaşana kadar onları takip ediyor. Dönüp yanımdaki cam korkuluğun üzerinden bakıyorum. Yine de anlamsız. Kalabalığın arasından bir şey seçemiyorum.

"Rahatla, bir içki iç. İyi olacak," diyor Nathan, tam Alistair yanımdaki koltuğa kayarken.

"Shar ve Bentley nereye kayboldu?" diye soruyor.

"Dansa gittiler," diye homurdanarak masanın ortasındaki viski şişesini aldım ve bardağımı yeniden doldurdum. İçkiyi fazla kaçırmamaya çalışıyorum. Shardonmay'ın bir şeye ihtiyacı olursa ona bakamayacak kadar sarhoş olmak istemiyorum.

"Siz iki aptal kendinizi aşmalısınız. Huysuz ihtiyarlarla arkadaş olmak için kaydolmadım," diyor Alistair.

"Buradaki en yaşlı kişi sensin," diye hatırlatıyorum ona.

"Bir ay kadar. O yüzden rahatla. Dünyanın sonu gelmiyor."

"Belki senin için değil. Ortağın seni öylece bırakıp gitmedi. Hem o neden burada ki? Onu kim davet etti?" Nathan soruyor.

"Ben yaptım. Dışarıda bir geceye ihtiyacı olduğunu düşündüm. Bir aydır senin ekşi kışın için çalışıyor. Lanet olsun, senin ortaklarından biri olmak zorunda kalsaydım koca bir bira fabrikasına ihtiyacım olurdu." Alistair gülüyor.

Nathan ona "Siktir git," diye karşılık verir.

"Geri geleceğim. Birbirinizi öldürmemeye çalışın. Evrak işleriyle uğraşmak istemiyorum," diyorum ayağa kalkarken. Shardonmay'i görememek hoşuma gitmiyor. Lanet olası sorunlarım olduğunu biliyorum. Ama umurumda değil.

Merdivenlerin dibinde bu yeni kulübün sahibi Ash tarafından durduruldum. Kendisi aynı zamanda Dominic McKinley'nin kuzeni ve Dominic'in diğer kuzeni Breanna ile evli. Ash'ın ülke çapında bir yığın gece kulübü var - Unhinged en son girişimlerinden biri. "Xavier, burada görmeyi beklediğim son kişi sensin."

"Gerçekten mi, neden?" diye sordum.

"Çünkü yaşlı ve huysuzsun." Gülüyor. "Mekan hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kız arkadaşım seviyor." Omuz silkiyorum.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Kız arkadaşın mı? Gerçekten sana katlanacak birini mi buldun?"

"Evet, tam şuradaki." Shardonmay'ın Lucy ve Bentley ile dans ettiği yeri işaret ediyorum. Gözlerim arkada beliren karanlık gölgeye takılıyor.

Onlar. "Kuzeninın küçük kız kardeşime kafayı takmış olmasından endişe duymalı mıyım?" Ash'e sordum.

"Ne kuzeni?" Dans pistine bakıyor. "Lanet olası Dom," diye küfrediyor, sonra bana dönüyor. "Havlaması ısırmasından daha kötü. Bir kadının saçının teline bile zarar vermez. Güven bana."

"Evet, yine de *iki* kişi olmaları fikrinden hoşlandığımdan emin değilim, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Tecrübelerime göre, bu saçmalığı durduramazsınız. Olacaksa olur. Kız kardeşinizi izole etmek istemiyorsanız, yapabileceğiniz tek şey size ihtiyacı olduğunda yanında olmaktır."

Sözlerinin doğru olduğunu biliyorum ama bu beni Lucy'yi sürükleyip götürmekten alıkoymuyor.

"Evet, biliyorum." Tam Shardonay'ın arkasından bir adam kayarken dans pistine bakıyorum. Ve lanet kırmızıyı gördüm. Onlara doğru fırladım. Onlara ulaştığımda adam yerde yatıyordu, Dominic üzerine eğilmiş kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Şerefsizin yüzünün bembeyaz kesilmesini izliyorum. Ayağa fırlıyor ve kapıya doğru koşuyor. "Ona ne dedin?" Dominic'e soruyorum.

"Ona kızın bir mafya prensesi olduğunu ve ona bir daha dokunursa ellerini keseceğimi söyledim. Parça parça. Onları amcamın domuzlarına yedirirken ona izletirdim." Şaka yaptığını göstermek için gözünü kırpmıyor ya da gülümsemiyor.

"Ah, teşekkürler." Adamı nasıl karşılayacağımdan pek emin değilim. Kolumu Shardonay'ın beline doladım. "Artık gidebilir miyiz?" diye soruyorum. Evde olmayı, kanepeye kıvrılıp onunla boktan bir televizyon izlemeyi tercih ederim. Artık bu parti saçmalığını yapmama gerek yok.

Bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Lucy ve Bentley'e gideceğimizi söyleyeyim," diye kulağıma bağıyor.

Onu gönülsüzce bırakıyorum ve diğer iki kızla konuşmasını izliyorum. "Lucy, seni eve bırakmamı ister misin?" Teklif ediyorum.

Arkama bakıyor ve sırtıyor. "Hayır, ben iyiyim. Beni eve götürecek ve anlamsızca becerecek masum bir öğrenci birliği çocuğu bulacağım" diyor.

"Lütfen, Tanrı aşkına, seni eve bırakmama izin ver. Planının bu olduğunu bile bile bu gece nasıl uyuyabilirim ki?" Kulağına söyledim.

"Merak etme, şaka yapıyordum," diyor. "Sayılır."

"Çok rahatladım." Başımı salladım. "Tim seni bekliyor mu?"

"Evet. Ben iyiyim Xavier. Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Bana gözlerini deviriyor. Çocuklarınız için endişelenmekten saçlarınız ağarır derler. Sanırım Lucy daha çocuk sahibi olma şansını yakalayamadan beni griye boyayacak.

Shardonnay'in elini tuttum ve arkamı döndüm. Dominic hâlâ orada duruyor, gözlerini kız kardeşime dikmiş. "Eve gittiğinden emin olabilir misin?" Ona soruyorum, nedenini tam olarak bilmiyorum ama yakın zamanda onu gözünün önünden ayırmayacağına dair bir his var içimde.

Cevap vermiyor ama başını sallıyor. Doğru, sanırım bu kadar. Arabaya bindiğimizde başımı arkaya yaslayıp iç geçiriyorum.

"İyi misin?" Shardonnay soruyor.

"Lucy'yi orada yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor."

"O yalnız değil. İyi olacak," diye beni temin etmeye çalışıyor.

"Evet, biliyorum. O ve Dominic hakkında ne biliyorsun?" Gözlerimi açıp ona ters ters bakarak soruyorum.

"Ah, hayır. Kız kardeşinin ilişkilerini ya da buna benzer bir şeyi tartışmıyoruz. Sana yalan söylemek istemiyorum Xavier ve Lucy'nin güvenine de ihanet edemem. Lütfen beni seçim yapmak zorunda kalacağım bir duruma sokma."

Kahretsin, bunu ona yapmak istememiştim. O haklı. Seçim yapmak zorunda olmamalı. Ona bunu söyledim. "Özür dilerim, sana seçim yapmak zorundaymışsın gibi hissettirmek istemedim. Sadece bana bir şey söyle. Eğer başı belada olsaydı, bana haber verirdiniz, değil mi?"

"Tabii ki ararım. Artık çıkmıyor olsak bile, Lucy'nin yardıma ihtiyacı olduğunu ya da başının belada olduğunu düşünürsem yine de seni ararım."

"Çıkmayacağımız tek zaman," diyorum parmakla tırnak işareti kullanarak, "evlendiğimiz zamandır bebeğim." Gülümsüyorum.

"Bundan gerçekten emin misin, ha?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Başını kendime doğru çekerek ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Geri çekiliyorum ve alt dudağımı yalıyorum. "Tadın kızılıcık gibi." Sırıtiyorum.

"Bu Cosmos." Gülümsüyor. "Benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Bugün seni rahatsız eden neydi?"

"Bentley istifa etti çünkü Nathan'a karşı bir şeyler hissediyor, istemediği şeyler. Sinirlendim çünkü o gördüğüm en iyi birinci sınıflardan biri ve şirketimiz için bir değer."

"Bunun olduğuna emin misin? Seni rahatsız eden başka bir şey varmış gibi hissediyorum. Avukat ya da onun gibi akıllı bir şey olmadığımı biliyorum ama sana yardım etmek istiyorum.

Elimden geldiğince." diyor.

"Bebeğim, sen Nathan, Alistair ve benim toplamımdan daha zekisin. Sakın aksini düşünme. Bilim adamı olacaksın, unuttun mu? Zeki olmayan bir bilim insanıyla ne zaman karşılaştın ki?" Elini kaldırıp her bir parmağının ucunu öpüyorum.

"Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim ama yardım etmek istiyorum" diyor.

"Burada benimle olman her şeyden daha çok yardımcı oluyor," diyorum ona ve bir kolumu omzuna dolayarak başının üstünü öpmeden önce bedenini kendime çekiyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Shardonnay

I Bu yatakta bir fırın varmış gibi hissediyorum. Üzerimdeki battaniyeyi tekmeleyerek titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve sessizce banyoya giriyorum. Sadece soğuk bir duşa ve belki biraz kahveye ihtiyacım var. Xavier çoktan kalktı. Bir alışkanlığı var.

spor yapmak için erken kalkıyorum. Bu benim için bir bonus, çünkü yeni ilişki durumumuzun son iki haftasında her gün benim için kahvaltı hazırlandı. Bir kız Xavier Christianson gibi bir erkek arkadaşı olmasına gerçekten alışabilir.

Duşu açıyorum, başım dönüyor ve mideme kramplar giriyor. Kahretsin, sorunumun ne olduğunu biliyorum. Pijamalarımı çıkarırken kendi kendime koyduğum teşhisin doğrulandığını fark ediyorum. Flo Teyze aylık ziyaretini yapmaya karar vermişti.

Benim döngümün ne zaman ne olacağı belli olmuyor. Bazı aylar neredeyse hiç kramp girmeden atlatıyorum. Diğer aylarda ise en kötü vücut ağrıları ve migrenle üç gün boyunca yataktan çıkamıyorum. Bu ay ikincisi olacak gibi görünüyor. Zorlayacağım. Artık hastalık izni talep etmiyorum. Patronla çıktığım için avantaj sağlıyormuşum gibi görünmesini istemiyorum. Ofiste ortaklar ve Bentley dışında kimsenin ilişkimizden *haberi* yok (bazıları bir şeyler döndüğünden şüphelense bile). Ya da en azından ben bildiklerini sanmıyorum.

Duştan sonra üzerime bir havlu sarıyorum, tuvalet çantamı karıştırıyorum ve içinde dolu bir paket tampon bulunca rahat bir nefes alıyorum. Xavier'le ilişkimizde onu böyle ayak işlerine göndermek isteyeceğim bir aşamada olduğumuzdan emin değilim. İki ibuprofen hapi yutarak giyiniyorum ve ağrı kesicinin kısa sürede etkisini göstermesini umuyorum.

Kıyafetlerimi toplayıp çamaşır odasına gidiyorum. Xavier'in buraya hiç adım attığını sanmıyorum. Sabah evden çıkıyoruz -bulaşıklar lavaboda, yatak yapılmamış- ve akşam döndüğümüzde daire yine tertemiz.

Bulaşıkları yıkamayı, her sabah arkamızı toplamayı teklif ettim ama Xavier beni dışarı sürükledi ve her şeyi bırakmamı söyledi. Yapacak çok işi varmış. Temizlik benim en sevdiğim işlerden biri değil, bu yüzden dağınıklığı bırakması konusunda onunla tartışmıyorum.

Kıyafetlerimi çamaşır makinesine atıp çalıştırıyorum ve mutfağa gidiyorum. Xavier'i ocağın başında, üzerine tam oturan lacivert bir pantolon, beyaz bir iş gömleği ve ona uygun lacivert bir yelek giymiş halde buluyorum. Kahretsin, bu adam çok iyi. Kıçı o pantolonun içinde yontulmuş, sıkı ve yuvarlak. Ellerim onu tutmak için kaşınıyor. Eğer enerjim olsaydı...

Onun yerine tezgâhtaki bar taburesine oturuyorum. Xavier yüzünde bir sırıtışla arkasını dönüyor ve gözleri bana takılınca sırıtışı kayboluyor. "Sorun ne?" diye soruyor, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Hiçbir şey. Burası harika kokuyor." Acı içinde olduğumu gizlemeye çalışarak gülümsüyorum.

Xavier yüzüme odaklanmadan önce beni tepeden tırnağa süzüyor, bakışları ruhuma işliyor. Başını bir kez salladıktan sonra arkasını dönüyor ve iki tabağı kreplerle dolduruyor. "Kahve ister misin? Meyve suyu?" diye soruyor.

"Ah, çayınız var mı?" Genelde içmem ama bazen papatya çayı midemi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

"Evet, ne tür istersiniz? Nane, İngiliz kahvaltısı, earl grey veya papatya var," diyor açık bir dolaba bakarken.

"Papatya, lütfen," diye sordum.

Xavier başını salladı ve çaydanlığı kaynattı. Birkaç dakika sonra elimde sıcak bir fincan papatya çayı -bir damla bal bile eklemişti- ve akçağaç şurubuyla kaplı kabarık kreplerle dolu bir tabak vardı.

"Beni şımartıyorsun ve şişmanlatıyorsun." Fincanımın kenarından gülümsüyorum.

"Buna değersin ve hiç de şişman değilsin," diyor kreplerini yerken.

Kahvaltımı karıştırıyorum ama ne kadar güzel görünse ve koksa da midem kaldırmıyor. Neyse ki Xavier iştahsızlığımla ilgili bir şey söylemiyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Ağrı kesici? Çikolata? Dondurma? Biliyorsun, bugün yatakta kalmak istiyorsan kalabilirsin," diyor tabakları alıp lavaboya bırakırken.

"Ne? Neden yatakta kalmak isteyeyim ki?" Kahretsin, o kadar kötü mü görünüyorum?

"Adet görüyorsun. Sorun değil. Hasta olmaya hakkın var, Shardonnay," diyor büyük bir ciddiyetle.

"Bunu nereden biliyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Karnını tutuyorsun, papatya çayı istedin - ki daha önce hiç istememiştin - ve neredeyse hiç yemek yemedin."

"Ve tüm bunlar benim regl olduğum sonucuna varmanızı mı sağladı?"

"Çay yüzünden, gerçekten. Lucy de ayın o zamanı geldiğinde her sabah içiyor. O hafta boyunca ondan uzak durmam gerektiğini bu şekilde anlıyorum çünkü tam bir canavara dönüşüyor" diyor.

"Oh, ben... bu gece benim evimde kalabilirim. Bu hafta benimle takılmak zorunda değilsin." Ona bir çıkış yolu göstermeye çalıştım.

"Bebğim, eğer evinde kalmak istiyorsan, ben de orada olacağım. İki kafa büyütmen, çoklu kişilik geliştirmen ya da her neyse umurumda değil. Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz." Kolunu bana doladı.

Yüzümden aşağı akmaya başlayan gözyaşlarıma engel olamıyorum. "Dünyanın en iyi erkek arkadaşına sahip olacak kadar nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Dünyanın en iyisi, ha?" diyor yanaklarımı silerken. "Seni ağlarken görmekten hoşlanmıyorum." Sesi ciddiydi.

"Özür dilerim. Sadece... sen çok mükemmelsin." Gülüyorum.

"Bu ikimizin arasında kalsın. Dünyanın en büyük pisliği olma ünümü korumam gerekiyor." Alnımdan öperken gülümsüyor.

Eriyorum. *Eriyorum*. Ona bu işin içinde ne kadar olduğumu, bu kadar kısa sürede ona ne kadar aşık olduğumu söylemek istiyorum. Ona her zaman büyük bir aşk beslemiştim, ama bu onun çok ötesinde. Sanırım ona aşık oldum.

Ona aşık olduğumu biliyorum.

"Hadi, işe koyulalım. Tabii evde kalmak istemiyorsan."

"Hayır, böyle iyiyim. İşe geliyorum," diyorum ona.

EVDE KALMALIYDIM. Kendimi şekerle toparlamaya çalıştım. Bu sabah Xavier'in kahvesini almak için Starbucks'a gittiğimde bir yığın kurabiye aldım. Yine de hiçbir şey işe yaramıyor. Kendimi tamamen bok gibi hissediyorum.

Xavier'in etrafta dolaşması yardımcı olmuyor. Sürekli beni kontrol etmek için dışarı çıkıyor -her ne kadar bunu gizlemeye çalışsa da, fotokopi odasından veya mutfaktan bir şey alıyormuş gibi davranıyor. Ya da bir keresinde kahve almaya gittiğini söylemişti, oysa ben beş dakika önce masasına taze bir fincan koymuştum.

Çok tatlı, hem de en sinir bozucu şekilde. Önemsemesini seviyorum ama aynı zamanda zayıf görünmek de istemiyorum. Ya da günlük işlerini aksatmak istemiyorum, ki öyle yaptığımı biliyorum. Tüm toplantılarını iptal etti.

Şeytandan bahset ve o ortaya çıksın. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, bir elinde evrak çantası, diğerinde telefonu.

"Ben iyiyim ama acele edip adliyeye yetişmezsen sen iyi olmayacaksın," diye hatırlatıyorum ona. On beş dakika içinde orada olması gerekiyordu. En az on dakikalık bir yol.

"Pekala, ben gidiyorum. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor ve bir şey bekliyormuş gibi duraklıyor.

"İyi olacağım, Xavier. Git hadi. Benim için endişelenme." Ona bir gülümseme sunuyorum. Her ne kadar ayağa kalkıp ona veda öpücüğü vermek istesem de kendimi oturmaya zorluyorum.

Xavier masamın üzerine eğiliyor. "Ayrılmaktan ve sana veda öpücüğü verememekten nefret ediyorum," diye fısıldıyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Ben de," diye fısıldıyorum.

"Yakında görüşürüz. Öğle yemeği için bir şeyler yediğinden emin ol," diyor uzaklaşırken. Ve kalbim gülümsüyor. Beni gerçekten önemsiyor. Telefonum masamın üzerinde gelen bir mesajla titriyor.

ŞEYTAN PATRON/ERKEK ARKADAŞ:

Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. xx

BEN:

Müşterine, Xavier'e, işine odaklan. Ben iyi olacağım.

ŞEYTAN PATRON/ERKEK ARKADAŞ:

Sana odaklanmayı tercih ederim.

Bir daha cevap vermeyeceğim. Adliyeye gitmesi gerekiyor, arabasında oturup bana mesaj atması değil. Telefonumu yere bırakıyorum ve e-postalarımı sıralamaya odaklanıyorum. On dakika sonra midem guruldamaya başladı. Belki de bir şeyler yemem gerekiyordur. Bilgisayarımı kapatıyorum, ayağa kalkıyorum ve bir salata kâsesi bulmak için mutfığa gidiyorum. Yoluma odaklandığım için adımlarım yavaş.

Önümde.

Başım dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

"Sen iyi misin? Shar?"

Soluma bakıyorum. Bu Nathan.

"Ben iyiyim," diyorum, tam da zemin altımdan çekilirken.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Xavier

I Mahkemedeyim. Bu bir ön duruşma - Tanrıya şükür, çünkü tek odaklanabildiğim Shardonmay. İyi olduğunu söyleyip duruyor ama değil. Solgun; acı çekiyor gibi görünüyor. Daha fazla olmalıydım. evde kalması konusunda ısrarcıydı. Bugün evden çalışmalıydım. Böylece o da orada kalmak zorunda kalırdı.

Telefonum Nathan'dan gelen bir mesajla titriyor. Açmadım. Mahkeme salonunun diğer tarafındaki saksocu savcuyu dinlemeye devam ediyorum. Müvekkilimi en yüksek ceza için hapse göndermeye kararlı. İlk kez alkollü araç kullanma suçu. Bu çocuk bir tokatla kurtulacak.

Genelde bu tür davaları almam ama o çok nüfuzlu bir politikacının oğlu. Bu da iyiliklerin verildiği ve borçlu olunduğu anlamına geliyor.

Telefonum yine çalıyor. Bu sefer Alistair'den. Kaşlarım çatıldı. İkisi de programımı biliyor ve ben mahkemedeysen bana asla mesaj atmıyorlar. Mesajı açıyorum ve vücudum donuyor.

ALISTAIR:

Shardonnay iyi ama acile götürüldü. Bayılmış, kendine gelmiş ve iyi olduğuna dair yaygara koparmış. Nathan onu kontrole götürdü. Onunla birlikte.

"Kürsüye yaklaşmak için izin istiyorum," diye seslendim savcının söylediklerinin üstünden.

Yargıç bana ters ters baktı. "İzin verildi," diyor. Eliyle mikrofonu kapatarak gözlerimin içine bakıyor. "Bir sorun mu var, Bay Christianson?"

"Evet, Sayın Yargıç, ertelemeye ihtiyacım var. Ailevi bir acil durum var," diyorum.

Bana bakarken yüzümde bir şey görüyor olmalı. "İzin verildi." dedi. "Mahkeme bir sonraki emre kadar ertelenmiştir."

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde evraklarımı çantama yerleştiriyorum. Mahkeme salonundan koşarak çıkarken çocuğa "Üzgünüm, ailevi bir acil durum var," diyorum. Arabama doğru giderken Nathan'ı arıyorum.

"Xavier, o iyi. Korkma," diye cevap verir. "Nerede o?"

"The Royal'deyiz. Şu anda doktorun yanında," diyor.

"Beş dakika içinde orada olurum." Telefonu kapattım, trafiğe çıktım. Uzakta olmadıkları için minnettarım.

Arabayı Acil'in önünde durduruyorum, dışarı fırlıyorum ve bekleme odasına koşuyorum. Nathan plastik koltuğundan kalkıp bana doğru yürüyor.

"Nerede o?" Ben soruyorum.

"Arkada bir doktorla birlikte. Onunla birlikte gitmemi istemedi" diyor.

"Teşekkürler, arabamı benim için park edebilir misiniz? Kapının hemen dışında." Anahtarları ona uzattım.

"Sorun değil."

Triyaj hemşiresine doğru yürüdüm. "Shardonnay Mitchell'ı arıyorum."

"Akrabanız mı?" diye soruyor, yüzüme bile bakmadan.

"O benim karım," diye yalan söyledim.

Bu onun gözlerini açtı. "Sizin adınız mı? Evraklarında bir akraba belirtmemiş," diye yanıtlıyor kadın.

"Bakın, ya şimdi beni o kapıdan içeri alırsınız ya da ben Dr. Gregory'yi arayıp personelinin ne kadar yetersiz olduğunu söylerim."

"Tamam, efendim, siz yapın," diye benimle alay ediyor.

Telefonumu çıkardım ve hastanenin şefinin iletişim numarasını buldum. Babam onunla golf oynuyor; ailem de bu hastaneye koca bir kanat bağışladı.

"Xavier, senin için ne yapabilirim evlat?" Dr. Gregory cevap verir.

"Doktor, karım acil servisinize getirildi ve triyaj hemşireniz evraklardaki bir hata yüzünden onu görmeme izin vermiyor," diye zorlukla nefes alarak acele ettim.

"Tamam, ben hallederim."

"Teşekkürler, minnettarım," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Birkaç saniye içinde triyaj telefonu çaldı. Hemşire cevap veriyor ve bana bakmadan önce başını sallayıp birkaç "*evet, efendim*" cümlesini tekrarlarken yüzü soluyor. "İçeri girebilirsiniz Bay Christianson. On yedi numaralı odada, solda."

Ona teşekkür ederdim. Ama beni burada, Shardonnay'den uzakta, gerekenden çok daha uzun süre tuttu. Koşarak on yedi numaralı odaya gittim ve Shardonnay'i hastane yatağında otururken buldum. Hâlâ solgun görünüyordu ve bir seruma bağlıydı.

"Kahretsin, çok üzgünüm bebeğim. Duyar duymaz geldim." Yatağının yanına koştum. "İyi misin? Ne oldu? Neden burada bir doktor yok?" Sanki havadan bir doktor gelecekmiş gibi çılgınca odayı ararken soruyorum.

"Xavier, ben iyiyim. Sakin ol," diyor.

Sakinleşmek mi? Ciddi olamaz. "Ne haltlar döndüğünü ve neden şu anda bir hastane yatağında olduğunu öğrendiğimde sakinleşeceğim," diye homurdanıyorum.

"Bayılmışım. Nathan aşırı tepki verdi ve beni buraya getirtti." Gözlerini deviriyor.

"Shardonnay, seruma bağlısın. İyi değilsin. İçinde ne var ki?"

"Sadece sıvı. Doktor susuz kaldığımı falan söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum ve sadece eve gitmek istiyorum." "Orada olmalıydım." Yatağın kenarına oturdum.

"7/24 yanımda olamazsın. Bu çok saçma." Parmaklarını benimkilere doladı.

"Seni kim aradı?" diye sorar.

"Nathan... ve Alistair."

"Doğru, umarım onlara fazla bağlanmamışsındır çünkü onları öldüreceğim. Onlara seni aramamalarını, rahatsız etmemelerini söyledim," diye homurdanıyor.

"Oldukça bağlıyım, bu yüzden onları öldüremezsın. Ve neden beni aramadın? Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık Shardonnay. Eğer başın beladaysa, arayacağın ilk kişi ben olmak istiyorum."

"Çalışıyordun Xavier, duruşmanı bölmeyeceğim."

"Sen bir mahkeme duruşmasından daha önemlisin. Sen benim için herhangi bir toplantıdan veya müşteriden daha önemlisin. Sakın aksini düşünme."

Gözleri sulanır. "Özür dilerim. Ama ben gerçekten iyiyim."

Eğilip başının üstünü öpüyorum. "Buraya bir doktor çağıracağım. Neler olduğunu ve seni ne zaman eve götürebileceğimi bilmek istiyorum."

Ben telefonumu çıkaramadan Dr. Gregory odaya girdi. "Xavier, bakıyorum karını bulmuşsun." Gülümsüyor.

"Yaptım. Teşekkür ederim, Doktor." Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Neden burada kimse yok? Doktor? Hemşire? Neler olduğunu bilmek istiyorum. Neden bayıldı?" diye sordum.

"Tamam, bir bakayım." Hastane yatağının ucundaki dosyayı eline alır.

"Nasıl hissediyorsunuz... Bayan Mitchell?" diye sorarak bana bilmiş bir bakış attı.

Shardonnay, "Ben iyiyim," diye cevap verir.

"O iyi değil. Lanet olası bir hastane yatağında."

"Xavier, sesini alçalt yoksa seni aldırmaq zorunda kalacağım." Dr. Gregory bana ters ters baktı ve ekledi: "Görünüşe göre susuz kalmış. Kan testlerinde başka bir şey çıkmadı. Dinlenmeye ve bol sıvıya ihtiyacı var." Shardonnay'e döndü. "Eğer hazırsanız, bir saat içinde evinize gidebilirsiniz, Bayan Mitchell."

"Ben hazırım."

"Bekle... bu kadar mı? Eve bir doktor çağırayım mı? Hemşire? Ya tekrar bayılırsa?" Ani bir korku hissiyle soruyorum.

Dr. Gregory, "O iyi olacak ama sakinleşmezseniz erken bir kalp krizi geçirme riskiniz var," diye uyarıyor. "Ailen bekleme odasında. I

Babanı aradım çünkü gelininin acil serviste olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Kahretsin," diye küfrediyorum nefesimin altında. Babamı arayacağını bilmeliydim. Şu anda uğraşmak isteyeceğim son şey ailem.

"Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Mitchell. Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı." Doktor odadan çıkar.

"Uh, Xavier?" Shardonday dikkatimi çekmek için seslendi.

"Öyle mi?" Kendimi tekrar yatağının kenarına bırakıyorum.

"Bayıldığımda başımı mı çarptım?"

Gözlerim açıldı. *Kahretsin, başı mı ağrıyor?* "Bilmiyorum. Neden? Sorun ne?"

"Evlendiğimi hatırlamıyorum." Kaşlarını çatı.

"Ah, o... Beni buraya almaları için küçük bir beyaz yalan söylemiş olabilirim," diyorum ona. "En yakın akrabam olarak benim adımlı eklemeye başlamalısın, Shardonday. Boş bırakmışsın.

"Eskiden... Eskiden oraya annemin adını yazardım. Ama sorduklarında yazmadım... Benim ailem yok Xavier," diyor sessizce.

"Evet, var. Bana sahipsin. Lucy var, ailem var. Hepsi dışarıda seni görmek için bekliyor."

Gülümüyor ama gerçek gülümsemeleri gibi gözlerine ulaşmıyor. Bana sahip olduğunu görmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Bana yaslanmasını istediğimi.

Bir saat sonra Shardonday'e sarılmış bir kolla acil servisten çıkıyorum. Ailem hâlâ bekleme odasındaydı. "Ah, canım, nasıl hissediyorsun, Shar?" Annem koşarak yanımıza geldi.

"Ah, ben iyiyim. Teşekkür ederim Shirley," diye cevap verir Shardonday.

"Sevindim. Bir şeye ihtiyacın var mı? Bizimle eve gelmelisin. Ayaklarının üzerinde durana kadar sana ben bakarım," diyor annem.

"O iyi, anne. Onu eve götürüyorum." Sesim niyet ettiğimden daha sert çıktı. Ama Shardonday'in benimle değil de ailemle eve gitmesine izin veriyorsam ne olayım.

"Shar, kendini daha iyi hissetmene sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi her zaman arayabilirsin," diyor babam ve annemi bir adım geriye çekerek kollarına alıyor.

"Teşekkür ederim ama gerçekten iyiyim. Sadece ofiste aşırı tepki verdiler," diyor Shardonday.

"Doğru, çünkü bayılmak insanların her gün yaptığı son derece normal bir şey," diyorum, her kelimemden alaycılık damlıyor.

Shardonnay, "Şeytan için çalışmak zorunda kaldıklarında öyle yapıyorlar," diye karşılık veriyor.

Ona sırtıyorum, hala sikimi sertleştiren o ateşe sahip olduğu için rahatladım. Boğazımı temizleyerek ve kafamda sikimle ilgili düşüncelerden arınarak onu yanıma çekiyorum. "Onu eve götürmeliyim. Geldiğın için teşekkürler ama gerçekten gelmene gerek yoktu."

"Her gün acil serviste bir gelinin olduğu söylenmiyor. Özellikle de en başta bir gelininiz olduğunu bile bilmiyorsanız" diyor babam.

"Ah, evet, beni içeri almayacaklardı, ben de yalan söyledim. Sakin ol, biz aslında evli değiliz." Gözlerimi deviriyorum.

"Oh, çok yazık." Annem hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Anne, Pazar akşam yemeğinde görüşürüz." Shardonnay'i dışarı çıkarmadan önce eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Nathan arabamla birlikte binanın önünde bekliyor. "Teşekkür ederim," diyorum anahtarları ondan alırken.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Shardonnay

I Delireceğim. Bütün hafta Xavier'in çatı katında saklandım. Evden, ev ofisinden çalışıyor. Evine kaç kez geldiğini düşününce pek bir şey yapabildiğini sanmıyorum.

Beni kontrol et.

Bugün erteleyemediği bir mahkeme duruşması vardı. Bunun için minnettarım. Çünkü, açıkçası, huzuru kullanabilirim. Yine de onsuz burada olmak garip. Daireme geri dönmeliyim. Kendimi çok yabancı hissediyorum. Yatakta oturmuş, Netflix'te geziniyor, izleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Sıkıldım. İşe geri dönmeliyim.

Asansör kapılarının açılma sesini duyuyorum. Ve kaşlarımı çatıyorum. Xavier'in birkaç saat sonra geleceğini söylediğine yemin edebilirim. Sadece otuz dakikadır dışarıdaydı. Temizlikçiler bu sabah gelip gitmişlerdi, bu da evinin her gün nasıl sihirli bir şekilde temizlendiği gizemini ortadan kaldırıyordu.

Yataktan kalkıp koridora çıkıyorum ve en yakın arkadaşımın gülümsemesiyle karşılaşıyorum. "Lucy? Burada ne işin var?" Kollarımı ona dolayarak soruyorum.

"Takılmak için geldim. Biraz kız muhabbeti yapmanın zamanı geldi diye düşündüm. Kardeşim bir haftadır seni kesip duruyor." Suratını astı.

"Özür dilerim," diye özür dilerim. Arkadaşlık konusunda tembellik yapıyordum. Lucy ve ben genellikle hafta içinde en az iki kez, hafta sonları da tekrar görüşürüz. Son zamanlarda Xavier'le ilgili her şeye kendimi o kadar kaptırmışım ki, gereken çabayı gösteremiyorum.

"Saçmalama. Sorun yok," diyor ve ters yöne doğru yürüyor.

"Nereye gidiyorsun?" Peşinden gidiyorum.

"Önce Xavier'in gizli atıştırmalık çekmecesini yağmalıyorum, sonra şampanyasını yağmalıyorum ve mimoza yapıyoruz" diyor.

"Bekle... gizli bir atıştırmalık çekmecesini mi var?" Ben soruyorum. Neden bunu henüz keşfetmedim?

"Evet, hadi, sana göstereyim. Kimsenin bilmediğini sanıyor. Ama kardeşimin bu kadar çok çalışmasının asıl nedeni çok fazla boktan yemek yemesi." Lucy uşağın kilerine doğru yürür ve alt çekmecelerden birini açar. Çekmecenin içi çeşit çeşit çikolatalar, cips paketleri ve şekerlemelerle doludur.

"Vay anasını, ne çok çikolata varmış!" diye bağıyorum ve bir Mars bar alıyorum.

"Evet." Lucy kilerin etrafına bakar. Raftan bir sepet indirerek içini atıştırmalıklarla doldurur. "Tamam, mimosalar!"

"Bardakları getireyim," diyorum, çünkü onların nerede saklandığını biliyorum. İki şampanya kadehini tezgâhın üzerine koyup buzdolabından portakal suyunu çıkarıyorum, tam o sırada Lucy elinde bir şişe şampanyayla içeri giriyor. Ne tür olduğunu bilmiyorum. Şişenin üzerindeki etiketi daha önce hiç görmemiştim. Ama bir mimosayı asla geri çevirecek biri değilim.

Lucy mantarları açıp flütleri doldururken ben de üzerlerine portakal suyu ekliyorum. "Meyve suyu ve atıştırmalıkları getirin. Ben içecekleri ve şişeyi getireceğim," diye şarkı söylüyor.

"Nereye oturmak istersin?" Ona sordum.

"Ben gelmeden önce neredeydin?"

"Yatakta, Netflix'te bir şeyler bulmaya çalışıyorum." Gülüyorum.

"Tamam, işte oraya gidiyoruz," diyerek Xavier'in yatak odasına doğru ilerliyor.

Yatakta duraklıyor. "Lütfen, Tanrı aşkına, çarşafların temiz olduğunu söyle." Yatağa şüpheyle bakıyor.

"Temiz olduklarına söz veriyorum. Bütün hafta boyunca bu yatakta hiçbir şey olmadı." Surat astım.

"Tanrı'ya şükür." Lucy iki bardağı komodinin üzerine koyar, ardından dirseğinin kıvrımından şampanya şişesini çıkarıp yanlarına yerleştirir.

Atıştırmalık sepetini yatağın üzerine bırakıyorum. Portakal suyunu tezgâha bırakmadan önce banyoya girip bir el havlusu alıyorum. Şişeyi doğrudan ahşabın üzerine koyarak Xavier'in mobilyalarını mahvetmek istemiyorum. "Şampanya şişesinin altına koymak için de bir havlu getireyim," diyorum Lucy'ye.

"Sorun değil. Endişelenme," diyerek endişemi giderdi.

Onu görmezden gelerek başka bir el havlusu alıp şişenin altına yerleştiriyorum. "Xavier'in mobilyalarını mahvetmek istemiyorum," diyorum ona.

"Daha fazlasını satın alabilir." Omuz silkiyor.

"Şımarık bir velet gibi konuşuyorsun. Bana neden arkadaş olduğumuzu tekrar hatırlatır mısın?" Gülüyorum.

"Çünkü beni çok seviyorsun," diye mırıldanıyor. "Seviyorum," diye itiraf ediyorum.

"Tamam, ne izleyeceğiz?" Kumandayı elime alıp yorganın altına giriyorum.

"365 Gün," diyor Lucy. "Bana ateşli mafya adamları lazım."

"Ne zaman yapmazsın." Gülüyorum. En iyi arkadaşım bir mafya babası tarafından kaçırılma ve aşık olma fikrine kafayı takmış durumda. Çok fazla müstehcen aşk kitabı okuyor.

Filmi buldum ve açtım.

İki SAAT SONRA, serinin ikinci filmine yeni başlıyoruz. Lucy nereden buluyorsa oradan bir şişe daha şampanya aldı. Çok güldük ve buna gerçekten ihtiyacım olduğunu fark ettim.

"İtiraf et... Xavier seni aradı ve gelip bana bakmanı söyledi, değil mi?" Ona sordum.

"Aradı ve evde yalnız olduğunu söyledi, ben de seni kendime almak için şansımı kullandım." Kaşlarını sallıyor. "Biliyorsun, ben zaten çok daha yakışıklı bir Christianson'ım. Lezbiyen olmalıyız." Bardağına doğru kıkırdıyor.

"Lucy, kız kardeşin olsun ya da olmasın, kızımı çalmaya kalkarsan seni öldürürüm." Xavier'in kapı aralığından gelen sesi ikimizi de çığlık atmaya ve bir metre havaya zıplamaya itti.

Hangi cehennemden geldi bu? Ninja Okulu mu?

"O önce benim kızımdı." Lucy dilini ona doğru uzatır.

Onu görmezden gelerek Xavier bana doğru yürüdü. Ağzını yüzüme kapatmadan hemen önce yüzümü avuçlarının arasına aldı. Dili dudaklarımın arasından içeri giriyor. Karşı koyduğumdan değil. Açgözlülükle dilini alarak ona açılıyorum. Beni ilk ve son öpüşüymüş gibi öpüyor. Bu Lucy'ye sadece ve sadece onun olduğumu gösteriyor. Ne yaptığını biliyorum ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Çünkü Xavier'in elleri üzerimdeyken tek istediğim daha fazlası.

Asla doyamıyorum.

Xavier geri çekiliyor, bedenim ona bağlı kalma çabasıyla öne doğru düşüyor. Tam olarak ne istediğimi bilerek bana sırtlıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi, gerçekten çok iyi," diye cevap veriyorum.

"Bunun üç boş şampanya şişesiyle bir ilgisi var mı?" diye sorar.

"Üç mü? Hayır, sadece iki tane mi içtik? Değil mi?"

Lucy'ye dönüyorum, o da omuz silkip şişelere bakıyor. Her birini işaret ederek sayıyor, "Bir, iki, üç."

"Oh, özür dilerim. Yerlerine yenilerini alırım," diyorum Xavier'e.

"Hayır, yapmayacaksın," diyor. "Ama o yapacak." Parmağıyla Lucy'yi işaret eder. "Hayır. Buna bir *teşekkür* hediyesi diyelim."

Lucy gülüyor.

"Sana ne için teşekkür ediyorum?"

"Dünyadaki en iyi kızı bulduğum için, tabii ki. Ben bu kadar harika olmasaydım Shar'ı tanıyamazdın," diye hatırlatmakta gecikmiyor.

"O zaman bütün mahzeni iç, çünkü *bunun* için minnettarım." Xavier bana göz kırpmıyor. "Bir duş alacağım ve sonra akşam yemeğini çağıracağım. Sen ne yemek istersin?"

"Ummmm, pizza," diye cevap verir Lucy.

Xavier onu kovuyor ve bana bakıyor. "Shardonnay, ne içmek istersin?" diye tekrarlıyor. Gözlerim vücudunda geziniyor. Canım sadece onu yemek istiyor.

"Ah, evet, şimdi bir randevum olduğunu hatırladım. Siz ikinizi sonra yakalarım." Lucy ayağa kalkar, tökezleyerek kapıya doğru gider.

"Ne randevusu? Kiminle?" Xavier aniden tüm dikkatini kız kardeşine verir.

"Bu seni ilgilendirmez ama Dom. Ve geç kaldım. Kalıp sohbet etmek isterdim kardeşim ama gitmem gerek" diyor.

"Dur bakalım, Lucy Lu. Bu Dominic'in yanında olmasını istediğin biri olduğuna emin misin? Akıllı başında biri gibi görünmüyor," diye sorar Xavier.

Lucy gülümsüyor. "Kesinlikle akıllı başında biri değil ama yine de ondan hoşlanıyorum."

"Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim. Tim'in seni almak için orada olduğundan emin ol," diyor Xavier ve kız kardeşini yatak odasından dışarı kadar takip ediyor.

Koridorda ilerlerken ne konuştuklarını duymuyorum. Ayaklarımı iterek banyoya doğru ilerliyorum. Xavier'in duş almak istediğini biliyorum ama onu benimle banyo yapmaya ikna edebileceğimi umuyorum. Muslukları açıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp etrafıma bir havlu sarmadan önce hızlıca işeyip sifonu çekiyorum. Çakırkeyifim ama sarhoş değilim. Sanırım Lucy o şişelerden benden daha çok içti.

Xavier birkaç dakika sonra banyoya girdiğinde küvetin kenarında oturuyordum. "Benimle banyo yapmak ister misin?" diye sordum.

"Her zaman." Sırtarak gömleğinin üst düğmesini çözüyor. Kıyafetlerini yavaşça çıkarıyor, sonra saatini çıkarıp banyo tezgahının üzerine koyuyor.

"Kaç tane saatin var? Her zaman farklı bir tane takıyor gibisin." Ona soruyorum.

"Birkaç tane. Kaç tane olduğunu bilmiyorum," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Eğer bilmiyorsan, o zaman çok fazla var demektir." Gülüyorum. "Muhtemelen."

Banyo yarıya kadar dolu. Xavier kendini aşağıya bırakıyor ve ben de arkasından tırmanıp sırtımı onun göğsüne yaslıyorum. Hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

onun kollarına sarıldığım da.

"Bu hissin sonsuza dek sürmesini istiyorum," diyorum. "Ne hissi?" diye soruyor.

"Değer verilen, sevilen." Az önce kullandığım kelimeyi fark ettiğimde gözlerim açılıyor. "Sonsuza dek sürecek, çünkü sana her zaman değer vereceğim Shaddonnay ve

Seni seviyorum," diyor.

Gözlerinin içine bakmak için başımı çeviriyorum. "Ben de seni seviyorum." Dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor. Tüm vücudumu döndürerek üzerine çıkıyorum.

"Seni daha çok seviyorum." Öpücüğüme gülümsüyor.

"Bu bir yarışma değil Xavier." Ağzına karşı sırtıyorum. Elleri sırtımdan aşağı iniyor, sonra kıkımı kavrayıp beni içine çekiyor. Sert siki amımın dudakları arasında kayıyor. "Mmm, her ne kadar bunu devam ettirmek istesem de, durmamız gerekiyor. En azından iki gün daha," diyorum ona.

"Neden? Sorun ne? İyi misin?" Bana bakmak için geri çekiliyor. "İyiyim ama hâlâ adet görüyorum," diyorum yanaklarım kızararak. "Hepsi bu mu?" diye soruyor.

"Um, evet." Başka ne bekliyordu ki?

"Bebeğim, birazcık kan seni becermemi engellemeyecek. Eğer iyi hissettiğinden eminsen, o zaman bu gerçekleşecek."

Başımı salladım. Kalçalarımı yukarı kaldırıp beni şaftının üzerine kaydırmadan önce kelimeleri bile çıkaramıyorum. "Tanrım, seni özledim," diyorum ona.

"Sadece birkaç saatliğine gitmiştim." Boynumun kenarını öpüyor.

"Senin sikiyle konuşuyordum." Gülüyorum.

"İnan bana, seni çok daha fazla özledi. Bu hafta çok zor geçti. Kelime oyunu yapıyorum," diyor ve kıkımı kaldırıp beni tekrar üzerine yatırıyor.

"Siktir," diye bağıyorum.

"Gelmen gerek bebeğim. Ver onu bana. Bana her şeyini ver." Omzumu ısırdı ve içime girdi. Acı ve zevkin birleşimi beni istediğimden çok daha hızlı bir şekilde uçuruyor. Xavier içime girip çıkmaya devam ediyor, beni bir başka kör edici orgazmın içine sokuyor.

"Oh Tanrım. Evet!" Çılgınlıklarımın fayans duvarlarda yankılandığını duyabiliyorum.

"Kahretsin evet, çok iyi hissediyorsun. Bu benim, hepsi benim," diyor vücudu hareketsizleşirken. Omuzları gevşemeden önce içimde ılık fişkırımlar hissediyorum. O çekilene kadar dudaklarım onunkileri yakalıyor. "Ayağa kalk," diyor, bedenimi sudan kaldırarak.

Ona nedenini ya da ne yaptığını soramadan parmağını amıma soktu. Aşağı bakarken ağzım şok içinde açılıyor. Parmağının vajinamın bir duvarı boyunca kayarak X harfini yazdığını hissedebiliyorum; sonra parmağını çeviriyor ve hareketi diğer tarafta tekrarlıyor.

"Sen sapıksın, bunu biliyorsun, değil mi?" Ona sırtıtıyorum.

"Benim olarak işaretlendiğini bilmek beni son derece mutlu ediyor." Parmağını çeker ve ayağa kalkar. Xavier aşağı uzanır ve giderin tıpasını çıkarır. "Hadi, duş alalım." Beni kucağına alıp banyodan çıkarıyor ve duşa taşıyor. "Bence dairenden kurtulmalı ve eşyalarını buraya taşımalsın," diyor aniden.

"Ah, ne?" Ben soruyorum.

"Benim yanıma taşınmanı istiyorum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Ne söylemem gerekiyor?

Çok hızlı. Çok erken, söylemem gereken şey bu. "Evet de." Gözleri benimkilerle yalvarıyor, kabul etmem için bana yalvarıyor.

"İstemediğimden değil. Neredeyse her gecemi burada geçiriyorum. Ama evim, annemle yaşadığım son yer. Bu anılardan vazgeçmeye hazır değilim," diyorum ona dürüstçe.

"Bunu anlıyorum. Senin için dolapta biraz yer açsam ve sen de bazı eşyalarını buraya bırakmaya başlasan nasıl olur?"

"Bunu yapabilirim, ama gerçekten daha az dolap alanıyla yaşayabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum. Xavier'in bir erkek mağazasından daha fazla kıyafeti var.

"Sen yanımda olduğun sürece hiçbir şey olmadan yaşayabilirim."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Xavier

I O zaman itiraf etmedim ama Shardonmay'e bir hafta izin vermek çok zordu. Onun mükemmel organizasyon becerilerine ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim. Bu işi en verimli şekilde yapan kişi o. sekreterim, uzun öğle araları vermemize rağmen.

Bir şekilde kaçırdığı her şeyi ya da onun yokluğunda berbat ettiğim her şeyi telafi etmeyi başardı. İki gün içinde her zamanki gibi çalışmaya başladık.

Bu tür bir stresle, her ay bir hafta boyunca onun sağlığı için endişelenmekle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Her seferinde böyle hastalanıyor mu? Bu çok zor.

Bir jinekologdan randevu aldım. Vücuduna neler olduğunu anlamam gerekiyor. Ona yardım etmek için daha iyi hazırlanmalıyım. Ayrıca ona yaklaşan randevu hakkında bilgi vermem gerekiyor.

Ama bugün değil. Bugün Cuma ve Andrew Mathers ile görüşmem biter bitmez erkenden çıkacağım. Son birkaç haftadır Andrew'u bir toplantıya kilitlemeye çalışıyorum ve o cehennem gibi kaçamak cevaplar veriyor.

"Bay Christianson, Bay Mathers sizi bekliyor efendim," diye hoparlörden Shardonay'ın sesi geliyor. *Efendim* kısmını bilerek eklediğine yemin edebilirim, çünkü bu kelimeyi onun ağzından duymanın sikimi ne kadar sertleştirdiğini biliyor.

"Onu içeri gönderin lütfen, Bayan Mitchell." Soyadını değiştirmesini istemek için çok mu erken? Muhtemelen, *yanıma taşınma* muhabbetine bakılırsa.

Kiraladığı boktan daireye neden bağlı olduğunu biliyorum, bu yüzden onun için satın aldım. Tapu onun adına. O daire her zaman onun olacak; ne zaman annesine yakın hissetmek isterse oraya geri dönebilir. Bu onun asla ayrılmasını istediğim bir şey değil. Ancak benim yanıma taşınmasını istiyorum. Evimin *bizim evimiz* olmasını istiyorum. Girdiğim her odada onun dokunuşlarını görmek istiyorum.

Kapı açılıyor ve ben masamdan kalkıyorum. "Andrew," diye adamı selamlıyorum. "Otursana." Önümdeki sandalyelerden birine başımla işaret ediyorum.

"Xavier, gelecek haftaki duruşma için hazır mıyız?" diye sorar.

"Bu konuda... Bu yüzden içeri gelmeni istedim. Sana bazı şeyler göstermem gerekiyor." Özel dedektifimin benim için derlediği dosyanın bir kopyasını ona uzattım. "İnanmak istemediğini biliyorum ama hepsi orada. Karın paranı çaldı ve kaçtı, Andrew. Seni suçlamalardan aklamak için ihtiyacımız olan kanıt bu."

"Ben... bunları nereden aldın?" diye soruyor.

"Bir özel dedektif. Bu sizin karınız, değil mi? Resimlerdeki?"

"Evet, ama bu onun parayı çaldığını kanıtlamaz." Hâlâ onu savunuyor. Aşk insanı gerçekten bu kadar kör ediyor mu diye düşünmeden edemiyorum. Öyle ki kanıtlar önünüze serilse bile diğer yarınızın size ihanet edeceğine inanmıyorsunuz.

"İzini sürmeyi başardığımız banka hesabı fotoğraflardaki adama çıktı." Söz konusu adamı işaret ediyorum, gözlerim aramızdaki müstehcen fotoğraflara değil Andrew'a bakıyor.

Andrew dosyayı kapatır. "Bu ne anlama geliyor? Benim için mi?"

"İlk olarak, bu kanıtları savcılığa sunacağız, soruşturmanın eşinize yönlendirilmesini sağlayacağız. İkinci olarak, size boşanma davası açmanızı tavsiye ederim. Size bir aile avukatı tavsiye edebilirim, hatta en iyisi."

"Evet, tamam. Bunu yapalım," diyor, sesi kırık.

"Özür dilerim Andrew. İstedığının bu olmadığını biliyorum. Ama bu sayede masum bir adam olarak hapse girmeyeceksin," dedim ve sandalyemden kalkıp masanın etrafında manevralar yapmaya başladım.

"Teşekkür ederim." Elimi sıktı ve ofisinden çıktı. Arkasından giderek müşterimin duyamayacağı bir yere gelmesini bekliyorum.

"Shardonnay, bugün erken bitiriyoruz. Katılmamız gereken bir gala var." Arkamı dönüp masama doğru ilerliyorum. Bilgisayarımı kapatmam ve çantamı hazırlamam gerekiyor. Kapının kapanma sesiyle arkamı döndüm.

"Katılmamız gereken bir gala var da ne demek?" Shardonnay kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor.

"Aynen öyle. Bu gece katılmam gereken bir hayır galası var" dedim.

On

u. "Sana iyi eğlenceler. Ben galaya gidemem Xavier."

"Aslında, yapabilirsin ve yapacaksın. Kurallarda var, Shardonnay. Eğer ihtiyacım olursa

Bir etkinliğe katılacaksan geleceksin ve orada uygun şekilde davranacaksın," diyerek ona sadece onun için yazdığım revizyonu hatırlatıyorum.

"Kurallarınızı güneş görmeyen bir yere sokabilirsiniz. Galaya gidemem. Elbisem bile yok. Galada ne giyilir onu bile bilmiyorum."

Yanına gidip kollarımı ona doladım. "Bebeğim, sorun yok. Senin için çatı katına bir elbise getirttim. Makyözüm ve stilistim de bizimle orada buluşacak."

"Ne?"

"Her şey halledilmiş durumda. Tek yapmanız gereken giyinmek, saçınızı ve makyajınızı birinin yapmasına izin vermek ve galaya katılmak. Benimle birlikte."

"Ben... Ben yapamam. Ya başarısız olursam?" diye sorar. "Daha önce hiç galaya katılmadım Xavier. Senin dünyandan değilim," diyor sesi gergin bir şekilde. Paniklemiş.

"Shardonnay, sen benim dünyamsın. Eğer gerçekten gitmek istemiyorsan, o zaman gitmeyiz. Bir bahane uydururum," diye teklif ediyorum ve her kelimesinde ciddiyim.

"Bunu benim için yapar mısın?" Kaşları aşağı doğru çekildi. "Senin için her şeyi yaparım."

"Tamam, bunu yapabilirim ama seni utandıracak bir şey yaparsam şimdi özür dileyeceğim." Gülümsüyor.

"Beni utandırmak için yapabileceğin hiçbir şey yok, Shardonmay. Seni kolumda görmekten büyük gurur duyacağım."

"Yani ben sadece kol şekeri miyim?" diye soruyor. "Hayır, sana söyledim. Sen benimsin."

Shardonmay'in elini tutuyorum. Bir limuzinin arkasındayız, galaya gidiyoruz. Evsiz gençler için bir yardım gecesi. Firmamızın tutkuyla bağlı olduğu bir şey. Bunu pek kimse bilmez ama Nathan çocukken evsizmiş. Burslarla ve iki yarı zamanlı işte çalışarak okulunu bitirdi.

Parmaklarını ağzıma götürerek, "Muhteşem görünüyorsun," diyorum. O da öyle yapıyor. Tüm kıvrımlarını saran beyaz ipeksi elbisesi içinde kesinlikle nefes kesici.

"Teşekkür ederim."

"Senin için bir şeyim var." Cebimden katlanmış kâğıt parçasını çıkardım. Satış tamamlanana kadar bekleyecektim ama bunu şimdi almasını istiyorum.

"Bu nedir?" diye soruyor, kâğıdı açarak.

"Bu bir satış sözleşmesi. Senin dairen için" diyorum.

"Dairem satılıyor mu?"

"Hayır, biz satın aldık," diyorum ona.

"Ne demek *satın aldık*?" diye soruyor.

"Yani, daireyi satın aldık. Satış henüz gerçekleşmedi ama satış sözleşmesi bu. Daire sadece sizin adınıza olacak" diye açıklıyorum.

Shardonmay bana şok içinde baktı. Sonra şoku öfkeye dönüşüyor. "Bunu bana yaptığına inanamıyorum," diyor.

"Ne yaptın?"

"Senin yanına taşınmadığım için mi dairemi satın aldın? Beni satın alamazsın, Xavier. Ben satılık değilim. Geri al." Belgeyi kucağıma bıraktı.

"Bunu sana ben yapmadım, Shardonday. Bunu senin *için* yaptım. Bunu yaptım çünkü gözlerindeki o bakışı bir daha asla görmek istemedim. Bir daha o apartmanda olamayacağın düşüncesiyle attığın o bakış. Bunu, annenin pek çok anısını barındıran bir mekâna veda etmek zorunda kalmayasın diye yaptım. Bunu benim yanıma taşın diye yapmadım. Eğer benim dairemde yaşamak istemiyorsan, sorun değil. Ben seninkine taşınırım."

"Dur, beni ağlatacaksın ve makyajımı mahvedeceksin," diyor. "Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama dolabının benim daireme sığmayacağını biliyorum."

"Muhtemelen hayır. Ama kıyafete ihtiyacımız yok. Nüdist oluruz," diye öneriyorum sırtarak.

"Seni seviyorum." Kolları boynuma dolanıyor ve tekrar çekilmeden önce ağzı hafifçe dudaklarıma değiyor.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak bebeğim," diyorum yüzüne doğru eğilerek.

"Hayır, makyajımı mahvedemezsin." Koltuğuna geri yerleşir.

"Bu etkinlik yeterince çabuk bitemez," diye lanet okuyarak pantolonumun içindeki sikimi düzeltiyorum. Birkaç dakika sonra arabadan çıkarken Shardonday'in elini tutup kırmızı halıda ona eşlik ediyorum. "Sadece gülümse ve medyaya bir şey söyleme," diyorum ona.

Pistte ilerlerken muhabirler her iki yanımdan bağırıyor. Hayatım boyunca bana öğretildiği gibi gülümseyip el sallıyorum. "Xavier Christianson, size cinsel taciz davası açan çalışanınız hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı?" diye sesleniyor içlerinden biri.

Shardonday'in derin bir nefes aldığını duyuyorum. Omuzları dikleşiyor ve adımları hızlanıp kapıya doğru koşuyor. Hay sikeyim! Bu boktan olayı ona bu şekilde anlatmak istemezdim.

"Açıklayacağım. Sadece sakın ol," diye fısıldıyorum kulağına. Ben bir pisliğim, biliyorum ama uğraşmam gereken son şey randevumla ilgili bir medya çılgınlığı. Ki bu kişi aynı zamanda bir çalışan. Özellikle de bizi kırmızı halıda kavga ederken görürlerse.

Shardonday sözlerimi kabul etmiyor. Sadece kapıya doğru ilerliyor. İçeri girdiğimizde içeriyi tarıyor. "Tuvalete gitmem gerek," diyor ve elimden kurtulup koridorda hızla ilerliyor.

Hemen arkasından takip ediyorum ve bayanların önünde durup dışarı çıkmasını bekliyorum. Cebimden telefonumu çıkararak Nathan ve Alistair'e bir mesaj gönderiyorum.

Mesaj.

BEN:

Houston'ın arka tarafında bir arabaya ihtiyacım var. Dava haberi sızdırıldı.

NATHAN:

On dakika içinde şoförüm orada olacak.

Alistair:

Evinize gidin. Yarın buluşup medyayla nasıl başa çıkacağımıza dair bir plan tartışacağız.

Telefonumu cebime atarak Shardonnay'in banyoda yeterince zaman geçirdiğine karar verdim. Kapıyı itiyorum. Lavabonun başında durmuş ellerini yıkıyordu. Bana bakıyor ama gözlerinde hiç parıltı yok. Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu biliyorum.

"Bebeğim, açıklayabilirim. Ben de sana anlatacaktım," diye başladım.

"Gerçekten mi? Cinsel tacizden dava edildiğini bana neden söylemediğini açıklayabilir misin?" diye soruyor, ses tonundan zehir damlıyor.

Bu yüzden bilmesini istemedim. Bu yüzden onu bu işin dışında tutmaya çalıştım. Yüzünde masumiyetimi sorgulayan o ifadeyi görmek istemedim.

"Ben... Ben sana söylemek istedim. Ben sadece..."

"Bana yeterince güvenmedin Xavier. Bu yüzden bana söylemedin."

"Hayır, sana güveniyorum Shardonnay. Sana lanet kalbimi verdim. Sana kalbimi verdim.

sana her parçamı verdim. Sana zerre kadar şüphe duymadan güveniyorum." "O zaman neden bana söylemedin?"

"Bilmiyorum... Bana *öyle* bakmanı istemedim." Yüzünü işaret ettim.

"İddialara inanmanı istemedim. Seninle yaptığım şeylere, yaptığımız şeylere. İlk kez bir çalışanla herhangi bir ilişki yaşıyorum, ama bana nasıl inanacaksın?" Küçük tuvalette volta atmaya başladım.

"Sana inanıyorum çünkü seni tanıyorum Xavier. Sen lanet olası bir cinsel avcı değilsin. Cinsel bir sapıksın, evet. Ama kendini asla isteksiz bir kadına dayatmayacağını biliyorum," diyor ve beni şok ediyor. "Sana inanıyorum çünkü yapmadığını söylediğinde bana doğruyu söylediğine güvenecek kadar seni seviyorum."

"Teşekkür ederim. Özür dilerim. Bu davanın düşmesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum" dedim.

"En çok ne acıtır biliyor musun Xavier?" diye sorar, sesi çok kısıktır.

"Ne?"

"Bana söyleyecek kadar bize inanmadığını. Senin arkanı kollayacağıma güvenmedin. *Bizim biz* olmamız gerekiyordu ve *sen bensiz* hala bir *sen* olduğunu açıkça gösterdin." Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

"Hayır!" Söylemem gerekenden daha kararlı bir şekilde söylüyorum. "Bu değil... *biz* biziz, Shaddonnay. Sen ve ben her zaman *biz* olacağız. Sana söylemedim çünkü seni kaybetmekten çok korkuyordum. Hayatımda hiçbir şeyden korkmadım. Kendimi bildim bileli şımarık bir pislik oldum. Her zaman istediğimi, istediğim zaman elde ettim. Ama sen, sahip olamadığım tek şeysin. Yıllardır seni istiyordum. Ve sonunda benim gibi birinin senin gibi birine layık olduğunu kanıtlama şansım olduğunda, seni kaybedeceğimden çok korktum. Yeterince iyi olabileceğimi sana kanıtlayamadan seni kaybetmekten çok korktum."

"Eve gitmek istiyorum," diyor.

Başımı eğiyorum ve elini tutuyorum. Onu binanın arka tarafına götürürken sessizce yürüyoruz, orada bizi bekleyen arabaya binmeden önce mutfaktan çıkıyoruz.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Shardonnay

I Nutkum tutuldu. Nasıl hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Açık *olan* tek şey Xavier'in masumiyeti. O kadının iddia ettiği şeyi yapmasına imkan yok. Kadınlara saygı duyuyor. Onu uzun zamandır izliyorum.

Yıllardır. Etrafta dolaşıp insanlara saldıran bir sapık olsaydı bilirdim.

Dairesine girene kadar üzerimize çöken sessizliği bozuyorum. "Sen yeterince iyisin, Xavier." Benim için yeterli olmadığını düşündüğüne inanamıyorum. Ben onun hak ettiği gibi bir kız arkadaş olabileceğimi kanıtlamaya çalışıyordum ve bunca zamandır o da bana yetmeye çalışıyordu.

"Ne?" Bana bakıyor. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Beni kaybettiğini düşünüyor. Kaybetmedi. Üzgünüm. Bir muhabirden öğrenmek zorunda kaldığım için hayal kırıklığına uğradım. Ama hâlâ buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.

"Dedim ki... sen benim için yeterince iyisin. Benim için her zaman yeterli oldun. Kanıtlaman gereken hiçbir şey yok." Uzun, sessiz bir an boyunca bana baktı. Sadece gözlerimin içine bakıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum Xavier," diye söz veriyorum ona. "Buradayım ve bir tartışma yaşadık diye ortadan kaybolmayacağım ya da çekip gitmeyeceğim."

"Benimle dans eder misin?" diyor, açık bir avuç içi uzatarak. "Müzik yok." Gülüyorum ve uzattığı eli tutuyorum.

"İhtiyacım olan tek müzik senin kahkahaların." Beni kollarına çekti ve bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. "Bu gece seninle dans etmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum."

"Benimle haftanın herhangi bir gecesi dans edebilirsin, Xavier. Bunun için gösterişli bir galaya ihtiyacımız yok." Hayali bir ritimle hareket ederken kollarımı boynuna doluyorum.

"Sen gerçekten de benim için fazla mükemmel, fazla iyisin," diyor ve eğilip dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor.

Kendimi geri çekiyorum ve soruyorum: "Benden sakladığın başka bir şey var mı? Birbirimizden sır saklamamak için bir anlaşma yapmalıyız Xavier. Bu işin yürümesini istiyorsak birbirimize karşı dürüst olmalıyız."

Hareket etmeyi bırakır. "Bir şey var..." diyor.

"Ne?" Elinden kurtulmaya çalışarak soruyorum. Bana izin vermiyor; daha sıkı tutuyor.

"Senin için bir jinekologdan randevu aldım. Gidip bir doktora görünmek istiyorum, böylece bir daha bayılmaman için ne yapabileceğimi bileceğim."

"Ben... Bunun tatlı mı yoksa düpedüz tuhaf mı olduğunu bilmiyorum," diyorum ona.

Omuz silkiyor. "Vücuduna neler olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyor. Erkek arkadaşımın sorumluluklarını çok ciddiye alırım. Seninle ilgilenmek listenin en başında yer alıyor."

"Öyle mi? Bana her gece birden fazla, akıllara durgunluk veren orgazm yaşatmak da bu sorumluluklar listesinde olabilir mi?" Ona soruyorum.

"İhtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan, sağlıklı ve güvende olduğunuzdan emin olmanın hemen altında."

"Tamam, kollarındayken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ve sağlıklıyım. Sanırım beni yatağa götürme zamanınız geldi Bay Christianson.

listene uygun yaşa." Bildiğim bir sonraki şey, Xavier'in belinden eğildiği. Beni kaldırıp omzuna attı. "Kahretsin! Sakın beni düşürme," diye bağıyorum koridordan yatak odasına doğru yürürken.

"Seni asla düşürmem bebeğim," diyor ben havada uçmadan hemen önce. Yumuşacık bir bulutun üzerine iniyorum. Yatağa. "Kıpırdama. Bu gece küçük bir oyun oynayacağız."

"Ne oyunu?"

"Buna Shardonmay'in bayılmadan önce kaç orgazm yaşayabileceği deniyor."

"Oh, bu oyunun sesini sevdim." Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve onun dolabının içinde kayboluşunu izliyorum.

Elinde bir avuç kravatla odaya geri döner. "Ayağa kalk."

Talimatlarına uyarak kendimi onun önünde konumlandırıyorum. Xavier arkamda yürüyor ve elbisemin arkasındaki fermuarı açıyor, kolları omuzlarımdan aşağı itiyor ve malzeme ayaklarımdan altında toplanıyor.

"Kahretsin, tenine bayılıyorum. O kadar pürüzsüz, o kadar kusursuz ki."

Parmağı G-string'ime takılıp kalçalarımdan aşağı çekmeden önce omurgamın uzunluğunu takip ederken ürperiyorum.

Dudaklarının her bir kış yanığıma değdiğini hissediyorum. "Bu kış seviyorum," diyor saygıyla. "Çok fazla gelirse durmamı söylemeni istiyorum."

"Tamam." Ona durmasını söyleyeceğimi hiç sanmıyorum. Onun yaptığı her şeyi seviyorum.

Be

n. "Eller arkaya."

Bileklerimi kışımın hemen üzerinde çaprazlayarak, kollarımı sabitlemesini bekliyorum

ipek bağlardan biriyle birlikte. Tutuşun gücünü test ediyorum. Bundan kurtulamıyorum. Sonra yüzüme doğru bir şey getiriyor. Başka bir kravat. Xavier onu gözlerimin etrafına sarıyor ve başımın arkasında düğümlüyor.

"Bu gece duyularınla oynayacağız. Bazılarını yoksun bırakırken diğerlerini öne çıkaracağım," diye fısıldıyor kulağıma.

Sonra, başıma bir şeyin indiğini, kulaklarımdan üzerine oturduğunu hissediyorum. Kulaklık mı? Bana kulaklık takıyor. Tek duyabildiğim yumuşak piyano müziği. Bunun ötesinde bir şeyler çıkarmaya, onu dinlemeye çalışıyorum ama yapamıyorum. "Seni duyamıyorum," diyorum yüksek sesle.

Kulaklıklardan birini kaldırarak, "Planımız bu," diyor ve yerine bırakıyor. Xavier'in elleri kalçalarıma iniyor ve ben sıcıyorum. Onu göremiyorum. Onu duyamıyorum. Bedenimi öne doğru itiyor ve ben yatağa düşüyorum, bacaklarım yatağın kenarından sarkıyor olmalı.

Burada yatıp beklerken çaresizim. Ne yapacak acaba? Kalbim beklentiyle çok hızlı atıyor. Ellerinin bacaklarımı daha da açtığını hissettiğimde inliyorum. Keşke onu duyabilseydim. Onun iğrenç sözlerini duymaya bayılıyorum. Ama dilinin kaygan kıvrımlarının arasından kaydığını, büzülmüş arka deliğimin etrafında döndüğünü hissettiğimde bu düşünceler pencereden dışarı çıkıyor.

"Aman Tanrım!" Gerginim. Anal oyunu ne kadar sevdiğimi kendime bile itiraf edemiyorum. Zevk almamam gereken bir şey gibi görünüyor. Ama Tanrım, Xavier'in orada yaptıklarını seviyorum. Onu artık hissedemeden önce beni birkaç kez daha yalıyor. Elleri üzerimde değil. Hâlâ arkamda olup olmadığını bilmiyorum. Titreşimler klitorisime çarptığında sıçıyorum. "Oh kahretsin," diye bağıyorum.

Xavier elindeki titreşimli oyuncağı klitorisimin üzerinde gezdirirken koluyla sırtımı yatağa yaslıyor.

"Tanrım, Xavier, yapacağım," diye inliyorum ve artan orgazm tüm vücudumu sararken kıvranıyorum. Kıcıma soğuk bir şeyin fişkırdığını hissediyorum. Xavier'in parmakları delik boyunca sürtünerek içeri giriyor. Kalçalarım ona doğru geri itiyor, daha fazlasını istiyor.

Sonra daha büyük bir şeyin kıcıma bastırdığını hissediyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama Xavier onu içime doğru kaydırıyor ve her neyse titreşmeye başladığında tüm sinir uçlarım yanıyor.

"Yüce Tanrım, siktir!" Bu çok fazla. Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

Her santimim aşırı uyarılmış hissediyor. Xavier'in parmakları amıma giriyor. İçime girip çıkıyor ve kıcımdaki vibratöre bastırıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ona doğru geri çekilmeye çalışıyorum ama ellerim bağlı bir şekilde burada yattığım için hareketsizim.

"Daha fazlasını, daha fazlasını istiyorum Xavier. Seni istiyorum," diyorum ya da en azından bu düşünceyi dile getirdiğimi düşünüyorum. Parmaklarını kaldırdığında ve sikinin ucunun amımın girişine doğru itildiğini hissettiğimde bunu yaptığımı varsayıyorum. "Evet!" Biraz geri itiyorum.

Çok dar. Sığacağından emin değilim. Ama kahretsin, onu içimde hissetmek istiyorum. Xavier sonuna kadar gömülene kadar yavaşça ileri doğru itiyor. Sonuna kadar gömülü kalıyor ve kıcımdaki şeyi hareket ettirmeye başlıyor. İçeri ve dışarı. Kıvranan bir karmaşadan başka bir şeye dönüşmedim. İç bacaklarımdan aşağıya sızdığımı hissedebiliyorum.

"Siktir, geliyorum," diyorum vücudum başka bir orgazmı gerilirken. Xavier ben tekrar aşağı inene kadar içime giriyor.

Birden oyuncağı kıcımdan, kulaklığı kulağımdan çekip çıkarıyor. "Bu götü sikeceğim bebeğim. Sikimin kıcını doldurmasını ister misin, Shardonnay?"

"Bilmiyorum," diyorum ona. Korkuyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum.

"Evet ya da hayır demen lazım bebeğim," diyor parmağını kıcıma sokarak. "Ah, siktir, evet," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Şükürler olsun! Durmamı istersen söyle, durayım," diye homurdanıyor ve sikinin ucunu kıcımın girişiyle aynı hizaya getiriyor. Xavier'den önce birkaç erkek arkadaşım olmuştu ama onunla yaptığım şeyleri başka hiç kimseyle yapmamıştım. Bu da dahil.

Dışarı kaymadan önce biraz içeri itiyor ve tekrar içeri sokuyor. Bu hareketi tekrarlıyor, her seferinde biraz daha uzağa, daha derine gidiyor. Beni çok fazla geriyor. Canım yanıyor ama acı daha önce hiç hissetmediğim bir zevke dönüşüyor.

Xavier kendini tamamen gömerken, "Kahretsin, kıcın çok iyi hissettiriyor bebeğim," diye inliyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Uh-huh, çok iyiyim," diye inleyerek kıcımı ona doğru geri itiyorum.

Xavier yavaşça kıcıma girip çıkmaya başladı. Bu çok garip bir his, kesinlikle düşündüğüm kadar korkunç değil. Ellerinden biri önümün altına geliyor ve parmakları klitorisimi bulduğunda sadece yıldızları görmüyorum. Tüm galaksiyi görüyorum. Orgazmların gittikçe daha yoğun hale gelmesi nasıl mümkün olabilir?

"Sik beni, sikimin amına koyuyorsun," diye homurdanıyor Xavier. Daha sert itiyor. İçime boşalmadan önce bir, iki, üç kez daha.

Bayılmış olmalıyım çünkü kendime geldiğimde Xavier'in parmağının artık kıcımda olduğunu varsayıyorum. Ne yaptığını fark ettiğimde gülümsedim. O küçük X işaretiyle kendi bölgesini işaretliyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Xavier

Nathan, Alistair ve Bentley bu sabah saat tam dokuzda geldiler. Saatlerce medyayla başa çıkmak için çeşitli yaklaşımlar geliştirdiler. Yüzüm her haber kanalında. Ben oluyorum

bir seks manyağı, bir seks suçlusu olarak damgalandım. Bunu düzeltmem gerek. Ortadan kaybolması için kadına para vermeliydim. Ama bunu yapamazdım. Yapmadığım bir şey için sus payı ödeyemem.

Yüzüme su çarpıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Burada ne halt ediyorum ben? Her zaman savunmayı bulmakta, davayı kazanmanın bir yolunu bulmakta çok hızlıyım. Ama bu seferki beni şaşırttı; kelimenin tam anlamıyla onun sözüne karşı

Benim. Ve onda dokuzunda yargıç, jüri ve kamuoyu mahkemesi kadına inanır.

Peki ya bazı hatunların kan davası yüzünden haksız yere yargılanan masum insanlar ne olacak?

Boku yedik. Boku yedim. Bu savaşı nasıl kazanacağımı bilmiyorum; ancak iyi bir mücadele vermeden yenilmeyeceğimi biliyorum.

Kapı açılıyor ve gözlerim aynadan Shardonmay'inkilerle birleşiyor. Onu bu karmaşanın içine sürüklememeliydim. Onu korumalıydim. Ona çoğu insanın hayalini kurduğu bir hayat vermeliydim.

"Xavier, her şey yoluna girecek. Bunu atlatacağız. Sen masumsun," diyor.

"Masum insanlar her zaman yargılanıyor, bebeğim. Kanıtlayamazsam masumiyetin hiçbir anlamı kalmaz."

Shardonmay gelip benimle tezgahın arasına girdi. "Masumiyetini kanıtlamanın bir yolunu bulacağız."

"Ben seni hak etmiyorum." Kollarımı omuzlarına dolayarak bedenini kendime çektim.

"Evet, hak ediyorsun. Hayatta iyi olan her şeyi hak ediyorsun, Xavier." Dudakları göğsümün ortasını öpüyor ve yemin ederim dokunuşunun sıcaklığını tişörtümün üzerinden hissedebiliyorum.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ama banyoda saklanmayı bırakmalısın. Ailen ve Lucy ile birlikte takım elbiseli tuhaf görünümlü adamlar da burada."

"Lanet olsun. Askerleri toplamalarının ne kadar süreceğini merak ediyordum." Eğildim ve başının üstünü öptüm.

"Ne demek *askerler*?" diye soruyor.

"Christianson Industries halkla ilişkiler ve hukuk ekipleri." İç çekiyorum. "Tüm hayatım bir gün Christianson Industries'in başına geçmem için şekillendirildi. Halkın gözüne batmamak, tabiri caizse her zaman elimden gelenin en iyisini yapmak için yetiştirildim. Bu muhtemelen uzun zamandan beri şirketin başına gelen en kötü halkla ilişkiler kabusu."

"Sen yanlış bir şey yapmadın Xavier. Bu senin hatan değil."

"Evet, bunun gerçekten önemli olduğunu sanmıyorum. Hadi, sonsuza kadar burada saklanamayız." Belini bırakıyorum ve elini tutuyorum.

Oturma odasına doğru yürüyoruz ve herkesin gözü benimkine dönüyor. Kaskatı kesildim. Şu anda bu bokla uğraşmak istemiyorum. Shardonmay

Elimi sıktı ve ben de ona baktım. Beni izliyor. Başka kimse yok. Sadece beni. Bu karmaşayı düzeltmeliyim. Ona en iyi halimi vermeliyim. Ve bu, şu anda, en iyi halimden çok uzak.

"Siz sormadan söyleyeyim, ben yapmadım." Spencer ve Aaron'ı, yani ailemin halkla ilişkiler ve hukuk müdürlerini işaret ediyorum.

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim Xavier. Ama yine de hasar kontrolü yapmamız gerekiyor," diyor Spencer.

Aaron sessizliğini koruyor. Onu iyi tanırım. İş sözleşmelerle uğraşmaya gelince acımasızdır. Ama bu, ceza hukuku, benim alanım. Annem yanıma geldi. Ona bakmaktan kaçındım, suçlamalara inanacağından endişe ettiğim için değil, bu pisliği ailemin başına açtığım için utandığım için.

Kolları belime dolanıyor. "Oh, Xavier, bununla savaşıcağınız. O kadın kime bulaştığının farkında değil."

Boştaki elimle sarılmasına karşılık veriyorum. Bir annenin sarılmasıyla ilgili bir şey var, hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Anne kuzusu muyum? Birazcık.

Shardonnay elini benimkinden çekmeye çalışıyor, ben de elimi sıkıyorum. Şu anda o benim kayam, beni çıldırmaktan alıkoyan tek şey. Onun dokunuşuna her şeyden çok ihtiyacım var.

"Teşekkürler anne."

Annem kenara çekildiğinde babam "Pekâlâ, nasıl bir savunma stratejisi geliştirdin?" diye soruyor.

"Benim yok baba. Onun sözüne karşı benimki." Shardonnay'i yanıma çekmeden önce iç çekip kanepeye oturuyorum. Elini bırakmalıyım. Ona bu kadar yaslanmamalıyım ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Tamam, peki, elinizde hangi evraklar var? İnsan kaynakları formlarınız, yazılı uyarılarınız, neden işten çıkarıldığına dair belgeleriniz vardır herhalde?" diyor.

"Onu kovdum çünkü ofisime girdi ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı," diye homurdandım.

"O ne?" Lucy sorar. "Aman Tanrım, insanların nesi var böyle?"

Shardonnay yanımda sertleşiyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Tam olarak aynı şeyi yaptığı, masamın üzerine eğildiği ve onu becermemi istediği zamanı hatırlıyor. Hatırladıkça sikim pantolonumun içinde seğiriyor - ki bu şu anda düşünmem gereken bir şey değil.

"Anlıyorum. Melbourne'da yılın en ateşli bekarı seçildin." Bentley gülüyor.

"Ben bekâr değilim," diye kestirip atıyorum.

"Artık değil, ama makalenin yayınlandığı dönemde öyleydiniz," diye düzeltiyor beni. "Bu hangi dergide basılmıştı?" Shardonnnay soruyor.

"Ah, Women's Weekly... Sanırım," diyor Lucy ona.

"Huh." Shardonnnay bana bakıyor ve sırtıyor.

"Tamam, paparazzilerle ilgilenelim ve sonra davayı çözelim." Bu, halkla ilişkiler gurumuz Spencer'dan geliyor.

"Doğru. Bir açıklama yapacağım, hepsine masum olduğumu söyleyeceğim ve herkes defolup gidebilir," diyorum.

"Hayır, yapmayacaksınız. Medyaya iletmek üzere bir açıklama yazdım. Ağzını kapalı tutacaksın ve bu konuda tek kelime etmeyeceksin. Kimseye."

"Ne söylemeyi planlıyorsun?" Ona soruyorum.

"Davacının hoşnutsuz bir eski çalışan olduğu. Gerçek."

Asla gitmeyeceklerini düşünmüştüm. Hepsini dairemnden çıkarmak üç saatimi aldı. Sonraki bir saatimi spor salonunda geçirdim. Shardonnnay'e benimle çalışmak isteyip istemediğini sordum; güldü ve daveti hemen reddetti.

Vücudumdan ter damlıyor. Havluyla yüzümü kurulayarak Shardonnnay'i aramaya koyuluyorum. Sonunda onu balkonda, şezlonga kıvrılmış, dizüstü bilgisayarını kalçalarına dayamış halde buluyorum. Kapıyı kaydırarak açıp dışarı çıktığımda kafasını kaldırıyor. Gözleri yavaşça göğsümden karın kaslarıma doğru ilerliyor.

"Bebeğim, bana böyle bakmaya devam edersen, seni domaltıp bu balkonda sikeceğim."

"Özür dilerim." Yüzü kızarıyor ve bakışlarını hızla kaçırıyor. "Üzülme." Sırtıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Nakliye şirketlerini, kamyonları araştırıyorum," diyor. "Neden?" diye soruyorum.

"Taşımam gereken birkaç şey var. Çünkü hâlâ senin yanına taşınmamı istiyorsan, tüm eşyalarımı buraya getirmem gerekecek."

Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle şok içinde ona bakıyorum. "Ciddi misin? Taşınıyor musun? Sonsuza kadar mı?" Şezlongunun ucuna oturmuş ona soruyorum.

"Sonsuza kadar gerçekten uzun bir zaman Xavier." Gülüyor. "Ama, evet, taşınacağım."

"Bebeğim, konu sana sahip olmak olunca sonsuzluk yeterince uzun değil." Dizüstü bilgisayarını kaptığım gibi yere bırakıyorum ve onu kucaklayıp üzerime oturtuyorum.

"Ew, terlemişsin. Duş alman lazım." Ciyaklayarak elimden kurtulmaya çalışıyor.

"Bugün iyi fikirlerle dolusun." Ayağa kalkıyorum ve onu banyoma, hayır, *bizim* banyomuza taşıyorum. Bir elimi duş kabinine uzatıp suyu açıyorum ve Shardonmay hâlâ kollarımdayken içeri girmeden önce suyun ılık olduğundan emin oluyorum. Dudaklarımız birbirine kaynaşıyor; dillerimiz hakimiyet için düello yapıyor. Ağzını bıraktığımda, onu ayağa kaldırırken nefes nefese kalıyorum. "Seni seviyorum. Hem de çok, Shardonmay."

"Seni seviyorum... daha çok." Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı.

"Mümkün değil." Parmaklarım giydiği tişörtün alt kısmını kavıyor, vücudundan yukarı ve başının üzerine doğru sürüklüyor. Islak kumaşı kenara fırlattığımda çıplak göğüsleriyle karşılaşıyorum. Her birini avuçlarımın içine alarak, parmak uçlarımın arasında meme uçlarını sıkıştırarak, kürelere masaj yapıyorum. "Bunları seviyorum."

"Fark etmedim." Gülüyor.

Ellerim aşağıya iniyor. Dizlerimin üzerine çökerek külotunu bacaklarından aşağı indiriyorum ve her iki bileğini tutarak külottan çıkmasına yardım ediyorum. "Dayanman gerekecek," diye uyarıyorum onu kaldırırken, her bir bacağı omuzlarımdan birinin üzerinde ve amı artık yüzümle aynı seviyede. Tekrar ayağa kalkarak duvara doğru geri itiyorum.

"Xavier, yemin ederim beni düşürürsen..." Dilim yarığından içeri girdiğinde uyarısı kesiliyor.

"Lanet olası tatlım," diye homurdanıyorum, hemen içine dalıp Shardonmay'in lezzetine doyamadan önce. Elleri başımı kavıyor, saçlarımı çekiştiriyor, kalçaları yüzüme sürtünürken saf mutluluk dalgasına biniyor. Vücudunun gevşediğini hissedene kadar onu ağzımla becermeye devam ediyorum. Onu omuzlarımdan kaydırıyorum ve tekrar ayaklarının üzerine koyuyorum, yönünü tekrar bulurken onu dik tutmak için belinden tutuyorum.

"Bu... bunu tekrar yapsak iyi olur," diyor bana gülümseyerek. "Bebeğim, istediğin zaman istediğin yerde yüzüme binebilirsin," diyorum ona.

Shardonmay'in parmakları sıırıslıkla olmuş antrenman şortuma dolanıyor ve onu aşağı çekiyor. "Sıra bende." Sırıtır ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Buna ihtiyacın yok-oh *lanet olsun!* Evet, var. Bunu yapmaya devam et," diyorum ona, taşaklarımı ağzına alırken. Eli sikimin etrafını sarıyor, şaftımda yukarı ve aşağı kayıyor. Taşaklarımı emmeye ve sikimi pompalamaya devam ederken lanet olası yıldızları görüyorum. Serbest eli kıcımı kavırıyor, beni vücuduna yaklaştırıyor. "Siktir, bebeğim, bu işte çok iyisin. Ağzın çok iyi hissettiriyor."

Kalçalarım onun pompalarıyla ritim tutarken diğer eli kıcıma gittikçe yaklaşıyor; sonra bir parmağın deliğimi dürttüğünü hissediyorum. Siktir, yapmayacak mı...?

Evet, öyle yaptı. Parmağı birazcık içeri itiyor ve dizlerim bükülüyor. Ağzı daha sert emiyor, avucu sikimi daha sıkı sıkıyor ve parmağı kıcıma girip çıkarken daha hızlı pompalıyor.

"Siktir, geliyorum," diyorum geri çekilerek. Ağzı taşaklarımı serbest bırakıyor ve avucumu elinin etrafına sararak sikimi yüzüne doğrultuyorum. Dudaklarına ve yanağına sperm ipleri fişkırıyor. Daha fazla dayanamayarak dizlerimin üzerine çöküyorum. "Lanet olsun, sanırım beni öldüreceksin bebeğim." Parmağım yüzündeki döllerin arasından kayarken gülümsüyorum ve yanağına X harfini yazıyorum. "İyi misin?"

"İyiden de öte," diyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Shardonnay

I Dairemde duruyorum. Kutular etrafımı sarıyor. Lucy yatak odamda gardırobumu topluyor. Xavier mutfakta dolapları topluyor. Neden olduğundan emin değilim. Onun evi her türlü yüksek kaliteli eşyayla dolu. hayal edebileceğiniz son teknoloji aletler. Benim Walmart blenderımın onun mutfağının estetiğine uyacağından şüpheliyim.

Oturma odası neredeyse bitti. Başlangıçta burada pek bir şey yoktu, birkaç biblo ve fotoğraf çerçevesi. Son altı aydır kapalı tuttuğum odaya giriyorum. Bu, korktuğum kısımdı.

Annemin odası. Yatağına oturuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Hala onun kokusunu alabiliyorum. Parfümü. Son günlerinin çoğunu tam da bu noktada geçirdik. I

Nereden başlayacağımı ya da onun her şeyiyle ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Nasıl bırakabilirim?

Lucy belirdi ve sanki bir şekilde ona ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi önümde çömeldi. "Shar," diyor ve kollarını bana sıkıca sarıyor. Elleri saçlarımı okşuyor.

"Özür dilerim. Ben sadece... Ben... Ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bunu nasıl yapacağım Lu?" Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum. Gözyaşlarımı kontrol edemiyorum. Onları durduramıyorum.

"Sorun yok, Shar. Henüz bu odayı yapmak zorunda değilsin. Her şeyi olduğu gibi burada bırakabilirsin. Daha sonra geri gel."

"Doğru şeyi yapıyorum, değil mi? Xavier'in yanına taşınmakla?"

"Shar, sen zaten orada yaşıyorsun. Her gece orada uyuyorsun. Söyle bana, burada en son ne zaman kaldın?"

"Bir süre önce."

"Kesinlikle, sadece eşyalarını burada saklıyorsun," diyor. "Onu seviyor musun? Kardeşimi mi?"

"Her şeyden çok," diye cevap veriyorum.

"Tabii ki benden daha fazla değil ama bunu ona söylemek zorunda değiliz. Bu sadece onun egosunu incitir." Gülüyor ve ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. "İstersen bunu senin için yapabilirim," diye teklif ediyor ve küçük alana bakıyor.

"Hayır, bunu yapmam gerek. Ben sadece... Hazır olduğumu sanıyordum, anlıyor musun? Hala bu kadar acıtacağını bilmiyordum."

"Shar, acının dineceğini hiç sanmıyorum. Ama bana ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım. Her zaman," diyor.

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum, LuLu." Ona sarıldım, yanağından öptüm ve bıraktım.

Onu.

"Pekala, huysuz yaşlı bir pislik sırasını bekliyor," diyor, kapıya doğru başını sallıyor. Dönüyorum ve Xavier'in elleri cebinde, omzu çerçeveye yaslanmış bir şekilde orada durduğunu görüyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerini benden ayırmıyor. Lucy onu geçince odaya giriyor ve annemin şifonyerine doğru yürüyor. Küçük bir kızın porselen heykelciğini alıp elinde evirip çeviriyor.

"Bana bundan bahset," diyor.

Gülümsüyorum. "Annem bunu bir bit pazarında görmüş. O gün onu alıp eve geldiğinde çok heyecanlanmış, ona beni hatırlattığını söylemiş. Aynı kalıptan çıktığıma emin olduğunu söyledi." Gülüyorum.

"Sana inanılmaz bir benzerliği var." Heykelciği şifonyerin üzerine geri koyuyor ve annemle benim çerçevesi bir fotoğrafımızı alıyor. "Bu ne zaman çekildi?" diye soruyor.

"Sekiz yaşımdaydım. Annemin o yıl benim için bir doğum günü hediyesi alacak parası yoktu, bu yüzden bana eskiyen kıyafetlerimden bu elbiseyi dikti. Ona anı elbisesi adını vermişti çünkü her bir yama farklı bir anıya işaret ediyordu. Onu çok sevmiştim, artık üzerime uymayana kadar neredeyse her gün giymiştim" diye anlatıyorum. Bu hikaye beni gülümsetti.

"Harika bir anneye benziyor. Onunla tanışamadığım için üzgünüm," diyor.

"Seni severdi. Güzel yüzünü severdi." Sırıtlıyorum.

"Bugünlük paydos etmeye ne dersin? Sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Bu iki şeyi de getirmeliyiz. Oturma odasındaki şöminenin üzerinde harika dururlar."

Ayağa fırlıyorum, kollarımı ona doluyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Ne için?"

"Her şey için, sen olduğun için."

Bir eliyle sırtımı okşuyor ve başımın üstünü öpüyor. "Seni seviyorum, Shaddonnay. Seni acı çekerken görmek kalbimi acıtıyor, bebeğim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ona daha sıkı sarılıyorum. Birkaç dakika sonra ona bakıyorum. "Hadi eve gidelim."

Xavier'e yardım etmenin bir yolunu arıyordum. Benim için her zaman çok şey yapıyor. Denesem daha özenli bir erkek arkadaş hayal edebileceğimi sanmıyorum. Bu rolü gerçekten ciddiye alıyor. Bir plan yaptım ama Lucy'nin yardımına ihtiyacım var ve Xavier'in beni gerçekten gözünün önünden ayırmasını sağlamalıyım.

Yemek masasının etrafında oturuyoruz. Dairemden ayrıldığımızda Lucy'yi Xavier'in evine geri getirdim. Sabahı toplanmama yardım ederek geçirdikten sonra, en azından kıza öğle yemeği yedirebilirdim.

"Geri geleceğim. İşemem lazım," diyerek banyoya giriyorum. Telefonumu çıkardım ve Lucy'ye mesaj attım.

BEN:

Kaçmam lazım. Xavier şüphelenmeden bu daireden çıkmalıyız.

Cevabını bekliyorum, ki bu uzun sürmüyor.

LULU:

Neden?

BEN:

Bir planım var. Buradan çıktıktan sonra seni bilgilendiririm.

LULU:

Tamam, kaçış X operasyonu başladı.

Gülümsüyorum. Lucy'nin gizli bir suikastçi olma fantezisi var. Bu plandaki tek sorun, kan görünce midesi bulanıyor ve bu kız bir sineği bile incitemez.

Yemek masasına geri dönüp yerime oturuyorum. "İyi misin?" Xavier soruyor.

"Evet, herkes işer Xavier. Bu çok normal." Gözlerimi deviriyorum. Elimi tutup dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimin her birine öpücükler konduruyor.

"Tamam, ew. Shar, öğleden sonra sana ihtiyacım var. Alışverişe gidiyoruz," diyor Lucy sandalyesinden kalkarak.

"Ona daha çok ihtiyacım var," diye homurdanıyor Xavier.

"Ne için alışveriş yapıyorsun?" Kapak hikayemize uygun olarak soruyorum.

"Yeni ayakkabılara ihtiyacım var. Hadi," diyor, alt dudağı mükemmel bir dudak bükmeyle çıkıntı yapıyor. "Alışverişe çıkmayalı çok uzun zaman oldu."

"Tamam, geliyorum," diyorum ona. Xavier'e dönerek eğilip ağzına hızlıca bir öpücük konduruyorum çünkü öpücüğünde kendimi kaybetmeme izin verirsem hiçbir yere gidemeyeceğim. "Burada tek başına iyi olacak mısın?"

"Ben iyi olacağım. Ancak sikim seni şimdiden özledi," diyor kulağıma, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

"Tamam, uzun sürmez."

Tam uzaklaşmak üzereyken Xavier elimi tutuyor. "Dur bakalım," diyor ve ayağa kalkıyor. Arka cebinden cüzdanını çıkarıyor ve siyah bir kart çıkarıp bana uzatıyor. "Al bunu."

Ondan karta bakıyorum. Öfke yanaklarımı ısıtıyor. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama o kartı almamın imkanı yok. "Bunu daha sonra konuşuruz. Eve gittiğimde," diyorum ona. Ve odadan çıkıp asansöre doğru yürüyorum ve çağrı düğmesine basıyorum. Bu işler neden bu kadar uzun sürüyor? Hızlı bir kaçış yapmak neredeyse imkânsız.

"Shardonnay, dur, bekle." Xavier peşimden geliyor.

Yüzümü ona dönüyorum, ellerim kalçalarımın altına iniyor. "Hayır, sen dur. Sana söyledim, ben senin sadaka vakan değilim Xavier. Senin paranı istemiyorum ya da ihtiyacım yok. Bir şey satın almak istersem, kendim alırım."

"Haklısın. Sen benim sadaka vakam değilsin. Sen benim kız arkadaşımın, birlikte yaşadığım eşimsin. Artık benim param değil, Shardonnay. *Bizim paramız*," diye homurdanıyor.

"Ben alırım. Teşekkürler, kardeşim!" Lucy, beni asansöre itmeden hemen önce Xavier'in uzattığı elindeki kartı kaparak söylüyor. Kapılar kapanıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Hayatının geri kalanını o adamla geçireceksen para takıntını aşman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Onun parasını istemiyorum Lucy," diyorum aynalı duvara yaslanarak.

"Bunu biliyorum. O da bunu biliyor. Ama bu onu her şeyi finansal olarak halletmek istemekten alıkoymayacak. Bunu karşılayabilir, güven bana. Bu kartla Bugatti'ye gitsen bile bir şey kaybetmezsin."

"Oh, bunu yapabilir miyiz, lütfen? Çok eğlenceli olur." Ona iki kafası birden büyümüş gibi bakıyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Xavier

I Shardonnay'in peşinden koşup bu küçük tartışmayı çözmek istiyorum. Ama yapmayacağım. Belki kız kardeşim ona biraz akıl verebilir. Shardonnay artık onu benim param olarak görmediğimi anlamalı. O benim hayat ortağım. Sahip olduğum her şey onun. Onu satın almaya çalışmadığıma nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Ona vermek istediğim her şeyi almaktan geri durdum, çünkü tartışmalara neden olmak ya da ters yöne koşmasını istemedim.

Parayla ilgili takıntıların ne olduğunu anlıyormuş gibi bile yapamam; bu benim hiç endişelenmem gereken bir şey değil. Bu da beni

Ayrıcalıklıyım, *bunu anlıyorum*. Ama nasıl bir ailede doğduğumu ben de onun kadar kontrol edemem.

Telefonumu çıkarıp ona bir mesaj gönderiyorum, çünkü dışarıda bana kızgın olduğunu düşünerek fuayede volta atmaya devam edemem.

BEN:

Özür dilerim. Seni üzmemi istememiştim.

Gönder tuşuna basıyorum ve takıntılı adımlarıma devam ediyorum. Telefonum elimde titriyor. Beni arıyor. "Shardonnay, özür dilerim," diye cevap veriyorum.

"Sorun yok Xavier. Üzgün değilim. Daha sonra eve geldiğimde konuşuruz. Fuayede volta atmayı bırak ve git bir şeyler yap. Rahatla. Nathan'ı ya da Alistair'i ara ve onlarla bir şeyler içmek için buluş."

"Fuayede volta attığımı nereden bildin?" diye soruyorum. "Seni tanıyorum," dedi.

"Seninle kavga etmeyi sevmiyorum. Yani, şakalaşmayı seviyorum ama bana gerçekten kızgın olmandan nefret ediyorum."

"Bu bir kavga değildi ve ben de sana kızgın değilim. O yüzden stres yapmayı bırak." "Tamam, bana bir iyilik yapar mısın? Kız kardeşimin senden uzak durmasını sağla.

kartımı rehin tutarken herhangi bir araba bayisinden."

"Bugatti'ye gitmekte ısrarlı, onu durdurayım mı?" diye sorar. "Evet, durdur onu. Araba senin için değilse, o zaman devam et ve satın al.

ne istersen" diyorum.

"Tamam, arabaya ihtiyacım yok. Zaten beni her gün işe götüren en seksi şoförüm var. Seni seviyorum. Şimdi git arkadaşlarınla takıl ya da kendin için bir şeyler yap."

"Arayacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." "Mmhmm, ararım. Bye."

"Yakında görüşürüz." Biraz daha iyi hissederek aramayı sonlandırıyorum. Bunun bir kavga olmadığını söylediğini biliyorum, ama eğer bu bir kavga değilse, tam gelişmiş bir tartışmanın nasıl hissettirdiğini görmekten nefret ediyorum.

Çocuklara bir mesaj gönderip bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediklerini sordum. Alistair meşgul olduğunu söylerken, Nathan bir mesajla cevap veriyor: *Tanrıya şükür. Evet, ben de varım.*

Bir saattir burada oturmuş, Nathan'ın Bentley'den şikâyet etmesini, sonra da onun şirketten ayrılmasıyla ilgili sızlanıp durmasını dinliyorum. İkisi arasında ne oldu bilmiyorum ama aralarındaki sorunları çözmeleri gerekiyor.

"Dostum, eğer kalmasını bu kadar çok istiyorsan, ona reddedemeyeceği bir teklif yap," diyorum.

"Ne gibi? O zaten bugüne kadarki en iyi maaşı alan birinci sınıf öğrencisi," diye homurdanıyor. "O zaman ona daha fazla avantaj sunun... Bilmiyorum. Ona bir transfer teklif et Alistair'in departmanı."

"Aile hukuku alanında uzmanlaşmak istemiyor; kurumsal hukuk istiyor" diyor.

"Bu işte iyi. Belki de ona Christianson Industries'de bir iş teklif etmeliyim."

"Peki bu bana nasıl yardımcı olacak?" diye homurdanıyor.

"Woah, sakın ol. Bu sadece bir fikirdi. Bu onu yakın tutacak ve firmamız Christianson Industries'in bazı sözleşmelerini yönetiyor - bu da teknik olarak hala ara sıra sizinle çalışması gerektiği anlamına geliyor," diye gerekçemi açıklıyorum. Ailemin şirket binası firmamızın bulunduğu yerin bir blok ötesinde.

"Bu çok dahice dostum. Keşke o parlak zekânı içinde bulunduğun durumdan kurtulmak için kullanabilseydin" diyor.

"Bir de bana sor."

"Gerçekten nasıl dayanıyorsun? Bu kolay değil, özellikle de senin gibi sürekli göz önünde olan biri için."

"Bu ruhumu parçalıyor dostum. Adımı temize çıkarmam lazım. Ama nasıl yapacağımdan emin değilim. Ona şimdi ödeme yapmayı teklif edersem, sus payı gibi görünecek."

"Bir yolunu buluruz. Shar nasıl karşıladı?" diye soruyor.

"Tam bir asker, orası kesin. Yani, bunu yapıp yapmadığımı hiç sorgulamadı bile. O benim kayam oldu. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Bu iyi bir şey. Senin için iyi. Ama sende ne bulduğundan emin değilim." Gülüyor.

"Sen ve ben, dostum."

Sonunda eve Uber ile döndüm. Bir içkiyi fazla kaçırmış olabilirim. Nathan'ın Bentley hakkında konuşup durmasını dinlemek alkolü gerektiriyordu. Kızı nasıl elde edeceğini bilmeyen aşık bir okul çocuğu gibiydi. Nathan gibi bir adam için bu çok garip. İsteddiği şeyin peşinden gitmekten hiç çekinmez.

Tam Uber'den inerken telefonuma bir mesaj geliyor.

BABE:

Lucy ile yemek yiyeceğim. Bir süre evde olmayacağım. xx

İçeri giriyorum. Her ne kadar akşam yemeği partilerini bölmek istesem de yapmayacağım. Shardonnay'in arkadaşlarıyla vakit geçirmeye ihtiyacı var. Arkadaşları onu hapse attıran kötü kişiler olsa bile. Lucy ve Shardonnay arasında her zaman yakın bir bağ olmuştur. Lucy'nin onunla tanıştığı günü hatırlıyorum. Beni aradı ve yeni en iyi arkadaşından bahsetti. O zaman, kesinlikle saçmaladığımı düşünmüştüm, aptal bir genç kız. Ama arkadaşlıkları zamanın testine dayandı. Shardonnay'in böyle olması hoşuma gidiyor. Onun ihtiyacı olan her şey olmak istesem de bencil olamam.

Duşa atlayarak gözeneklerimdeki alkol kokusunu temizliyorum. Sıcak su gergin kaslarımı rahatlatıyor. İşim bittiğinde, biraz çalışmayı denemeye karar verdim. Son birkaç gündür dikkatim çok dağınıktı.

Boynumu kırarak saate baktım. Gerçekten kazanabileceğim davalara (kendiminkinin aksine) o kadar dalmışım ki saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişim. Kaşlarım çatıldı. Shardonnay'in şimdiye kadar evde olmasını beklerdim. Telefonumu elime alıp numarasını çevirdim. Çaldı, ben de ona bir mesaj gönderdim.

BEN:

Bebeğim, beni ara.

Lucy'yi arıyorum, telesekretere düşüyor, ben de ona mesaj bırakıyorum. "Lucy, siz ikiniz hangi cehennemdesiniz? Beni geri ara."

Kahretsin, Shardonnay'in numarasını tekrar deniyorum. Ve yine bir şey yok. Nerede lan bu kız? Onları nasıl bulacağım? Diğer arkadaşlarını tanımıyorum. Telefonuna lanet bir takip cihazı falan koymam gerekiyor - bu muhtemelen beni delirtecektir.

Kişi listemde geziniyorum ve *Ash Williamson*'ı gördüğümde bir ampul yanıyor. Kuzeni son zamanlarda hep kız kardeşimin etrafında dolanıyor. Aramaya basıyorum ve cevap vermesini bekliyorum.

"Christianson, senin için ne yapabilirim?" Ash cevap verir. "Kuzeninin numarasına ihtiyacım var. Dominic."

"Neden?" Sesi daha sert, daha talepkâr.

"Kız kardeşimi ya da kız arkadaşımı bulamıyorum. Dominic'in en azından Lucy'nin nerede olduğunu bildiğini düşünüyorum."

"Bana bir dakika verin. Seni sonra ararım." Bana fazla seçenek bırakmadan telefonu kapattı.

Dolabıma giriyorum ve eşofmanlarımı çıkarıp bir kot pantolon ve gömlek giyiyorum. Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum. Telefonum çalıyor, Ash'in adı ekranda beliriyor. "Anladın mı?" diye soruyorum.

"Daha iyisini buldum. Sana onların yerini, adresini gönderiyorum. Dominic de oraya doğru yola çıktı."

"Onları nasıl buldun?" Asansöre doğru yürüyüp çağrı düğmesine basarak soruyorum. Bu işler gerçekten çok uzun sürüyor. Lanet olası bir ev alıp bu daireden taşınmam gerekiyor.

"Ben yapmadım. Dominic yaptı. Soru sormadım. Bir McKinley ile uğraşmak söz konusu olduğunda bazen bilmemenin en iyisi olduğunu öğrendim." Gülüyor.

"Tamam, teşekkürler dostum." Telefonu kapattım ve asansöre binerek garaja indim.

Direksiyonun arkasına kayarak Ash'in gönderdiği adresi arabamın GPS'ine giriyorum. Frankston'da ne halt ediyorlar? Buradan arabayla yarım saat uzaklıkta ve muhtemelen şehrin en kötü yerlerinden biri. Gaza bastım. Şu anda ne kadar trafik cezası alacağım umurumda değil. O ikisi kendilerini tekrar hapiste bulmadan önce Shardonnay'e gitmeliyim.

Yirmi dakika sonra, lüks görümlü bir barın önünde durdum. Adresi iki kez kontrol ediyorum; burası kız kardeşimin isteyerek gideceği bir yer değil. Shardonnay'in de öyle olacağını düşünemiyorum. Arabadan atlayıp

Arabamı park ediyorum ve karşımdaki otoparkta MCKINLEY plakalı bir Bentley gördüğümde doğru yerde olduğumu anlıyorum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Shardonnay

Birkaç saat önce

I Lucy ile arabada oturuyorum. "Bundan emin misin Shar?" diye soruyor, girmek üzere olduğumuz ürkütücü görünümlü bara bakarak.

"Bunu yapmak zorundayım. Ona yardım etmeliyim, Lucy. Başka nasıl kanıtlayabiliriz

masumiyeti?" Cevap veriyorum. Bir plan yaptım. Sadece bunu gerçekleştirmem gerekiyordu. Lucy, *gizli* ihtiyaçlarım dediği bir çift dar siyah deri pantolon, siyah V yakalı bir atlet ve topuklu botlar için alışveriş yaparken her şeyi kabul etti. İçimden bir ses bu Louboutin'lerin uyum sağlamaktan çok dikkat çekeceğini söylüyor.

İkimizin de gömleğinin altında kayıt cihazları var. Planım Xavier'i dava eden kadınla arkadaş olmak ve bir şekilde iddialarının saçmalık olduğunu itiraf etmesini sağlamaktı. Tek yapmam gereken onu bulmak, ona alkol içirmek ve bir şekilde konuşmayı eski patronunun "şerefsizliğine" çevirmektir. Kolaydı. Ya da en azından bugün kafamda öyle görünüyordu.

Kaydı aldıktan sonra medyaya sızdırmayı planlıyorum. Xavier'in adı temize çıkacak ve her şey yeniden yoluna girecek.

Umarım.

"Haklısın. Bunu yapabiliriz. Sadece... kardeşim hakkında söyledikleri yüzünden onun suratına yumruk atmamak gerçekten zor olacak." Lucy sırtıyor.

"Biliyorum." Gülüyorum, çünkü Lucy hayatında hiç kimseye yumruk atmamıştı.

Sözleriyle savaşıyor ve bunu gerçekten iyi yapıyor.

"Bundan sonra bir tatile ihtiyacımız var. Bir hafta sonu kaçamağı yapmalıyız" diye öneride bulunur.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor ama kardeşinin bizi üçüncü vites olarak kullanacağını farkındasın."

"Biliyorsun, Xavier'le aranızdaki ilişkiyi çok istiyordum. Ama erkek arkadaşın sürekli etrafımızda dolaşacaksa, en azından benim sapıklık yapabileceğim seksi birini seçebilirdin."

"Kardeşin çok seksi Lucy. O adamı çıplak görmelisin- *Tanrım*." Xavier'in çıplak vücudunun anıları zihnimde bir slayt gösterisi gibi oynarken ürperiyorum.

"Ew, kardeşimi bir daha asla çıplak olarak tartışmayalım. Hadi, yapalım şunu." Tiksintiyle tıksırdı. Onu arabadan dışarı kadar takip ediyorum ve kapıya kadar yan yana yürüyoruz.

Bunu yapabilirim. Zihinsel olarak söylüyorum. Bu benim için değil. Xavier için.

Kapıyı iterek içeri girerken Lucy'yi takip ediyorum. Ya da en azından yaydığı titreşim bu. Barda bir yere oturuyoruz. Telefonumu çıkarıp yeni keşfettiğim siber takip becerilerimle bulduğum kadının fotoğrafını getiriyorum. Elimde sadece bir isim vardı. Sosyal medya akışında gezinirken buranın onun en sevdiği bar olduğunu keşfettim. İnsanları çevrimiçi varlıklarını kullanarak bulmak gerçekten çok kolay. Tüm bilgilerine bu kadar çabuk ulaşmam beni şaşırttı. Ayrıca minnettarım. Çünkü bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.

Kafam içeriği tarıyor, hedefimi arıyorum. "Burada değil," diyorum Lucy'ye.

"Bir içki söyleyip bekleyelim. Gelecektir."

Barmen -genç, kaba saba, motorcu görünümlü, tam kollu dövme ve her yerinde piercingleri olan bir adam- bize yaklaşıyor. "Doğru yerde olduğunuza emin misiniz?" diye soruyor.

"Burası votka servisi yapan bir yer mi?" Lucy karşılık verir.

"Elbette öyle. Ama siz ikiniz burada olmamalısınız. Burası size göre bir bar değil." Gözleri Lucy'nin yüzünden göğüs dekoltesine doğru kaydı. "Ama müşteri olan sizsiniz, ben kim oluyorum da size yanlış yerde olduğunuzu söylüyorum. Ne olsun?"

"İki votka soda," diyor Lucy. "Lütfen," diye alaycı bir şekilde ekliyor.

"Burada olmanızın bir nedeni var mı? Çünkü eğer bela arıyorsan, bulacaksın." Sırıttıyor.

"Senden gelmediği sürece belayı üzerime çekmeye ihtiyacım yok." Lucy en çapkın tonunu kullanıyor. Ne halt ediyor bu?

"Bebeğim, sana vereceğim belayla başa çıkamazsın." Önümüze iki bardak koydu. "Bu yirmi eder," diyor.

Lucy ona bir ellilik uzatır. "Üstü kalsın," der ona göz kırparak.

Başını öne eğiyor. "Babasının dikkatini çekmek için buraya gelen ilk zengin kız sen değilsin, biliyorsun. Sana bir tavsiye. Sonu asla iyi bitmez."

"Kahretsin, babamın beni fark etmesini gerçekten istiyordum. Eğer bu işe yaramayacaksa, belki de kendime yeni bir baba bulurum. Eminim burada bu rol için seçmelere katılmak isteyecek birkaç erkek vardır." Gözleri motorcularla dolu odada gezinirken Lucy'nin sırıtişını izliyorum.

"Bu senin cenazen, bebeğim." İsimsiz barmen uzaklaşıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kulağına tısladım.

"Zaman öldürürken biraz eğleniyoruz. Neyden nefret ettiğimi biliyor musun?" diye soruyor bana.

"Ne?"

"Beni tanıdıklarını sanan erkekleri sikeyim. Benim şımarık, zengin bir kız olduğumu ve daha fazlası olmadığımı düşünenleri. Ben ailemin parasından daha fazlasıyım Shar." Sesinde bir hüzün var.

"Bunu biliyorum ve senin ne kadar muhteşem olduğunu görmeyen herkesin canı cehenneme. Ayrıca, seni paylaşmayı sevmiyorum, bu yüzden senin büyüklüğünü gören tek kişi olmaktan memnunum." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve kolumu omzuna doluyorum.

"Teşekkür ederim." Lucy kadehini havaya kaldırır. "Kardeş olmamıza," diye kadeh kaldırır.

Bardağımlı onunkıyla tokuşturuyorum ve bir yudum alıyorum. "Bu kesinlikle acelecilik LuLu."

"Meh, tahmin ediyorum ki altı ay içinde kardeşimin parmağında bir yüzük olacak."

"Ah, hayır, yapmayacak," diye inkar ediyorum. Kesinlikle yapmaz. Böyle bir bağlılığa hazır mıyım? Hayatımın geri kalanını Xavier'le geçireceğimi düşündüğümde tek cevabım evet oluyor.

Kahretsin, böyle düşünemem. Tek derdi yüzük almak olan o muhtaç, yapışkan kız arkadaş olmayacağım.

"Burada, saat iki yönünde," diyor Lucy. "Bakma," diye ekliyor, başımı çevirmek istediğimde.

"Tamam, şimdi ne yapacağız?" Ben soruyorum. "Onunla arkadaş olacağız, değil mi?"

"Evet, öyle yapalım," diye kabul ediyorum. "Bunu tam olarak nasıl yapacağız?"

"İçkiler," diye cevap veriyor, sonra parmaklarını barmene doğru şaklatıyor, o da kaşlarını çatıyor.

"Aradınız majesteleri," diye homurdanıyor bize yaklaşıırken.

"Bir tepsi shot istiyorum, tekila," diye soruyor kibar bir gülümsemeyle. "Tekila shot mı? Kaç tane?"

"On."

On kadeh doldurmadan önce bir an ona bakıyor -ne arıyor, en ufak bir fikrim yok-. Ve onları bir tepsiye dizdi.

Lucy bana döndü. "Burada bekle," diyor taburesinden kayarak.

Söz konusu kadına yaklaşmasını izliyorum. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum. Lucy beni işaret ediyor ve ikisi de bana doğru yürümeye başlıyor.

"Sharon, bu çok boktan. Çok özür dilerim, bebeğim. Adını alamadım." Lucy dostça bir hareketle kadının koluna dokunur.

"Juliet." Gülümsüyor.

"Bu Juliet. Bu çekimlerde bize yardımcı olacak ama bir cesede ihtiyacımız var, değil mi? Sence kimi vücut çekimi yapmamıza izin vermeye ikna edebiliriz?" Lucy soruyor.

"Um... bekle. Jay, o seksi kışını buraya getir," diye bağıyor Juliet.

Genç bir adam, seksi bir sırtış olduğunu sandığım bir tavırla yanıma yaklaşıyor - aslında sadece ürkütücü ve iğrenç. "N'aber şekerim?" diye sordu.

"Bara çık. Vücut çekimi yapıyoruz."

Omuz silkiyor, sonra tişörtünü kafasına geçiriyor ve bara tırmanmaya devam ediyor. Yüzüm tiksintiyle buruştu. Elbette güzel karın kasları var ama erkek arkadaşım olmayan biriyle vücut seksi yapmamın imkanı yok.

"Yapamam, Lu. Hayır, siz ikiniz eğlenin." Ellerimi kaldırıyorum.

"Oh iyi, bizim için daha fazla, Juliet. Önce sen," diyor Lucy, adamın karnına bir shot bardağı koyarak.

Juliet bir tutam tuz döküyor, bir limon alıyor ve adamın ağzına yerleştiriyor. Sonra *yalamaya, vurmaya, emmeye* devam ediyor. On içkinin hepsini bitirdikten sonra ikiliyle birlikte bir masaya oturuyoruz. Lucy üçümüz için birer kadeh daha ısmarladı. Ben daha ikinci kadehimi içerken, diğer ikisi çoktan beyaz kız olma yolunda ilerliyordu.

Birkaç saat ve birkaç tur geçti ve ben hâlâ Xavier'den bahsetmenin bir yolunu bulamadım. Ancak Lucy sabırsızlandığımı hissediyor. Kadehini kaldırarak, "Bize ne yapacağımızı söyleyemeyen götveren patronlara" diye kadeh kaldırdı.

İçkimi kaldırıyorum ve onunkine dokunuyorum. "Buna kadeh kaldıracam. Kahretsin, patronum tanıdığım en büyük göt. Belli ki adamın birileriyle yatmaya ihtiyacı var."

"Bunu destekliyorum. Son patronum en kötüsüydü. Ama lanet olsun, o adam iyiydi."

"Oh, nerede çalışıyordun?" Ona sordum. "Şehirdeki gergin bir hukuk firmasında."

"En azından son birkaç gündür haberlere konu olan kişi değildi. Xavier Christianson, işte bana her zaman cinsel tacizde bulunmasına izin vereceğim bir patron." Kaşlarımı oynatıyorum.

"Oh, o benim patronumdu," diyor Juliet.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim. Bilmiyordum." Ona en sempatik bakışımı sunuyorum. "Bekle, sen o kız değilsin... değil mi? Seni zavallı şey." Lanet olsun, bu rol için Oscar'a ihtiyacım var.

"Oh, ben kızım, ama bir sır bilmek ister misin?" Masaya doğru eğilir.

"Ne?"

"Bir bok yapmadı. Yani, adama kendimi gümüş tepside sundum ve o da beni kovdu. Kim ofisine gelen çıplak bir hatunu geri çevirir ve sonra da kovar ki? Anlamıyorum. Piç herif muhtemelen eşcinseldir."

"Bekle, onu dava ediyorsun ama o sana cinsel tacizde bulunmadı mı? Bu nasıl oluyor?" Aptal rolü yapıyorum.

"Benim sözüme karşı onunki. Herkes kıza inanıyor, biliyorsun." Omuz silkiyor ve ben de uzanıp onu boğmamak için ellerimin üzerine oturuyorum.

"Oh, bunu bilmiyordum. Kanıta ya da başka bir şeye ihtiyacın olacağını düşünmüştüm." Zoraki bir sırtışla içkimi kaldırıyorum. "Sevişmeye ihtiyacı olan götveren patronlara." Gülüyorum.

Üçümüz de kadehlerimizi tokuşturuyoruz. "Tamam, sanırım gitme vaktimiz geldi, ama yarın gece geri geleceğiz, değil mi Sharon?" Lucy ayağa kalkmadan önce söylüyor.

"Kesinlikle öyle. Bu şimdiye kadarki en iyi geceydi." Koltuğumdan kaydım, gitmek için arkamı döndüm ve sert bir göğse çarptım.

"Nereye gidiyorsun, tatlım? Daha yeni mi geldin?" Terli, kaslı bir avuç kolumu kavırıyor.

"Yarın erken kalkmam gerekiyor. İzninizle," diyorum, elini sıkmaya ve etrafından dolaşmaya çalışarak. Elim daha sıkı tutuyor. Başka biri tarafından kafese kapatılmış olan Lucy'ye bakıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor.

Evet, böyle bir şey olmayacak.

Bir dizimi kaldırıp hızla adamın taşaklarına indiriyorum. Eğildiğinde göğsüne bastırıyorum ve yere düşüyor. İşte o zaman Lucy'nin yanına gidiyorum. "Bırak onu. Şimdi!" Talep ediyorum.

"Ya da ne? Bu konuda ne yapacaksın prenses?" diye alay ediyor adam. "Bu küçük kız bu gece benimle geliyor."

Lucy'den koparıldığında cevap vermek üzereydim. Ve kıyamet koptu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Xavier

I bara girdiğimde tam bir kaosla karşılaştım. Ne haltlar dönüyor burada? İçeriye tarıyorum ve Shardonnay'in çılgılık atan Lucy'yi zapt etmeye çalıştığını görmem uzun sürmüyor. Kalabalığı iterek Cesetlerin arasından fırlayıp onlara doğru gidiyorum.

"Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?" Onlara bağıyorum.

"Dur, bırak gideyim! Onu durdurmak zorundayım. Onları öldürecek," diye haykırır Lucy.

"Ne?" Arkamı döndüm ve gözlerim Dominic McKinley'e takıldı. Dört adamla dövüşüyordu. "Tanrı aşkına," diye küfrediyorum. Shardonnay'e

Anahtarlarım. "Git ve arabada bekle. Ben onu buradan çıkaracağım, Lucy," diyorum kız kardeşime.

Shardonnay başını sallıyor ve Lucy'yi kapıya doğru sürüklüyor. Ancak ben Dominic'in yanına gittiğimde Lucy bir şekilde çoktan oradaydı. Tam önünde. Yüzüne bağırıyordu. Bir an için onu iteceğini düşündüm. Gözleri boş bakıyordu. Sonra onu arkasına itiyor, tam o sırada kafasına bir bar taburesi düşüyor.

"Lanet olası gecemi böyle geçirmek istemezdim," diye mırıldanarak kırık sandalyeden geriye kalanları tutan adamın suratına bir yumruk attım.

"Kardeşini hemen buradan çıkar," diye homurdanıyor Dominic.

"O senin lanet kışını terk etmek üzere değil. Eğer onun gitmesini istiyorsan, sen de gitmek zorundasın" dedim.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. Lucy arkasından kolunu çekiyor, o da arkasını dönüp Lucy'yi omzunun üzerinden atıyor ve hiçbir şey olmamış gibi hızla oradan uzaklaşıyor.

Shardonnay kapıda, konuşmasını beklediğim son kişiyle birlikte bekliyor. Eski çalışmam, şu anda bana dava açan kişi. Bağışmalar ve kavgalar odayı dolduruyor. Dominic binadan çıkarken Shardonnay ve Juliet'in yanından geçip gidiyor. Onlara yaklaştığımda eski sekreterimin gözleri bana dikildi. Ona tek kelime etmeden Shardonnay'in elini tutup kapıdan çıkıyorum.

Çok kızgınım. Bu ikisi ne halt düşünüyordu?

Arabamın önünde durduğumda Dominic'in kız kardeşimi kendi aracına yerleştirdikten sonra ön tarafa doğru yürüdüğünü ve direksiyona geçtiğini görüyorum. Lucy ön camdan benimle göz teması kuruyor ve ben de sol başparmağımı kaldırıp sağ kaşımın üzerinde gezdiriyorum. Bu hareketi uzun zamandır yapmamıştım; çocukken birbirimizi sessizce kontrol etmek için kullandığımız bir koddu bu. Eğer bu hareketi tekrarlırsa, bana iyi olduğunu söylüyor demektir. Eğer yapmazsa, benim devreye girip onu içinde bulunduğu durumdan çıkarmamı istediğini anlıyorum.

Başparmağı kaşının üzerinden geçerken gülümsüyor ve ben biraz rahatlıyorum. Arkamı döndüğümde Shardonnay çoktan arabamın yolcu koltuğuna oturmuştu. Otoparktan çıkarken ona hiçbir şey söylemiyorum. Pişman olacağım bir şey söylememek için kendime güvenmiyorum. Eve dönüş yolunun yarısında

Shardonnay'in tişörtünü kaldırıp belinden bir kablo ve ses kayıt cihazı çıkarmasını izler.

"Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Juliet'e karşı davayı kazanmanı sağlayacak şey bu." Gülümsüyor.

"Ne yaptın sen?" Bastırıyorum.

"Her şeyi uydurduğunu itiraf ederken kaydettim."

Ona göz kırpıyorum. O ne...? Benim yüzümden kendini tehlikeli bir duruma soktu. Lanet olsun, onun boynunu kırabilirim. "Yeni kural. Asla, ama asla seni tehlikeye atacak bir plan yapma. Bir daha asla," diye homurdandım.

"Bir *teşekkürün* yeterli olacağını biliyorsun."

"Teşekkür ederim...? Shardonnay, öyle bir yerde başına neler gelebileceği hakkında bir fikrin var mı? Sana bir zarar gelmesindense kaybedilen bir dava için milyonlar ödemeyi tercih ederim."

"Biliyorum, tam da bu yüzden sana söylemedim. Ama bu yardımcı olacak, değil mi? Adını temize çıkaracak, değil mi?"

"Öyle olmalı," diye itiraf ediyorum. Aslında böyle bir şeyi kendim yapmayı düşünmediğim için biraz kızgınım.

"O zaman her şey yolunda gitti. Seni endişelendirdiysem özür dilerim Xavier. Ama ben bir duvar çiçeği değilim ve kesinlikle oturup bir kaltağın senin iyi adını mahvetmesine izin vermeyecektim."

"Seni hak etmiyorum."

Eve vardığımızda, Shardonnay duşta kayboldu. Kıyafetlerimi çıkarıp yatağa girdim. Etrafına bir havlu sarmış halde çıktı.

"Havluyu bırak, Shardonnay," diyorum ona.

Pelüş kumaşı vücudundan sıyrıp yere bırakmadan önce dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor.

"Buraya gel ve yüzüme otur." Yatağa uzandım ve battaniyeleri üzerimden çektim.

"Daha iyi bir fikrim var," diyor altmış dokuz pozisyonunda üstüme tırmanırken. Amcığı tam ağzımın dibinde. İçime çekiyorum, uyarılmışlığının bağımlılık yapan kokusunu soluyorum. Sikimi boğazının arkasına kadar alıyor, emerken yanakları çukurlaşıyor ve şaftımın ucuna kadar kayıyor.

"Ağzına bayılıyorum," diye inliyorum. Ellerim kıcının yanaklarını ayırıyor, dilim amına giriyor ve inliyorum. "Amına asla doyamayacağım, Shardonnay."

"Mmm, daha az konuş, daha çok ye, Xavier," diye talep ediyor.

"Evet, hanımefendi." Dilim yarığından yukarı kayıyor, klitorisini emiyorum ve kalçaları yüzüme geri dönüyor. Avuçlarından biri taşaklarımı kavıyor, ağzı ve serbest eli sikimi çalıştırırken masaj yapıyor.

İki parmağımı amına sokuyorum ve onu uçurumun kenarına ittiğini bildiğim noktaya sürtmek için kısıriyorum. Vücudu kasılırken ağzı sikimden ayrılıyor ve adımı haykırıyor. Dünyaya geri döner dönmez, kafasını sikime doğru itiyorum. Dudaklarını ayırıp emerken hiçbir ritmi kaçırmıyor.

"Boşalacağım ve sen hepsini yutacaksın," diye uyarıyorum onu, kendimi boğazından aşağı boşaltmadan hemen önce. Shardonnay her damlayı, her bir parçanı yutuyor. Belinden yuvarlanıyor, göğsü her zor nefes alışında yükselip alçalıyor. "O kadar mükemmelsin ki," diyorum ona, dik oturarak. Onu kaldırıp vücudumun üzerine yatırıyorum, başı göğsümde.

"Küçük X'lerini boğazımın içine çekmiyorsun, Xavier." Gülüyor.

"Kahretsin, neden olmasın?" Suratımı astım. Dudaklarında bir sırıtışla başını sallıyor. Eğilip alından öpüyorum. "Seni gerçekten seviyorum, Shardonnay."

"Mmm, ben de seni seviyorum," diyor uyuklu bir sesle. Üzerimizi battaniyeyle örtüyorum ve kızım göğsümdeyken uykuya dalıyorum.

ERTESİ SABAH, tüm haber kanallarında Shardonnay'in Juliet'le yaptığı konuşmanın ses kaydının sızdırıldığına dair haberlerle uyanıyorum. Sonra

avukatından artık onu temsil etmediğini belirten bir e-posta aldım. Eski çalışmam yeni bir temsilci bulmadığı sürece - ki bulacağından şüpheliyim, çünkü akli başında hiç kimse onu müvekkil olarak kabul etmez - bu dava suya düştü.

Üzerime bir rahatlama çöktü. Bu konuda çok stresli olduğumu biliyordum ama bitene kadar ne kadar stresli olduğumu fark etmemiştim. Ve hepsi Shardonney yüzünden.

Küçük meleğimden bahsetmişken, benim tişörtlerimden birini giyerek mutfaka girdi. Altında bir şey olmadığını bildiğim için aletim canlanıyor.

"Sen yaptın. Dava düştü," diyorum ona. "Bekle... O sesi nasıl sızdırdın?" Bütün gece benimle yataktaydı.

"Lucy yaptı. Aynı türden bir kayıt cihazı takıyordu." Kollarını bana doladı. "Bence okulu asıp bütün gün yatakta kalmalısınız."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor ama işe gitmem gerekiyor." Ne kadar istesem de ofiste tam bir gün geçiremem.

"Aynı, ama patronum gerçekten huysuz bir pislik." Bana sırtıyor.

"Belki de ondan bir pislik ödeneği istemelisin." Bu konuda pazarlık yapmaya çalıştığında ne kadar ateşli olduğunu düşündüğümü hatırlayarak gülüyorum.

"Yapmalıyım, değil mi? Gidip hazırlanacağım."

"Bugün külot giyme," diyorum ona.

Gülümseyerek başını bana çeviriyor. "Peki ya yaparsam?" diye soruyor.

"Bu iki numaralı kural, Shardonney. Eğer kurallarımı çiğnersen, seni cezalandırmak için bir yol bulmam gerekecek. Belki seni masamın üzerine yatırıp şaplak atarım." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu beni uslu durmaya teşvik etmek için mi? Çünkü değil," diyor mutfaktan çıkmadan hemen önce.

Başımı arkaya eğiyorum ve bana bu kadını verdiği için Tanrı'ya şükrediyorum. Ve onu sonsuza dek elimde tutmama izin vermesi için dua ediyorum.

EPILOG

Shardonnay

Beş yıl sonra

Mİsmimin okunması için sırada beklerken karnım sinirden zangır zangır titiyor. Tıklım tıklım dolu salona bakıyorum ve gözlerim önemli olan tek kişiye odaklanıyor.

Xavier.

Dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı tüm bunları başarabilir miydim bilmiyorum. O benim kayam, en büyük amigom oldu. Ne zaman havlu atıp pes etmek istesem, beni bu kararımın vazgeçiren kişi o oldu. Sayısız geceyi benimle birlikte geç saatlere kadar geçirdi, sınavlardan önce çalışmama yardım etti. Ertesi sabah işe gitmeyi nasıl başardığını bile bilmiyorum. Bir kere bile şikayet etmedi.

"Shardonnay Christianson, onur derecesiyle mezun oldu ve Kimya alanında uzmanlaşarak Bilim Yüksek Lisansı yaptı."

Derin bir nefes alarak sahneye doğru yürüyorum, dekanın elini sıkıyorum ve dönüp kalabalığa bakıyorum. Tüm ailem burada. Christianson'lardan sadece en iyi arkadaşımın ailesi olarak değil de *kendi* ailem olarak bahsetmeye alışmam biraz zaman aldı. Bazen hâlâ kendimi çimdikliyorum. Bunun artık benim hayatım olduğuna inanmak zor. Yıllarca Melbourne'un en gözde bekârı seçilen Xavier Christianson'ın benim kocam olduğuna.

Lucy ve Xavier ön sırada deli gibi bağıyorlar ve benim yüzüm utançtan kızarıyor. Ancak gözlerim sevgi ve takdirle doluyor. Ve sahneden inerken gülümsemem kocaman. Çok tanıdık bir çift kol tarafından kucaklanıyorum ve platformun her iki yanında asılı duran siyah perdenin içinden çekiliyorum.

"Ne..." Sorum, Xavier'inkiler dudaklarıma yapışmadan önce dudaklarımdan öteye geçemiyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve bir elimle diplomamı sıkıca kavriyorum.

Öpücükten uzaklaşan Xavier gözlerimin içine bakıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim. Seni seviyorum" diyor.

"Teşekkür ederim. Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

"Seni bir saatliğine kaçırırsam kimse fark eder mi sence? Her zaman inek bir bilim insanı hatunu becermek istemişimdir." Xavier'in elleri kıcımlı kavriyor ve bedenim onunkinin içinde eriyor.

"Annenle babanın fark edeceğini hissediyorum. Lucy o kadar değil ama kesinlikle annen."

"Biliyor musun, ailemin senden biraz nefret etmesini *sağlayabilirsin*. Böylece onlar tarafından bu kadar çok engellenmemiş olurum," diye homurdanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, ereksiyonunun sertliği içime işliyor. "Hadi Bayan Christianson, gidip parlaklığınızı kutlayalım. Bir partiyi hak ediyorsunuz." Xavier bir elini benimkinin etrafına kapatıyor.

"Xavier, bunu sensiz yapamazdım. Dürüst olmak gerekirse, başıma gelen en iyi şey sensin."

"Shardonnay, bunu sen yaptın. Ben değil, *sen*. Tek yaptığım her iyi kocanın yapacağı gibi sana destek olmaktı."

"Sen sadece iyi bir koca değilsin, Xavier. Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisisin." Ona gülümsedim.

"Böyle hissetmene sevindim çünkü sahip olduğun tek koca ben olacağım," diye homurdanıyor dudaklarımı dudaklarıyla yeniden yakalamadan önce.

Xavier ve Shardonmay'in Düğününün bonus sahnesine buradan ulaşabilirsiniz!!!

Düğün

AYRICA KYLIE KENT TARAFINDAN

Birleştirme Serisi

[Onunla Birleşti](#) (Zac ve Alyssa'nın Hikayesi)

[Onunla Kaynaştı](#) (Bray ve Reilly'nin Hikayesi)

[Onunla](#) Sarmaş [Dolaş](#) (Dean ve Ella'nın Hikayesi)

2. Nesil Merge Serisi

[Onun Tarafından Tutuşturuldu](#) (Ash ve Breanna'nın Hikayesi)

[Karışık Bir Noel: Merge Serisi Noel Romanı](#) (Alex ve Lily'nin Hikayesi) [Onun Tarafından](#)

[Kovalanmak](#) (Chase ve Hope'un Hikayesi)

[Ona Bağlı](#) (Noah ve Ava'nın Hikayesi)

McKinley Çiftliği Düeti

Josh ve Emily'nin Hikayesi

[Onu Mahvediyor](#)

[Onu Mahvetmek](#)

Valentino İmparatorluğu

[şeytani Kral](#) (Holly ve Theo'nun Hikayesi)

[Mütevazı Kraliçe](#) (Holly ve Theo'nun Hikayesi)

[Birleşik Saltanat](#) (Holly ve Theo'nun Hikayesi)

[Acımasız Prenses](#) (Neo ve Angelica'nın Hikayesi) [Lola'yı](#) [Geri Kazanmak](#) (Lola ve Dr James)

Valentino'nun Oğulları Serisi

[Acımasız şeytan](#) (Theo & Maddie'nin hikayesi)

[Merhametsiz şeytan](#) (Matteo & Savannah'nın hikayesi)

[Ruhsuz şeytan](#) (Romeo & Livvy'nin Hikayesi)

[Pervasız şeytan](#) (Luca & Katerina'nın Hikayesi)

Baştan Çıkarıcı Serisi

[Onun Kurallarına Uymak](#)

Emirlerine Uymak

Emirlerine Uymak

Hasta Aşk Düeti

Unhinged Desires

Sertifikalı Cazibe

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Shar ve Xavier'in kitabını başından sonuna kadar okuyan kişi. Tempter Serisi dünyasında kısa bir süre yaşayan ve ailenin bir parçası olan kişi. Sizin sürekli desteğiniz olmasaydı burada olamazdım, kalbime ve umarım size hitap eden karakterlerle bu muhteşem dünyaları devam ettiremezdim.

Sözlerime olan inanç ve güvenleriyle moralimi yüksek tutmaya devam eden Patron üyelerime teşekkür etmek istiyorum. Tawny, Megan, Juliet, Jenna, Monique, Kayla, Sam, Chris, Amber ve Michelle. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, her şey için teşekkür ederim!

Beta okuyucularım, Vicki, Amy, Melissa ve Sam, hepiniz paha biçilemezsiniz. Shar ve Xavier'in yolculuğu siz olmasaydınız aynı olmazdı.

İçerik tasarımcım Assunta, sen tam bir cevhersin!!! Sen olmasaydın, The Tempter serisinin yarısı kadar insan bilmezdi, harika içerik için ve sosyal medyamın bu kadar muhteşem görünmesini sağladığın için teşekkür ederim!

Editörüm Kat, hikayeyi olabilecek en iyi hale getirmek için parlatan kişi. Bunu onsuz yapamazdım - eğer onu bodrumuma kilitleyebilseydim ve hayatının geri kalanında sadece benim için editörlük yapmasını sağlayabilseydim, yapardım! Belki de Matteo'dan bunu benim için ayarlamasını istemeliyim.

Sammi Bee Designs'dan Sammi B'ye teşekkür etmeliyim, inanılmaz yetenekli kapak tasarımcısı, Tempter Serisi için güzel kapaklar üzerinde yorulmadan çalıştı.

KYLIE KENT HAKKINDA

Kylie, biraz karanlık ve çarpık bir tarafı olan umutsuz bir romantiktir. Aşkı seviyor, ne şekilde olursa olsun. Terli, psikopat, sapık, hikaye mutlu sonla bittiğı ve tonlarca baharat eklendiğı sürece fark etmez.

Kurgusal bir dünyada kaybolmaktan, sadece hikâyelerin sizi götürebileceğı maceralara atılmaktan daha çok sevdiği bir şey yok.

Kylie okurlarından haber almayı çok seviyor; ona şu adresten ulaşabilirsiniz: author.kylie.kent@gmail.com

Tam bir okuma sırası için şu adresi ziyaret edin

Kylie'nin web sitesini ziyaret edin: www.kyliekent.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.